

Phi Thương Bất Phú

Contents

Phi Thương Bất Phú	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	42
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	64

Phi Thương Bất Phú

Giới thiệu

Ở Bắc Kinh không ai không biết cậu chủ trẻ họ Nguyễn tài năng như thế nào, đẹp trai như thế nào.

1. Chương 1

Chương 1: Tương phùng

Kinh Thành Trấn Quốc, năm Quang Minh thứ 24

Ta một mình ngồi trên sập, tay dựa vào bàn, mắt lim dim nhìn lũ trẻ con đang đá cầu ngoài sân, chép miệng nghĩ: bọn trẻ bây giờ chẳng bằng một góc của ta ngày xưa, ta ngày xưa bươn trải trên thương trường kiếm tiền như nước, chẳng bao giờ cúi xuống nhặt tiền rơi vì nó sẽ lãng phí mất mấy giây làm giàu. Bất quá, dù là kiếp nào đó ta thừa kế tài sản mà giàu, nhưng bù lại kiếp này ta từ bản hàn mà đi lên. Chí khí hào hùng, cả kinh thành chẳng chỗ nào không biết đến đại gia ta, ngay cả mấy huyện lân cận cũng nghe tên ta đã hớn siêu phách lạc. Nhưng hiện tại thì sao, đầu hai thứ tóc, ung dung cắn hạt hướng dương nhìn lũ con chơi cái trò đá cầu vô bổ, tung qua tung lại chẳng bằng tung tiền lên xuống để xem ra đường có phát tài hay không. Nghĩ lại cũng tại phụ quân của ta, muốn những đứa trẻ phát triển bình thường, khác với cái bản tính tham tiền của ta. Ta khinh, ta mà tham tiền ah...chỉ là đam mê tiền như hán đam mê ta thôi. Nhắc đến chồng ta cũng một hồi cảm thán, chàng quả thật là một ác lang bị ta thuần hóa chục năm nay...đến giờ cũng chỉ ngồi khâu vá áo bên khuê phòng mà thôi.

- Nàng có vẻ nhàn tản nhĩ, cần hạt dưa xem sổ sách mà không để ý xem phụ quân của nàng ngồi ủy khuất khâu khâu vá vá mấy cái áo chục năm 2 bộ này của ta. Ta nói với nàng rồi, mấy cô nương đó xem hàng nhà ta tiện thể hỏi han ta có một vài câu mà nàng làm cho ta đến nông nổi này. Chẳng phải ngày nào đi làm cũng mặc mấy cái áo rách này sao, nhưng ta tuần dặt phi thường sao nữ nhân không thể không nhìn được.

Ta nhếch mép cười, từ bao giờ người chồng hào hoa một thời thành mụ đàn bá lẩm lời đến vậy. Bất quá so với bộ dạng kiếp trước của ta, chàng còn thua vài phần mà đám con gái ở đây đã bầu nhiều đến vậy. Quần áo ta mua cho chàng mặc là để dọa gái chứ không phải là để gái thèm. Thầm nghĩ như vậy, ta khinh khỉnh nhìn hán mà buông ra hai từ thườn thợt:

- Phí lời!

Phụ quân của ta cũng chẳng phải tay vừa, thấy ta hờn hào, mặt tím lại, lạnh lùng nói:

- Nàng cứ chờ xem...để xem nếu ta không phí lời thì hậu quả như thế nào?

Ta nhất thời cả kinh, lần nào giận nhau, chàng ta cũng giở trò “ra đường sợ nhất...về nhà sợ nhất chồng không nói gì”. Nói ít hành động nhiều, rồi những đứa trẻ càng nhiều thêm, ta lại càng chẳng ra khỏi nhà kiếm tiền và quản phụ quân được. Ta đành cười nịnh nọt:

- Thiếp ghen chàng không thích sao! Ngày xưa thiếp hành chàng ăn dấm chua, giờ cho thiếp chia sẻ với!

Chàng ta chẳng nói chẳng rằng ôm ta vào lòng rồi có lẽ định kéo đi đâu đấy...đúng lúc lão đại nhà ta chạy lại vừa nắc vừa khóc :

- Nương ơi, ...hôm nay còn đi thăm Hoa thúc ...thì gặp hai thúc thúc...hai thúc thúc nói chuyện với Hoa thúc, mắng nương là gian thương, mắng Hoa thúc là gian thương cần phải trả thù, nếu gặp nương thì cắt tóc, rách túi, đốt sạch ngân phiếu nhà ta...hai thúc thúc mặt rất tức giận đang đến nhà ta...nương ơi...

Ta cảm thấy thất kinh, gần chục năm ở nhà sinh con đẻ cái, dù có gian nhưng ko đến mức phải động đến giang hồ. Khất thiết nhìn khuôn mặt u ám của phụ quân nhà ta, phụ quân hừ 1 tiếng nhứ mảy:

- Giờ đến lượt ta ăn giấm chua sao?

Chàng ta lạnh lùng nhìn ta, còn không đoán được 2 lão nào sao, hay là nhiều quá không đếm xuể. Ta ngại ngừng giật giật tay áo của chàng, mắt lẹ nhìn trần trần.

- Nương đừng nhìn như vậy, con nổi da gà

Ta lườm nó, cả ngày chỉ biết bắt bẻ ta, giống y hệt cha của nó. Chàng ta lấy làm cảm khái nhìn lão đại:

- Không sao, hai thúc thúc là bạn của cha và nương, họ không làm gì đâu, con dẫn mấy em ra sân sau chơi đi...nhất định không được tự ý xuất đầu lộ diện

Ta nhất thời nhớ đến các bộ phim điện ảnh, kiếp trước đã xem, cha mẹ bảo con đi trốn kẻ thù để tự mình ngăn cản quân địch sát hại, từ biệt quả thật thống khiết. Nhưng hiện tại, ta biết tổng là chàng ta ko muốn con mình thấy mình dẫu vô mồm với hai tên thúc thúc đó thôi. Sau khi lủ lão đại, nhị, tam, tứ nhà ta rút sạch, chàng ta lạnh lùng ngồi trên sập đợi khách. Quả nhiên chưa đầy mấy khắc, hai lão thúc thúc đẩy cửa được đưa vào nhà trong. Lâu ngay không gặp, nhìn đôi chút tuổi tác nhưng gương mặt thật tuấn tú, ta bình sinh chẳng có hứng thú, nhưng nhìn mãi phu quân yêu dẫu, đôi lúc nhìn thấy những người khác cảm giác cũng thật mới lạ. Phu quân lườm ta một cái rồi trở mặt xảo trá cười cười nói nói:

- Hai huynh đệ các người lâu ngày không gặp, nhìn vẫn mạnh nha, sao lại có nhả húng đến thăm ta và nàng thế này.

- Chúng ta đến bắt tên gian thương của người bồi thường.

- Ấy Ấy, hai huynh làm sao vậy, lâu ngày không gặp sao chưa gì đã mắng ta là gian thương...ta từ khi tòng phu luôn tuân theo sự sắp xếp của phu quân ta, ko buôn bán, ko kiếm tiền.

- Hừ, ta đòi món nợ nhiều năm về trước

- Ta dẫu nợ các huynh món nào nhiều năm như vậy, hay là kinh tế thiếu thốn nên đến bịa chuyện đòi ta.

- Đừng quýt nợ, ta đến đây đòi cả lãi, người hại chúng ta quá thê thảm

- Nếu nợ ân tình đừng trách Minh mỗ không khách khí!!! Thê nhà ta giờ có đòi chẳng trả đâu.

- Chúng ta thềm vào, giờ ta đòi nợ vật, nợ lãi đòi tất

- Lãi, xin lỗi hai huynh có giấy tờ gì không vậy?

- Không có giấy tờ nhưng có vật chứng

- Vật thì ko tính lãi, bắt quá vật đã cũ có mượn trả cũng chẳng có giá trị, gần 20 năm coi như xóa

- Nàng...thế nào ko lãi...ít ra phải tra ta bằng bạc trắng

....

Chúng ta cãi nhau cả ngày trời, cũng chẳng hết chuyện,nhưng quả thật hai vật đó là ta nợ hai huynh đệ nhà này. Nhưng ta là ai, nợ ta nhất định ta sẽ đòi bằng được, còn ta nợ thì kiếp sau nhé. Tuy cãi nhau là vậy, nhưng đều là bạn cũ, chúng ta đến tối lại ngồi bàn tiệc rượu, rồi rượu vào lời ra lại cãi nhau...cãi nhau như hơn 20 năm về trước...20 năm về trước chớp mắt đã thành gia lập thất...chớp mắt cái lại thấy kí ức ủa về.

2. Chương 2

Chương 2: Lên voi xuống chó

Bắc Kinh năm 2013, ta là cậu chủ trẻ nhà họ Nguyễn tên Dân. Dân trong chữ Nhân Dân, cha ta giải thích rằng, chúng ta không phải đơn thuần phục vụ lý tưởng tốt đẹp vì nhân dân mà tạo ra hàng chục vạn việc làm mà vì nhân dân là nơi kiếm cơm tốt nhất. Cha ta sinh trong gia đình phú quý nhưng lại được rèn luyện gắt gao trong hoàn cảnh khắc nghiệt nên hiểu và quý trọng đồng tiền như thế nào. Cha dạy ta làm ăn từ lúc 10 tuổi. Mới 10 tuổi ta đã phải tự học ở nhà, cũng cha đi học kinh doanh. Cha dạy ta phải dẫu nụ cười và thất vọng vào trong khiến cho mọi người không đoán được tâm tư của mình. Cha ta không thích ta chơi đá cầu, đá bóng mà nhốt ta ở nhà với computer với kết sắt và tiền bạc. Ta ban đầu kháng cự nhưng cha ta dẫn ta đến nhà thờ tổ, nhìn lên bức hình của cụ tổ nhà ta mà ưỡn ngực tự hào rằng:

- Cụ tổ nhà ta từ bàn hàn đi lên rất quý trọng đồng tiền, làm lên nghiệp lớn đến mấy đời sau con cháu không phải chịu lời nguyên “không ai giàu ba họ không ai khó ba đời”. Nếu chúng ta không biết phát huy thì con chẳng có xe đẹp để đi, chẳng giày đẹp mà tán các bạn gái, chẳng có game mà chơi. Đồng tiền giống

như chìa khóa cho mọi ước muốn. Nếu con không yêu tiền thì không yêu bản thân mình, Không yêu bản thân mình tức là sẽ suốt ngày chịu phạt.

Nghe đến chịu phạt ta thất kinh gật đầu lia lịa. Từ đó ta tập yêu tiền và đến năm 24 tuổi ta thực sự là người đam mê tiền. Bất quá tiền cũng có phiên toái, giờ ta ko tán gái và gái tán mà gái tán thì thật là đau đầu a. Gái tán khiến ta không thể tập trung vào yêu tiền được. Vì vậy, 24 tuổi cậu chủ trẻ đẹp trai, tuấn tú không để tâm đến con gái. Có người thầm khen ngợi cậu chủ trẻ có chí khí, có người thầm than lạnh quá thì cô đơn, có người thì nhòa lệ hay là cậu ấy chỉ thích nam nhân. Ta sớm thấy những tin này thật phù phiếm nên chẳng để ý. Mảnh khoe trên thương trường ta đã thuộc lòng, thủ đoạn thì có thừa vì vậy tiền vào cũng chẳng phải là ít. Năm nay ta sẽ đại thắng. Ngồi trên chiếc xe sang trọng dài đen bóng sang trọng ta cảm thấy khoan khoái, thỉnh thoảng nhâm nhi ly rượu boocdo những năm 1890 ta mới cảm thấy thật tao nhã. Ta nghĩ rằng ta sẽ duy trì sự kéch xù này đến đời chút chút ta như cụ tổ nhà mình. Tắc đường!!! Hôm nay có vụ gì mà phía trên đông ứ lại. Ta khinh thường chẳng để ý, dù gì hôm nay ta cũng xuất phát sớm nên thư thái chờ đợi. Đột nhiên, người lái xe cho ta quay lại nhìn với ánh mắt khác lạ. Ta ngạc nhiên, hấn không phải lái xe của ta, hấn nhìn ta chăm chú rồi đột nhiên cầm con dao nhỏ vừa bấm còi vừa đâm liên tiếp vào bụng ta, tiếng ồn của xe trong giờ tắc đường cản tiếng thét của ta. Ta không thể hiểu nổi tại sao trong giờ phút ấy ta lại không chống cự. Trước khi ta có cảm giác không chịu đựng nổi thì bất giác nhìn chai rượu đất tiền mà than rằng “uống rượu trong mọi trường hợp đều không tốt”. Ta định giả chết vì có lẽ tên tài xế sẽ nhân lúc tắc đường mà bỏ chạy, ta cố sức bình sinh chịu đựng nghe thấy gã gọi điện thoại cho ai đó báo cáo:

- Đã làm xong...thuốc mê hàng hiệu, tan vào rượu đảm bảo ko ai phân biệt được...đâm rồi...nhiều nhất...chắc chắn sẽ chết...được rồi tôi sẽ kiểm tra lại, tắc đường này làm tốt lắm...

Vậy là có người muốn giết ta, đoạt mạng và chắc chắn đoạt tiền của ta. Ta định nằm một chút thì thấy tên tài xế rướn ra sau kiểm tra ta, thấy ta vẫn còn thở...liên cho ta kết thúc cuộc đời như thế.

Ta không biết bao lâu rồi ta mới tỉnh lại. Ta cảm thấy đau nhức toàn thân như nằm trên mấy thanh gỗ, mũi ta hoạt động trước đôi mắt. Ta cảm thấy thực sự không thoải mái, mùi hôi bốc lên khiến ta choáng váng, xung quanh thì có tiếng lẩm bẩm của ai đó. Ta thầm nghĩ bệnh viện nào mà tệ hại thế này...Mất ta mở...mở rất to...càng ngày càng mở to...Cái tên lái xe bỏ mình ở đâu thế này, chẳng nhẽ hấn lết hết đồ và xe, ngốc quá, giết ta xong thì còn trộm cái gì, ko phải càng để cảnh sát nghi ngờ sao. Ta tâm trạng như vậy mà vẫn nghĩ được mà cái tên ngốc đấy không nghĩ được. Ta bất giác ngó xung quanh, thấy nơi ta nằm đúng là một ngôi miếu đồ nát, bắn thủ hôi hám không chịu được. Ta đang mơ màng định dậy tìm người cứu thì thấy một lão bà quần áo rách rưới bắn thủ, mặt mũi đen đúa trông rất tởm đang ba hoa chân tay:

- Tỉnh rồi, tiểu nha đầu tỉnh rồi, làm bà bà sợ phát khiếp

Ta nhất thời không hiểu, giương mắt nhìn bà, bà ta nói với ai thế, tiểu cô nương nào thế. Hay là ta đã nằm cạnh cô nào. Mà cách xưng hô thật kì lạ. Thấy ánh mắt ta khó hiểu bà ta chạm vào người ta:

- Tiểu nha đầu bị ngã từ trên cây xuống, ông người bảo ta trông người, ông người đang hái ít thuốc và xin ít thức ăn...ko sao đâu.

Ta hất tay bà ta ra, hất hàm hỏi:

- Bà nói hồ đồ gì thế, đây là đâu? Đưa ta ra khỏi chỗ này, ta sẽ thưởng tiền

Bà ta ngạc nhiên nhìn ta, rồi véo ta một cái rõ đau vào đùi:

- Người tỉnh chưa, nói với người đấy, ôi khổ, chẳng đập cái gì xuống, đập đúng đầu rồi, nếu người có tiền thì đã vác đi đại phu rồi

- Ta tạm thời vậy thôi, người không biết ta là ai đâu

- Người á, người là tiểu nha đầu của lão ăn mày họ Chu, người cứ ngây ngốc sao thế, haizzz,

Trên thương trường ta đã luyện được một bộ công phu đó là không thèm để tâm đến những kẻ ăn nói hồ đồ, vì vậy vịn tay ngồi dậy, sờ bụng thấy vết thương đã lành, sờ ngực thấy tim đập bình ổn. Sống rồi, sống là tốt rồi. Bất chợt hai tay ta bóp bóp, ta bóp trái, bóp phải, rồi cẩn thận đưa tay xuống dưới quần. Sau

đó nói vài câu A A 1 tiếng. giọng khàn khàn nhưng ko giống giọng ta, so với nam thì hơi yếu, nữ thì hơi mạnh. Ta chừng mắt nhìn lão bà bà đang ra cửa đón lão ăn mày:

- Ông vào mà xem cháu ông hồng rồi, đầu hồng rồi, kì quặc lắm, lại còn nói cứ là thưởng tiền...tiền đầy

Lão chạy ngay chỗ ta. Ta đang ko tin vào bàn tay mình, ngẩng lên nhìn lão có ý hỏi, ta làm sao vậy. lão nhìn ta:

- Ôi tiểu nha đầu, tại ta hại cháu, bắt cháu luyện võ bay...ai dè ngã đau như vậy.

Ta nhìn thấy cách ăn vận của lão, rồi nhìn ta, rồi lại nấn bóp lần nữa, ta im lặng, ta muốn nghe 1 điều xác nhận. Ta tuy đang mơ hồ thấy được một cái gì đó khủng khiếp nhưng vẫn muốn xác nhận là ko phải:

- Ta là nữ

- Haizzz, ôi tiểu nha đầu của ta nó bị điên rồi, nó tưởng mình là ai cơ chứ...tại ta bắt cháu học như con trai...ta sai rồi

- Ta làm nghề gì?

- Ôi nó hỏi làm nghề gì, chúng ta làm cái bang, được phó bang chủ ân sủng cho xin ở chỗ quán nhà mù Trương béo nhiều đồ ăn...hu hu...ngươi nhớ đấy, ơn bang chủ ta nhắc ngươi ko quên rồi...ô! cái đầu hư rồi

Bất quá ta hỏi 1 câu mà lão nói dài làm gì, ta nhẹ nhàng nhắc thanh gỗ ta đang gối đập vào đầu ta một cái rồi ngắt lẹm. Ta yên tâm, chỉ là mơ thôi, chỉ là mơ thôi. Nhưng đến giờ tỉnh rồi, chuẩn bị mở mắt ra nào, ta ngửi thấy mùi thơm của thức ăn...thế chứ...có mùi khác rồi. Ta mở mắt...thất thần...vẫn khung cảnh cũ...vẫn người cũ...Ta nhất thời khổ sở...thanh gỗ cũng bị lấy mất. Ta bật dậy mặt lạnh ngắt.

- Cháu ta tỉnh rồi, sao lại tự đập đầu thế...muốn nhớ lại cứ để ta đập cho...lại đây ăn đi

Ta loạng choạng chạy ra sân, ngẩng mặt lên trời hét lên mấy tiếng:

- Cái khốn nạn gì thế này, trời ơi là trời

Tiếng hét kinh động đến chim chóc, cây cối, đến lão ăn ăn mày...Ta quỳ sụp xuống. Ta là nam nhân tuấn dật giờ lại là tiểu nha đầu bẩn thỉu. Ta giàu có cao sang giờ là tên ăn mày nhem nhuốc. Ta khóc lóc như chưa được khóc, khóc chào đón số mệnh như đứa trẻ sơ sinh bị vứt bỏ nơi rừng sâu. Bụp...ta lại ngắt. Lão ăn mày bên cạnh chép miệng:

- Giờ ngắt vẫn hơn...chep chep

3. Chương 3

Chương 3: Tình Thân là gì?

Ta bình sinh đã hiểu thế nào là sống không bằng chết. Nhưng một khi ta còn hơi thở, còn sức lực thì nhất định ta sẽ chết được. Ngay sau khi tỉnh dậy, ta đã từng lao xuống hồ, nhảy trên cao, ăn thạch tín, đập đầu vào cột, cắt mạch máu tự sát...nhưng tất cả mới ở giai đoạn sơ khai. Tức là, ta lao xuống sông thì làm Chu kéo ta lên, nhảy từ trên cây xuống thì lão Chu đỡ ở phía dưới, thạch tín gần miệng thì bị giật đi...rốt cuộc sau bao nỗ lực thì ta bị trối lại nơi góc miếu. Lão Chu nhìn ta cảm thán, hốc mắt khô dường như đang ước ướm dần, lão lắc đầu, lắc đến đầu ta cũng hoang mang theo. Rồi, trong không gian yên lặng đó, lão bắt đầu thủ thi:

- Tiểu nha đầu, người thật ngốc, ông làm gì người mà người nhất quyết phải làm khổ bản thân mình như vậy. Chết dễ lắm, sống mới khó.

“Chết dễ lắm, sống mới khó” nhưng giữa chẳng phải là ta trong quá khứ. Ta là ăn mày còn đỡ vì dù sao từ bần hàn gây dựng sự nghiệp thì mới đáng quý. Nhưng tại sao, lão thiên gia lại oán ghét ta biến ta thành nữ, nữ ăn mày không đáng đồng tiền. Sao ta không được xuyên không vào những gia môn hiển hách chẳng phải những vụ xuyên không trên phim ảnh đều vậy sao. Ta đã trêu ghẹo lão thiên gia bao giờ mà lại dày dạn ta thế này.

Hồi lâu không thấy ta nói gì, lão Chu gầy lúat hơn, ánh sáng hắt vào gương mặt già nua bản thủ. Lão nói như thở:

- Tabiết, tiểu nha đầu nhà người từ khi sống với ta chẳng ngày nào đủ ăn đủ mặc,những tưởng chúng ta nương tựa vào nhau mà sống ta cũng dạy cho người một ít kinh công mà chạy chó đuổi gà. Ta ngờ đầu nên cơ sự này. Người chết rồi, tabiết làm sao. Mười mấy năm vô vô chăm người, người chết ta cũng xót lắm chứ.Thân thể là vàng bạc, ta và người chẳng có tiền, thì lấy thân làm vàng lấy mạng sống làm bạc.

Ta vẫn không nói gì, mắt vẫn ủ khuất, ta cũng biết trọng thân giữ mạng nhưng mà đây không phải thân ta,cũng chẳng phải mạng ta. Mạng hiện giờ nếu mất đi thì có thể khiến ta trở về.Ta muốn thử. Thật sự ta chẳng nghĩ nhiều đến lão. Ta đã được dạy, chỉ có gia đình ta là trên hết. Người ngoài rút cuộc chỉ là khác máu tanh lòng. Hiện tại ta là cháu người, nhưng lão chẳng bao giờ nghĩ được cháu lão thực sự đã chết rồi. Thân nữ nhi thì làm gì cho đời, kiếm tiền bằng gì, chẳng nhẽ làm kẻ ăn mày, rồi đến khi trở mã thì bán vào kĩ viện lầu xanh. Mà ta cũng đã từng ngắm nhìn mình hiện giờ, bán vào kĩ viện cũng chẳng đáng mấy đồng. Lỗ vốn ta không làm.

Lão Chu vác đến miệng tabát thuốc đen ngòm, ngửi mùi đã thấy đắng ngắt. Ta suy nghĩ có nên uống hay không? Uống thì chẳng chết được lại phải sống, tốt nhất là ngậm miệng lại. Lão Chu thấy miệng ta không động dấy thì để thuốc bên cạnh. Rồi lại gần đồng lửa, lão lấy ra ít đám lá cây cỏ gì đó đắp vào đùi lão. Ta trừng mắt, lão bị thương ba giờ vậy. Mặt lão tái xanh gương mặt gầy lên. Ta thấy động lòng, đột nhiên nhớ đến cha ta. Cha ta tiêu sái anh hùng, trên thương trường kiêu bạc thương tabằng tiền và bạo lực, dạy ta đánh khỏe thương trường, dạy ta làm nhà người taphá sản nhảy lầu. Cha ta cũng chẳng bao giờ vô về ta, nhìn ta bằng ánh mắt triu mến đến vậy. Cha ta có cây roi, từ năm 10 tuổi ta đã được ném mùi của nó. Rồi là để dạy ta quý trọng đồng tiền. Nhìn lão ăn mày bây giờ, lão thương cháu lão bằng máu và nỗi đau.

- Ông không sao chứ?

- Ah,không sao, tiểu nha đầu uống thuốc đi

- Đùi ông bị chảy máu kìa

- Trên đường về, bị chó nhà lão Hàng đuổi, bị ngã, vết thương đắp lá là khỏi.

Lão lại đưa thuốc cho ta uống. Ta đưa miệng uống, lão vui ra mặt:

- Nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ nhiều, để ông cời trói cho, nhưng đừng làm gì mạnh động đấy, đùi ông đau nhưng tay ông vẫn khỏe lắm đấy.

Lão cời trói xong, lẩm bẩm một lúc thì ngắt lịm đi. Ta vội chạy lại lấy nước giặt đồng rỏ rách rồi băng bó cho lão. Nhưng người lão lạnh ngắt. Một hồi lâu lão tỉnh dậy:

- Ông xin lỗi, tiểu nha đầu ah, ông không lo nỗi cho cháu. Cháu chịu khổ cùng ông rồi.

- Ông đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi

- Ông có dành dụm được ít tiền chôn ở ngay sau tượng phật, cháu cầm lấy rồi tính kế lâu dài, đừng sống như vậy nữa.

- Nói nhiều làm gì, ông ngủ đi.

- Tiểu nha đầu ghét ông ah? Ông biết là nha đầu người không chịu được khổ, nhưng vì sidiện ông vác cháu theo, ông sợ cháu ở nhà đó bị bắt nạt, ông sợ nhà đó nói ông vô dụng không nuôi nổi cháu ông. Ông đã để mẹ cháu khổ, ông những tưởng sẽ cho cháu thoát khỏi cái nhà đó là không khổ. Ôi vậy mà cháu vẫn chịu khổ rồi...

Lão vẫn lẩm bẩm cái quãng đời trước đó của cháu lão và lão. Ta chẳng hiểu gì nhưng vẫn an ủi động viên. Đã một lần mang thân xác cháu lão thì cũng nên tích đức cũng trọn đạo ông cháu. Ta nhìn lão hẳn lên về khác khổ, đen đúa. Bất giác cảm thấy, nếu không thoát khỏi đây,ta cũng sẽ như lão. Trước kia, ta ko được ai nói lời yêu thương như vậy, nếu trong trường hợp này, cha ta sẽ gầy lên, sẽ nói việc gì phải mếu máo, rồi bác sĩ ở quanh đó bám lấy cha ta, đẩy ta xa dần xa dần đến nỗi ta chẳng còn động lòng nếu chẳng may cha ta bị ốm đau nữa. Ta nắm tay lão, tay lạnh quá, lão thực sự đang rất yếu. Nếu lão biết cháu lão sớm đã ra đi thì chắc không sống nổi. Ta định chạy ra ngoài tìm ai đó giúp đỡ, miếu này tuy xa thị trấn nhưng quanh

đây rất nhiều ăn mày, có lẽ sẽ giúp được. Nhưng tay lão nhất quyết không chịu buông tay ta ra, cứ nắm chặt đến lúc cả hai cùng thiếp đi.

Sáng hôm sau, bà lão ăn mày xuất hiện, bù lu bù loa, tiếng khóc ai oán đánh ta thức dậy. Bà lão cứ thế mà đánh ta, vừa đánh vừa chửi:

- Tiểu nha đầu lão Chu sao lại lạnh ngắt thế này, sao không nói năng gì thế này

Ta bật dậy, sờ vào gương mặt lão, sờ vào mũi lão, chỉ thấy lạnh ngắt. Cái lạnh khiến đầu óc ta đóng băng, lão chẳng hề đã chết rồi. Lão chết thật rồi.

- Cũng tại người, vì người dở chứng, lão cứ vừa chạy đi xin ăn xin thuốc cho người lại vừa trông chừng người, thành ra bị thương mà nằm rìt ở đây thế này. Tại người, ôi Lão Chu, sao lão lại đi thế này hả lão, lão đi rồi thì tiểu nha đầu sống sao đây, ôi, lão còn bảo ta đợi lão, đợi cái con khỉ nhà lão... ôi lão Chu, lão Chu....

Ta thấy rất nhiều người đến, toàn hội ăn mày ở đây, đến chia buồn với ta, ta chẳng biết ai, cũng chẳng để ý đến ai. Tay ta vẫn cầm tay lão, cảm giác cái lạnh làm thức tỉnh ta. Ta sống vì cái gì, nếu ta trước kia đã chết, vậy thì trở lại cũng chỉ là một hồn ma. Ta sống vì cái gì, trước kia ta sống như thế nào, mà giờ đây chỉ cần vài giọt lệ, bát thuốc và cái chết của lão ăn mày khiến ta động lòng. Ta sống vì cái gì, chẳng phải hiện tại ta đang sống đây sao. Chẳng lẽ không thể một lần, ta sống vì ta chăng? sống vì lão cho ta sống chăng? Trời cho ta tái sinh, để ta hiểu cái gì, hiểu tình thân là gì hay sao? Sao phải dạy ta điều này bằng cách tước bỏ đi tình thân duy nhất lúc này của ta. Mấy ngày dù gây ra những chuyện dở hơi nhưng ta biết ta nhìn thấy lão quan tâm đến ta như thế nào, thấy được đôi mắt của lão nhìn ta ra sao. Ta thấy tất cả những giả vờ như lão không phải nhìn mình, lão nhìn người khác, lão nhìn vào cái hồn ma của cháu lão. Nhưng rút cuộc, ta chẳng phải là cháu lão hay sao?

Ta vẫn quỳ bên lão mặc kệ những người khác vác lão chôn lão xuống dưới đất lạnh. Ta lại quỳ bên mộ lão mặc kệ những người khác lần lượt ra về. Chân của ta trước kia làm bằng kim cương, chẳng bao giờ khụy gối trước bất kì ai. Giờ ta có thể thật tâm quỳ xuống như vậy. Ta hét lên với lão với tất cả mọi người ở đây mạnh mẽ và hùng hồn:

- Ta sẽ sống rất mạnh khỏe, ta sẽ tái sinh...

Bốp...

- Aida, tiểu nha đầu đau thương quá đến nỗi lại nói hồ đồ rồi, lão Chu ơi là lão Chu, ta sẽ chăm cháu lão... ôi lão yên nghỉ nha lão Chu, cháu lão lại không bình thường rồi... ta xin lỗi nha... Ngất đi vẫn tốt hơn... Ngất đi vẫn tốt hơn aaaaa.

4. Chương 4

Chương 4: Mưu sinh

Ăn mày là gì? Nếu là ta trước kia sẽ chẳng bao giờ để ý đến cái khái niệm vô cùng xa vời này. Ta chẳng bao giờ để ý đến những kẻ ăn xin ngoài đường vì chẳng bao giờ ta đặt chân đến chỗ đó. Chỗ ta đặt chân toàn là những kẻ ăn xin bạc triệu, quần là áo lượt, nước hoa thơm phức, tóc tai bóng lộn. Còn hiện giờ, ăn mày lang thang cạnh quán mỳ Trương béo xin vài đồng bạc lẻ hoặc một bát mỳ chay để sống sót qua ngày. Ăn mày chẳng qua cũng là một nghề kinh doanh bỏ sức thay vì bỏ vốn.

Ta hiện giờ còn có thể kén chọn cái gì. Ta không chọn nghề mà nghề đã chọn ta. Ta sẽ đi lên từ bần hàn trở thành bậc nữ lưu khiến thiên hạ phải trầm trồ thán phục. Ta chấp nhận bản thân mình là nữ, chấp nhận nghề nghiệp của mình thì cũng chấp nhận cuộc sống này. Ta đảm bảo xung quanh xem có ai rình mò hay không. Đặc biệt là lão bà phiền phức đó. Lão bà này tự xưng là tri kỉ của lão Chu, nhìn ta như nhìn cháu yêu của lão bà bà. Nhưng hễ ta mở miệng nhỡ mồm nói chuyện về kinh bang tế thế là lão lại cầm cây gậy phang ta. Đầu ta làm bằng thịt chứ có phải bằng đá đâu mà phang như vậy. Ta ban đầu còn cự lại, sau đó đúng là không nên nói lý với đàn bà, ta chẳng thèm nói, cứ đốt hết cây gậy này đến cây gậy khác khiến bà già đó ủy khuất mà xata thêm một chút. Ta giờ không rảnh để mắt đến bà ta, ta còn có nhiệm vụ cao cả hơn đó là đào tiền lão Chu giấu. Ta nghĩ nghề này nói không giàu thì không giàu nhưng nghèo cũng không phải. Ta đã từng thấy những nhà giàu đi lên từ đây. Trước ta khinh, giờ ta thấy họ thật đáng ngưỡng mộ. Chân

lý phải trải qua thử thách. Cái Giàu cũng phải đi lên từ trải nghiệm. Tìm kiếm một hồi, ta thấy một bọc vải nhỏ, cẩn thận vác xuống bên dưới đất, nâng nó như nâng vật quý. Mở nhenhàng như sợ nếu ta mở mạnh vải sẽ vụn ra và tiền bay mất. Lướt vải thứ nhất talại thấy lướt vải thứ hai. Ta thầm nghĩ, chắc trong đó vật quý lắm thì lão Chumới tiết kiệm vải may áo để bọc tiền. Ta bóc tiếp lướt vải tiếp theo lại thấylướt vải tiếp theo. Ta bực mình giống như ai đó cho ta chiếc bánh tét khuyếnmại, bóc mãi bóc mãi đến cuối cùng chỉ còn có nhúm bánh để bỏ mồm. Ta kiên nhẫncuối cùng cũng đến bọc vải cuối cùng. Quả thực là sờ thấy tiền va vào nhau lengkeng. Âm thanh thật là thần kỳ và sâu sắc. Ta thò tay móc ra được một xâu tiềnxu, Ta móc tiếp thấy một lá thư nhỏ, ta móc tiếp...hết rồi...Ta lộn túi lại rồi lạilộn lại lần nữa. Hết rồi, một xâu tiền thôi sao. Ta thử người, mình quá đề caolão Chu rồi. Lão vất vả sống như vậy số tiền cũng chẳng đáng được là bao. Tanhặt bức thư lên, mở ra và đọc. Thực ra cũng phải giải thích, kiếp trước ta cầmkì thi họa cái nào cũng ở mực tuyệt luân là bậc thanh nhã trong giới kinh doanh,cũng nghiên cứu thư cổ hùng văn cũng thuộc hạng bác học. Tuy nhiên thời thếkhông ủng hộ người, chữ trong thư này thật sự khó đọc nha. Ta liếc đoán chữ, mộtlúc sau mới thấy đó không phải ngân phiếu mà chỉ là thư nhà, thư nhà đọc cũngkhông hiểu nhiều, cất đi đã. Điều ta quan tâm là với cái kho báu này ta sẽ sốngsao.

Ta lập nghiệp thế nào. Trước tiên làphải học nghề. Ta nghĩ là thân nữ nhi hay làm nam nhi chuyện tầm gọi đều phảichú trọng. Ta trước coi trọng sạch sẽ nhưng nếu hành nghề thì phải bỏ qua cáiĩ diện bản thân. Tối ta sẽ tầm gọi sau. Còn giờ phải đi theo đám ăn mày họccách sống đã. Lão bà thấy ta phẩn chấn trở lại cũng yên tâm, dẫn ta đến chỗTrương béo bắt ta ngồi đây cảm bát mẻ giờ lên cho người ta bố thí.

- Trướctiên người còn nhỏ thì xin tạm ở đây, đợi ta tìm được chỗ nào rửa chén bát tadẫn theo. Ngoan nghe chưa.

Ta gật đầu. Bản năng kinh doanh củata trỗi dậy ta bắt đầu quan sát. Một cô nhóc xin ăn thì được bao nhiêu. Mánhkhỏe động lòng chắc ần là gì? Ta mặt ngơ ngác nhìn xung quanh. Thấy rất nhiềungười tụ tập quanh chỗ một thằng nhóc. Nó bẩn thỉu, mặt lèm nhèm đầy nước, bên cạnh có một thân người chỉ thò chân ra ngoài, còn mặt bị che bởi một cái mànhrách. Thằng bé đó ré lên như bị cắt da cắt thịt:

- Ôi cha ơi, cha sao sớm bỏ con mà đi, cha đi rồi con biết làm sao bây giờ, con sa có thể chôn cất cha tử tế bây giờ...ôi các bác đi qua đi lại rủ lòng thương chocon xin ít tiền con chôn cất cho cha....

Tên nhóc này khóc đến nổi chân taybùn rùn, mắt đỏ au, người qua lại cảm thương rất nhiều chẳng mấy chốc cái bátghê của nó cũng đầy xu. Ta tĩnh lặng quan sát, thỉnh thoảng lúc vắng người thấychân cái xác bên cạnh động dấy. Ta bĩu môi nhìn tên nhóc đó, nó cũng nhìn ta vàbĩu môi lại. Đúng là gian thương ah không là gian này...Quan sát bên trái ta cáchkhông xa thấy một ông lão mù lòa tay run rẩy đưa qua đưa lại, thỉnh thoảng húnghắng đập ngực ra điều đau ốm. Bát mẻ cũng chẳng mấy chốc cũng được ít xu, tayquờ quạng bỏ tọt vào túi một cách nhanh chóng. Toàn những kẻ như vậy, ta lằmsao mà kiếm ăn. Ta thăm thương chỗ nào. Đối với những kẻ đánh vào lòng thươngcủa con người thì chiêu này dùng chỉ có một số lần, không thể dùng lâu dài.Nhưng ở cái thời này trọng chữ nghĩa văn chương thì phải dùng văn để trị. Tasuy nghĩ hồi lâu, chạy đi khỏi chỗ ngồi, đến một cửa hàng sách bỏ mấy xu lếtích cóp của lão Chu mua một quyển luận ngữ. Sách quả thật rất đắt đỏ. Đắt đầudón, ngón hơn nửa số xu của ta. Ta vắn tóc cao lên để khuôn mặt cái nam trang.Tay cầm bát mẻ ngồi chỗ gần mấy quán sách và mấy quan thư viện. Tay cầm bát mẻđể trước mặt. mặt chăm chú luận chữ, lật giờ trang sách cẩn thận như lật từngmiếng vàng. Quả nhiên một lúc sau có nhiều người tò mò. Đương nhiên là tò mòrồi. Một tên nhóc ăn mày cầm quyển luận ngữ...ha ha..chuẩn bị phát tài rồi. Tathấy có người dừng hỏi:

- Cậubé à, đọc sách gì vậy, luận ngữ sao? Thật là hiếu học, người biết chữ sao? Đọcđến đâu rồi?

- Cháuđọc đến Học Nhi và Vi Chính

- Vậythử giải thích cho ta xem nào? Học Nhi là gì?

- Tử viết: “Học nhi thời tậpchi, bất diệc duyệt hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ, nhân bấttri nhi bất uân, bất diệc quân tử hồ? Học mà mỗi buổi tập, chẳng cũngthích ư? (Khi học đã tấn tới rồi) có bạn (cùng chí hướng) ở xa nghe tiếng mà tìm lại (để bàn về đạolí với nhau) chẳng cũng vui ư? Nhưng nếu không ai biết tới mình mà mình khôngghờn giận thì chẳng cũng quân tử

- Thật là kì lạ một tên nhócăn mày mà có thể biết được những điều này ư. Thật kì lạ.

Rất nhiều học trò đi qua đây hỏi ta như vậy và đều nói như vậy. Sự nó chứ. Thật kỳ lạ thì cho ít tiền đi. Kêu kì lạ mà phải đi như vậy có ích gì. Ta vẫn kiên nhẫn giả bộ. Cha ta đã dạy, phạm kiếm tiền thì không được nóng vội. Ta đợi suốt nửa ngày bụng đói meo nhưng bát mẻ thì chỉ có 3 xu. Đang u uất cất mấy xu đó vào túi thì một đám người xông vào vác ta đi:

- Thả ta ra, ta làm gì sai mà các người bắt ta, thả ta ra...
- Người là công tử nhà nào trốn nhà đi ở bụi đường không?
- Công tử cái đầu nhà người ấy, ta là ăn mày ta đến xin ăn
- Ăn mày mà cầm luận ngữ, rút cuộc người là ai, cứ đem người đến quan để quan tra xem phú hộ quanh đây có lạc người nào không, hay người cầm luận ngữ lừa người, lừa đảo thì cho vào ngục luôn.
- Không ta không vào ngục, có chết không vào... cứu ta với

Ta giãy giụa một hồi thì lão bà bà đi tới, lão bà vái vái laylay nói ta là ăn mày ở miếu, chẳng biết chữ gì, chắc đói quá làm liều, xin thachó... Một lúc lâu ta cũng bị ném đi. Lão bà bà cần nhân:

- Đã không biết dùng mảnh thì đừng dùng, ăn mày mà cầm luận ngữ người ta nghĩ ngay là lừa đảo, mặt người chẳng giống công tử nhà nào cả. Yên phận ngồi lại chỗ cũ cho ta.

Ta cảm giận, thực là, tại sao không quý trọng hiền tài, ăn mày sao không được cầm luận ngữ... Chẳng nhẽ là đúng rồi, nho sinh đến 17 tuổi phát triển bình thường mới vác được luận ngữ học. Ta phẫn hèn tuổi nhỏ cầm nó khác gì lấy dao trâu mổ gà. Lần sau, ta sẽ mang tam tự kinh. Ngồi cả ngày trời, ăn được một cái bánh báo, mặt ta nghệt ra như sắp lả đến nơi, chỉ thấy dòng người càng lúc càng đông, bát của ta cũng leng keng không ít. Có một cô nương xinh xắn, mặt nhăn lại, khăn tay chấm nước mắt mà cảm thương cho ta:

- Thật tội nghiệp, nha đầu này chắc là đói lả đi rồi, đây ta có ít bánh cầm lấy mà ăn...

Nói xong, nàng ta chép miệng thả vào bát ta những bốn lần leng keng. Ta cầm lấy bánh ăn ngấu nghiến, càng ăn nhanh càng có người đến chota tiền. Đến lúc ăn xong thì cái bát mẻ vừa cũng đầy đặn lên. Ta thở dài, vớ tởm có mất công gỡ mảnh khóe làm gì.

5. Chương 5

Chương 5: Lóe sáng

Việc kinh doanh vốn tởm có không còn được suôn sẻ nữa khi có rất nhiều người cũng dùng chiêu này để móc hầu bao của những người lương thiện. Ta đến lúc nào đó không thể ăn nhanh, không thể mắc nghẹn, không thể nghệt mặt bằng những diễn viên lâu năm đáng dành giải Oscar kia. Bọn chúng dần dần cũng đổi món, chẳng nhẽ mình lại không chịu nổi theo thể thời. Tởm ta ngâm trong nước, tóc được thả xuống mặc kệ nước dập dềnh. Ta tắm khuya nên cũng chưa nhìn thấy kĩ khuôn mặt sạch sẽ của mình như thế nào. Nếu là cháu lão Chu thì nhan sắc cũng thường thường bậc trung, không thể vào lầu xanh bán nghệ không bán thân được. Vả lại, phì, ta kiếp trước là đàn ông chân chính lại đi hầu hạ mấy hạng người như vậy chẳng phải tủi hổ với gia tiên với khí phách lắm sao. Ta quan sát nhiều ngày trên phố, thực ra người cổ đại thiếu rất nhiều thứ, những thứ đó đều có thể kinh doanh được nhưng để chế tác thì quả thật đó là một vấn đề vô cùng lớn. Đánh mạnh vào gia dụng hoặc thời trang thì cũng có kế sinh nhai. Nhưng phải kinh doanh cái gì, vốn ở đâu? Ai da, thật là đau đầu quá. Đang suy nghĩ nung nấu thì bỗng nghe thấy tiếng loẹt xoẹt. Ta giật mình hô lớn, vớ hồ vớ quần áo mặc dần vào:

- Ai, mau ra đây mau...
 - Đùng hét lên, ta đây...ta đây
- Hóa ra là tên nhóc ăn mày, đối thủ cạnh tranh chính của ta. Thật là trẻ tuổi mà lưu manh, đã biết nhòm xem con gái tắm.
- Hạ lưu, người dám xem ta tắm, ta chết đây...ta mách lão bà bà, ta mách Hoa đại thúc...
 - Người đừng hét lên, đừng mách...

Mặt tên nhóc này xám ngoét, luôn tay xua xua mếu máo:

- Tabuồn đi tè...hu hu...ra đây nhìn thấy bóng người tưởng ma nên ngã xuống...hu hu takhông nhìn thấy gì hết, chưa nhìn thấy gì hết...

Đã từng đấu võ mắt, mồm, tay chân với tên Hoa tiểu nhóc này, ta biết, hẳn to xác giỏi làm ăn nhưng quả thật ngốc nghếch trong chuyện tán tỉnh con gái. Trước nó thích cô bé hay đến ăn nhà mẹ Trương béo, nhưng bao ngày cũng chỉ thấy cô bé đến là đỏ mặt chạy. Ta phải dùng kế dùng cái người này làm chân chạy vặt cho ta mới được:

- Huhu, người nói láo, ta mách Hoa đại thúc, ta mách lão bà bà
- Người đừng mách...ta không dám nữa, đi tè ta cũng không dám nữa
- Người nói xem, sau này ta sẽ gả đi được đâu...hu hu
- Takhông nói đâu hu hu, mà sau này chẳng ai dám lấy người đâu huhu
- Người...người phải đi...người chối bỏ trách nhiệm...người phải lấy ta làm vợ
- Huhu, có chết ta không lấy, có chết ta không lấy...huhu...
- Vậy ta đi mách
- Người đừng mách, không cha ta bắt ta lấy người làm thế nào? Huhu
- Vậy người phải làm theo mọi điều ta nói
- Được được, nếu làm được ta sẽ làm nhưng đừng nói cho cha ta biết nghe nhé.
- Được rồi! Thỏa thuận vậy đi, người thề độc ta mới tin
- Huhu, ta thề nếu sau này không nghe lời người, ta sẽ bị sét đánh chết...

Ta nghe xong, tay chống cằm, nhìn bộ dạng thảm thương vì gái của hắn mà thấy khinh bỉ. Ta chẳng ở lâu nguẩy đi thẳng. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại đêm này, lão Hoa vẫn chép miệng tiếc của. Lão trách trời quá tối nên không thấy được mỹ nhân ngay trước mặt. Lão cũng trách mình được mỹ nhân đòi cưới mà không biết. Nhưng cũng vì vậy mà lão vẫn dương dương tự đắc cho rằng mình là người đàn ông đầu tiên và duy nhất mà ta đòi lấy làm chồng.

Qua cái đêm định mệnh đó, ta bắt tiểu Hoa ngày nào cũng phải nạp cho ta ít xềng. Đại Hoa thấy vậy cũng chỉ biết chép miệng, anh hùng không qua ải mỹ nhân. Dù là mỹ nhân đẹp hay cũng tạm đẹp đi nữa. Ngày dài tháng rộng đi qua, ta cũng đã lớn hơn một chút, cũng đã trở mã hơn. Nhưng ta cũng không bao giờ có can đảm xem gương, soi bóng. Ta không tự tin vào nhan sắc của mình. Vì vậy ta thường vấn tóc cao cho giống nam nhi và mặt mày cũng nhem nhuốc hơn. Ta và tiểu Hoa lớn lên bên nhau cũng gọi là đồng cam cộng khổ, tình nghĩa cũng thuộc dạng chủ tớ không phai. Một lần đi xin ăn về muộn. Ta và tiểu Hoa gặp mưa, chạy trốn chết trú tại mái hiên rộng gần miếu. Lúc đó, lần đầu tiên ta gặp đại mỹ nhân. Nàng đứng là mẫu người ta thích. Nàng mặc áo xanh ngọc bích, tay nhỏ nhắn cầm chiếc dù xinh xinh, đôi mắt trong veo nheo nheo mắt lại, cái nheo mắt thật đáng yêu biết bao. Khuôn mặt nàng giống như miếng ngọc bội, càng nhìn càng thấy thanh tao và ấm áp. Ta ngắm nàng không chớp mắt mà người bên cạnh ta ngắm nàng cũng không chớp mắt, miệng đã chảy từng giọt. Thấy không thoải mái, nàng tránh đi hướng khác khỏi tầm nhìn của hai ta. Hầu gái của nàng thật ra lắm điều, lắm bả đủ thứ khiến phá vỡ không gian tĩnh lặng ngắm gái của ta. Vì nàng ta nói nhiều quá ta cũng bắt giác để ý:

- Tiểu thư xem, cái túi mang theo ướt hết rồi, quần áo bên trong chắc cũng bị ngấm không ít. Gối bọc kiêu này thật bất tiện, mưa thì ướt, nắng thì làm phai màu. Giá kể có chất liệu nào giống như da túi đựng nước này này thì có phải tiện hơn không.
- Sắp đến nơi rồi, cũng không cần khô vội
- Dạ vâng

Ta chờ người, Chanel cũng từ vậy mà ra sao? LV cũng từ những lúc sơ khai này mà có ý tưởng sao. Đúng vậy, nếu may túi giống như thời hiện đại dùng da ngựa hoặc da bò thì chẳng phải tránh được mưa gió hay

sao, ta cũng có thể tạo được ba lô, túi xách như thế, Thời trang mà lại tiện dụng. Phát tài rồi, ta đã tìm ra hướng kinh doanh rồi. Khuôn mặt ta bừng sáng, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào bọc vải của vị tiểu thư nọ. Ta có thể tưởng tượng được, trời âm u nhưng hào quang từ trí óc của ta tỏa sáng như chúa giáng thế. Ta chưa kịp hét lên sung sướng thì hầu gái của vị mỹ nhân kia đã hét trước ta:

- Tiểu thư nhìn xem cái gã ăn mày kia mặt sáng lên nhìn chúng ta, ghê quá, chạy thôi tiểu thư

Ta thấy mặt mỹ nhân xám ngoét, liền mỉm cười xua xua tay, tiểu Hoa bên cạnh cũng cười hề hề luôn miệng bảo hai ta không phải là người xấu. Nhưng càng tiến gần càng xua tay thì mỹ nhân càng sợ hãi, rồi cuối cùng vứt cả bao vải chạy bán sống bán chết giữa trời mưa. Ta định đuổi theo nhưng nghĩ càng đuổi nàng càng sợ. Tên tiểu Hoa bên cạnh thì cuống quýt:

- Tại người mà mỹ nhân chạy rồi

- Là làm gì, ta chỉ cười thôi mà

- Người xem tay người cầm cái gì kia... người dọa nàng chạy rồi, người không được như nàng thì ghen tị chứ gì

- Phỉ lờ

Ta liếc tay ta, quả thật đó là mảnh bát mẻ, nếu giơ lên thì hình giống uy hiếp lắm. Haizzz, nàng tưởng ta là cướp giật cũng đúng thôi. Ta thấy bao vải nàng vứt lại, nhặt lên, lặng lẽ đợi xem có ai đó đến lượm lại không. Nhưng quả thật tạnh mưa đến tối rồi cũng chẳng có ai. Ta và tiểu Hoa thất thiếu về miếu. Thấy lão bà đang nấu món thập cẩm đợi chúng ta về ăn. Ta lêm lêm buồn bã nhìn bao vải. Tiểu Hoa vừa ăn vừa nói:

- Người đó nha, người có vấn đề à, sao cứ ngẩn ra như vậy... chẳng nhẽ người thích phụ nữ... uigia... thiên địa ơi...

Ta lờ mờ hẩn một cái. Lão bà nhìn thấy bao vải chẳng nói chẳng rằng mở ra thấy bên trong toàn quần áo, chẳng có tiền bạc gì cả, mặt thất vọng lắm. Nhưng rồi mặt tươi như hoa xé tất cả những mảnh vải đó ra. Ta thất kinh:

- Bà bà làm gì vậy? của người ta mà

- Quần áo người ta không đến nhận lại đâu, để bà xé ra may vá cho chúng mày.

Vậy là quần áo đẹp của mỹ nhân chẳng mấy chốc tan tành, tay vừa ăn vừa ỷ khuất nhìn thấy đồng vải đó bị xé, rồi sáng rõ khi thấy lão bà khâu khâu vá vá nó lại thành cái áo tuy rách rưới cho phù hợp với ăn mày, nhưng xem ra cũng có tay nghề. Ta đứng bật dậy, hai người cũng bật cả đầu nhìn ta. Tay chống cằm suy nghĩ:

- Ý tưởng kinh doanh đã có, nhân lực đã có, chỉ là nguyên liệu kiếm đâu ra.

- Người đang hỏi nguyên liệu gì? - tiểu Hoa ngập ngừng hỏi ta

- Người biết có chỗ nào có nhiều da bò, hoặc da dê, da lừa, hoặc da ngựa không?

- Ôi chỗ đó hử, cách thị trấn khoảng 1 ngày đường, có một khu nông trang nhiều ngựa, dê lắm... nhưng những thứ đấy đắt lắm... người mơ mà sờ được nó.

- Nếu túi đựng nước thông dụng thì da cũng không khó kiếm. Bingo!!! Chúng ta sắp giàu rồi.

Tiểu Hoa và lão bà liếc mắt nhìn nhau, haizzz, chưa bao giờ thấy ai có chí làm giàu như nha đầu này. Vậy để rồi xem, cái chí như vậy được bao lâu.

6. Chương 6

Chương 6: Gặp gỡ và chia ly

Muốn làm ăn trên thương trường phải lấy cái danh để thiên hạ biết đến, tiếc thay, lão Chu mất đi để lại cho ta mỗi cái họ. Ta thầm nghĩ họ Chu chẳng phải gần với họ Chu nhà Minh, nói chung là vương giả rồi. Tên thì phải nghe kêu mà không nhàm chán, đọc biết ngay là nghề nghiệp mình làm gì. Vì vậy suy nghĩ cả

một canh giờ ta đổi tên mình thành Chu Thương Gia, biệt hiệu là Tiểu Thương Gia. Ta bắt bà bà, Đại Hoa bá, Tiểu Hoa đệ đều phải gọi ta như vậy. Nghe rất kêu và sang.

Nói là làm, ta cất công từ gà gáy, gọi tiểu Hoa dậy cùng ta đi đến nông trang nọ. Tinh thần khoan khoái, đôi mắt sáng rực, ta cảm tưởng như nhiệt huyết đang chảy trong ta được nấu bằng vàng, chói lòa rực rỡ. Tiểu Hoa bị cái nhiệt tình của ta mà càu nhàu miến cưỡng đi theo. Ta đi không cảm thấy mỏi, càng đi càng hưng phấn. Trước kia nhà ta kinh doanh bất động sản, tham gia ngành thời trang cũng không ít, thương hiệu ở các trung tâm mua sắm ta thấy cũng nhiều. Cha ta nhất thời thấy được ngành nào thời buổi này đều dễ chết đói, nhưng ngành thời trang và giải trí chưa bao giờ sụp đổ. Tầng lớp giàu càng nhiều, giàu theo kiểu trọc phú còn nhiều hơn gấp bội. Nói đến xã hội phát triển quá mạnh thì phải kể đến Trung Quốc. Cha ta cũng muốn gây dựng một nhãn hiệu riêng cho mình, muốn đầu tư vào ngành công nghiệp túi xách. Mẹ ta là nhà thiết kế, xưởng gia công nhà ta chỉ ranhững sản phẩm có hạn, độc đáo chỉ lưu hành trong giới đại gia Bắc Kinh. Ta thường ngày thấy mùi tiền ở đâu là xông pha chiến đấu. Chính vì vậy, đối với việc kinh doanh hàng độc ta cũng biết được chút ít. Bất quá, ta có cái óc của người hiện đại, bao giờ cũng nhanh hơn người ở đây mấy nghìn năm.

Một việc nữa ta cảm thấy bất tiện, ta là thân nữ nhi. Sự thật này đã được chối bỏ bốn năm nay, chưa cảm thấy phiền hà gì nhiều. Đến nửa năm nay, kì kinh đầu tiên đánh dấu chấm hết cho những tháng ngày tự do tự tại đó. Ta bỗng phồng phao, đi lại lắc lên lắc xuống cũng cảm thấy đuối sức. Giờ trước kia ta thực sự thông cảm đối với phụ nữ, họ phải mang vác quá nhiều thứ, và phải chịu đựng quá nhiều thứ. Ta giờ rất tôn trọng và biểu dương tinh thần bình quyền của thể hệ trước ta đã sống. Đi được nửa đường, hơi thở của ta yếu đi, ta ngồi phệt xuống đất, cầm cái giẻ vắt lên đầu cho đỡ nắng trầm ngâm về cuộc đời của một nữ lưu. Trước kia đọc báo chuyện lạ đó đây, ta biết được rằng phương Tây có người sau khi bị hôn mê tỉnh lại thì bỗng dưng thay đổi giới tính. Đang là thanh niên trai tráng, vợ con đang hoàng thì bỗng dưng thích nam giới. Ta nam giới chuyển thành nữ giới chẳng phải cũng sẽ như vậy sao. Tiểu Hoa thấy ta dừng lại, cũng dừng lại chế nhạo:

- Khi đi hăng hái lắm mà, sao có nửa đường đã phì phò thế nhỉ, chẳng qua cũng chỉ là nữ nhân.
- Phỉ lờ, người còn nói, ta đánh chết người

Đang trong nỗi trầm uất của bậc nữ lưu, ta vác theo gậy đánh chó đuổi theo tên tiểu Hoa trời chết. Đột nhiên, chân ta bị vướng phải bẫy thỏ săn, bị treo ngược lên cành cây, đung đưa đến nỗi chóng mặt:

- Tiểu Hoa vác ta xuống, nhanh lên
- Đợi ta một tý, ta chặt cái dây đã
- Từ từ thôi không dập người ta bây giờ

Đang đung đưa loạng choạng trên cao, bỗng nhiên ta cảm thấy sợi dây vướng ở chân ta bị chặt xuống, ta chuẩn bị rơi ồ ồ độ ánh sáng thì một cánh tay rắn chắc, một màu áo trắng đỡ lấy thân hình của ta. Tên áo trắng đó xoay ta hai vòng tiếp đất, mỉm cười nhìn ta, mặt ta và mặt hắn đối diện. Thân hình ta ngã về phía sau, tay hắn đỡ lấy eo. Đôi mắt hắn phiêu diêu tự tại, khuôn mặt khôi ngô, trắng trẻo và ngạo nghễ. Ta rửa thắm, có phải đang đóng phim cổ trang, anh hùng gặp mỹ nhân đâu mà rơi từ trên kia xuống mất phải mấy chục giây như thế này. Ta cảm thấy không thoải mái đứng bật dậy. Hắn cũng loạng choạng theo ta. Hai ta đang định gỡ nhau ra thì cái móc sắt ở cái áo của ta vướng vào cái đai áo của hắn. Haizzz, thực lòng mà nói, tại áo ta không có dây đai, phải lấy móc sắt quần quanh áo, mà lại treo được rất nhiều thứ linh kinh. Ai dè gặp phải trường hợp không mong muốn. Ta và hắn đang định rằng cái móc sắt ra khỏi thì một thanh niên tuấn mỹ khác phi thân từ cành cây này đến cành cây khác đến chỗ chúng ta, vừa đi vừa hô:

- Minh Hàn Tâm, người đứng lại cho ta, ta không bắt được người, ta thì không làm người đẹp trai nhất kinh thành

Hóa ra cái tên áo trắng họ Minh, hắn ta vừa nghe thấy tiếng hô, nhanh chân vác cả ta theo hắn. Cha mẹ ơi, có phải ở không gian đâu mà mấy người này phi thân chân không chạm đất, lướt trên các cành cây như đường bằng. Ta người trần mắt thịt, rơi xuống cũng không phải mạng cũng bị bỏ lại sao. Ta hét lớn:

- Thả ta ra, người mau thả ta ra..

- Ngoan nào tiểu cô nương, Minh mỗ sẽ thả ngay cô ra thôi, nhưng tại hạ đang vướng một chút

Ta quấy đạp liên hồi, hấn đuổi theo người có phải theo ta đâu mà ta phải chạy. Còn cái tên Tiểu Hoa vô dụng, cứ lướt phớt dưới đất đuổi theo chẳng đáng lực gì cả. Bỗng nhiên đang bay qua con suối, cái móc sắt của ta và dây đai của hấn rời nhau, cộng thêm lực quấy đạp, ta rơi tòm xuống suối kèm theo một mảnh áo và vô số thứ ở thắt lưng của hấn rơi xuống nước. Ta thất kinh kêu cứu:

- Cứuta với, tiểu Hoa cứu ta với, tên áo trắng kia vớt ta lên mau

Tên áo trắng đang định xuống vớt ta lên thì tên kia cũng vừa đuổi kịp, hấn mặc kệ ta đang chìm nổi mà ra tay nặng nhẹ với tên áo trắng. Hai bên giằng co một lúc, cũng là một khoảng thời gian ta thấy con suối chỉ nằm có ngang lưng ta. Ta nhất thời cảm thấy trời không tuyệt đường sống. Ta thấy vớt được những thứ vừa rơi ra chậm chậm bò lên bờ. Tiểu Hoa cũng vừa chạy tới, ngăn người ranh tã. Hai tên đang đánh nhau cũng ngó nhìn ta, rồi chẳng thèm đánh nhau nữa. Ánh mắt ba tên này thật quái dị nhưng sáng rõ và hồng hào. Ta nhất thời nhìn xuống. Quần áo ướt hết, ôm lấy thân hình đang tuổi dậy thì của ta. Ta nhất thời luống cuống chẳng biết làm gì lại lui xuống ngâm mình xuống suối. Ba tên cũng nhìn theo hành động của ta như bị thôi miên. Ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, thời này chắc nữ nhân bị lộ như vậy rất hiếm vì vậy dù tốt hay xấu đều khiến người khác tò mò. Mấy tên này mà về thời của ta, bikini ngấp bãi biển, váy ngắn, áo chữ V, chắc mất máu mà chết mất. Ta ho khan 1 tiếng, ba tên dừng lại, tên áo trắng nheo mắt:

- Không ngờ suốt từ nãy đến giờ được ôm tiểu mỹ nhân

- Người cũng thật có phúc khí- tên đuổi theo cũng góp vui- nữ nhân đều vì vô tình hữu ý có duyên với người

- Tiểu Thương Gia thật là đẹp aaaa

- Mấy tên háo sắc các người ngắm đủ chưa, vớt áo cho ta lên...-ta tức giận quát lớn.

Ba cái áo khoác vớt xuống, cái tên Tiểu Hoa áo rách đến chẳng hình thù gì cũng vớt xuống. Ta cảm thán vớ lấy cái áo của tên áo trắng, dù gì cái đai của hấn không còn, ta đã dùng thì dùng luôn thể. Lốp ngốp bò lên bờ, hai tên kia cũng định thần lại tiếp tục đánh nhau, cũng không quên nháy mắt với ta, hẹn ngày gặp lại. Còn cái tên tiểu Hoa nước miếng chảy dài bị ta phang chomột cái nằm bất động. Haizzz, ta đợi hấn tỉnh và hong khô quần áo xong tiếp tục lên đường. Tiểu Hoa vừa đi vừa đỏ mặt, khiến cứ cảm gây đánh chó dữ dữ hấn liên tục. Đến trưa hôm sau, cũng đã đến nông trang, nơi ngựa dê bò đầy đàn. Ta tìm lão chủ, xin lão cho ta làm việc ở đây, chỉ cần trả cho ta lương thấp và học việc là được. Lão thấy hai ta kì quái nhưng đang thiếu nhân lực nên bổ sung vào chăn chăm ngựa. Ta vừa làm vừa quan sát, thấy da bò hoặc trâu được lột ra làm trống, còn da ngựa và dê thì được lột ra làm bao đựng nước hoặc vẽ bản đồ nhưng chưa có làm túi thời trang. Đương nhiên một nghề độc đáo như vậy làm sao có thể học được. Ta thường hay lần la xin những mảnh da vụn còn thừa góp lại, rửa sạch cắt kĩ vào cái túi mang theo. Trước tiên thì hãy dùng chày, bao giờ có tiền, sẵn có mối liên hệ ta sẽ giải quyết vấn đề nguyên liệu sau. Cũng trong khoảng thời gian làm ở đây ta cũng phát hiện ra rằng, mây tre đan vào nhau cũng giảm ngâm nước, hoặc lá cói được người ta dùng làm áo mưa cũng do được xếp chồng lên nhau mà thành. Ô lưa chẳng qua cũng chỉ như vậy. Sau một thời gian làm việc, lão chủ thấy ta yếu ớt, chẳng muốn thuê ta nữa mà lại chỉ thích tiểu Hoa làm việc cho lão. Ta cảm khái nói với tiểu Hoa:

- Hoạ đệ đệ, đệ đệ làm ở đây cố gắng lấy thâm tình để sau này nếu ta làm ăn cần mối liên hệ, mong đệ làm chân bắc cầu. Ta sẽ chăm sóc Đại Hoa bá giùm người. Bao giờ kiếm được tiền, ta đến chuộc người.

- Người bỏ ta lại, sao người có thể

- Ngoan, không chóng thì chày ta sẽ đến đón người

Sau một lúc dùng bữa chúng ta đành tự biệt tại đây, ta nhảy chân sáo về kinh thành chuẩn bị trở thành một thương gia thực sự.

7. Chương 7

Chương 7: Kinh doanh phải có PR

Sau khi từ khunông trang đó về, một mặt thỉnh thoảng đến đó lấy ít da vụn mà tiểu Hoa góp lại cho ta, mặt khác ta cùng Đại Hoa bá đi chặt tre và giang sẵn có, vác về vót thành những que đan. Ta ngồi suy nghĩ các kiểu dáng cũng như cách tạo ra một cái túi vừa tiện dụng lại vừa nhẹ nhàng, thầy thuốc có thể vác đi chữa bệnh mà không cần phải thùng gỗ vắt vủ. Ta nghĩ ra việc dùng mây hoặc giang dẻo dai làm thành quai xách, còn tre đan thành đế lót bên dưới. Túi bên ngoài thì được khâu bằng túi gia. Bên trong có hai ngăn và 1 túi nhỏ để đựng giấy tờ hoặc ngân phiếu. Ta nhờ lão bà bà khâu cho ta bằng kim to nhưng khâu nhỏ lại như khâu quần áo. Tuy hơi vắt vủ, nhưng ta sẵn sàng ngày đi lẫn lê bò toài khắp đường để kiếm được một chút đồ ngon cho lão bà bà. Chẳng mấy chốc cái túi đầu tiên đã được làm thành công, ta thả nó xuống nước, thấy nó nổi lên, rất lâu sau thì mới gắm một chút nước nhưng đủ thời gian để di chuyển và hong khô. Thời gian ta ở với lão bà bà đã khiến ta nữ tính và đàn bà hơn trước. Ta cóp nhặt từng cái một để có thể sau này cần dùng đến. Như hai cái áo khoác của 2 tên háo sắc, ta cũng bỏ lại, ta bảo với lão bà bà không xé vụn ra nữa mà khâu cho ta một cái áo thanh nhã một chút, quần đẹp một chút, còn bên trong vẫn giữ nguyên đồ rách. Ta rửa mặt, cài tóc lên thành nam nhi. Nhìn tướng tá quả thật hào sảng, mỹ lệ, quần áo tuy hơi nhàu nhưng ra dáng doanh nhân quèn. Ta giờ chỉ cần quèn, vừa đủ để người ta tin tưởng, vừa đủ để người ta biết mình ít tiền. Ta vác 5 cái túi đầu tiên ra chợ. Ta ngồi đầu chợ thì bị mấy tên bán hàng quanh đó đuổi, sang giữa chợ thì bị lườm và nguýt, ta lui vào cuối chợ thì chẳng có ma nào đến mua.

Định thần một lát, ta ra đứng giữa đường, hô to:

- Thưa bà con cô bác, hôm nay tiểu Thương Gia tôi mang đến cho bà con cô bác một món hàng cực kỳ hữu dụng, bà con có thể để vài bộ quần áo mà trời mưa không bị ướt, giấy tờ không bị nhòe, túi xách nhẹ nhàng cho đại phu. Đại phu vác hộp gỗ thật là nặng nhọc a... giờ có túi này tiện hơn nhiều.

Có nhiều người chú ý hiếu kỳ nhìn đến sản phẩm của ta, ta liền trở tài dùng mấy cái túi vào thùng nước rồi bỏ ra cho mấy người đó nhìn. Quả thật người xúm lại rất nhiều. Ta lại đồng dục nói tiếp:

- Túi làm bằng da thật, đảm bảo đã được xử lý không còn mùi động vật, rất an toàn về bên lại không sợ mối mọt aaaa....

- Giá có đắt không?

- Không đắt, không đắt đâu, 1 lượng bạc / 1 túi

- Đắt quá, ở đây 1 ngày sao kiếm được từng ấy tiền mà mua cái túi

- Không đắt, có thể mặc cả thêm, xem đi thím ơi...

Nhắc đến giá cả ai cũng trợn mắt, ta mới hiểu rằng, đúng đối tượng khách hàng mới là quan trọng. Chợ này dân không quá giàu, túi như vậy không cần thiết phải mua, và nếu bán ít đi thì ta lỗ vốn, không lãi được. Ta gào khàn cả cổ chẳng có ma nào ghé qua nữa thỉnh thoảng chỉ có những người ồ ồ kì lạ thế này, thế kia nhưng bảo mua cũng phải dứt đi không thương tiếc. Một đám du côn bấy giờ tưởng chừng thấy ta giữa đường om sòm cản trở việc làm ăn của chúng, chúng xông vào oánh ta, vác ta vứt ở vệ đường. Tangồi phệt xuống đất, mệt mỏi chẳng muốn ăn gì. Quần áo lộ chỗ rách rưới, mặt xám ngoét. Ta chọn khu chợ trông giàu hơn, có nhiều giai nhân tài tử quần áo gọn gàng hơn để kiếm ăn. Thấy ta bộ dạng thảm hại, cầm theo mấy cái túi trông kì lạ. Lão thầy chữ ngồi cạnh ta buông ra vài câu:

- Vạn sự khởi đầu nan, đừng quá cưỡng cầu

Ta nhìn lão mệt mỏi buông ra 2 câu thơ:

- Tổ chất năng hàm bạch ngọc tu.

Bộ nguyệt Chân Phi liên cốt cách

(Thiên tư có thể nhãn nhĩ được lời chê cười của bạch ngọc.

Chân phi đạo dưới trăng thấy mà yêu cái khí phách)(Mai hoa

Thái Thuận)

- Thơ hay, đúng là có chút khí phách, nhìn không ra người cũng là người có học thức. Người biết đánh cờ không, lão thầy thuốc bên cạnh hôm nay bạn đi khám, ta không biết tìm ai đánh cờ, xem người cũng là

người biết chút kiến thức, chơi với ta vài ván, ta bày cách làm ăn ở đây.

- Vậy đành làm phiên lão tiền bối rồi

Trong khi đợi bọn lưu manh còn lằng vằng ở đây ta và lão thầy chữ chơi được 2 ván cờ, lão thắng 1 hòa 1. Ta bình sinh cũng biết chơi cờ, nhưng lâu không chơi cũng không biết gặp phải cao thủ nên đành chịu thua. Nhưng xem ra lão ưng ta lắm, luôn miệng khen ta thông minh, nước cờ hay, vừa khen vừa diệt nước của ta. Ấu cũng là kiểu vừa đấm vừa xoa. Ta thấy chúng đi khỏi, không đánh cờ với lão nữa, lao ra đường bắt đầu buôn nước bọt. Lần này có một công tử đi ngang qua đang đứng cùng với một số bạn bè ở dãy hàng đối diện, trong có vẻ tiêu điều tự tại, ta nhìn cảm thấy dân ở đây quả thật đều có chút ngưỡng mộ đến vị công tử này, các cô gái thì nhìn không chớp mắt, các chàng trai đều muốn chạy đến kết thân. Ta liền lại đến chỗ thầy chữ hỏi hần lai, lão vuốt râu mỉm cười:

- Dương Chiêu công tử, tài mạo song toàn, đang là một trong tứ đại tài tử kinh thành. Dương công tử lại có tâm lương thiện hay giúp bạn bè và người dân. Nên ai thấy đều ngưỡng mộ.

Lão chưa kịp nói xong thấy ta tự bôi cát lên mặt mình, quần áo xé cũng nát thêm vài miếng, thất thiếu chuẩn bị lao đến vị công tử kia:

- Người làm gì vậy?

Trước tiên ta lao theo quán tính vừa đi vừa hô to, có ai cần mua túi không thấm nước, rất tiện lợi cho hành tẩu giang hồ, đại phu chữa bệnh, cất tiền cất giấy. Ta vừa rao vừa tiến đến gần vị Dương công tử nọ, quả nhiên nhiều người cũng theo chiều mà nhìn theo. Ta cẩn thận giả vờ ngã ngay trước mặt vị công tử này. Dương công tử cũng không thể không chú ý đến ta, thấy ta rao một cách kì lạ cũng hứng thú xem liệu cái túi này có thật như vậy không. Ta lấy thùng gỗ dúng vào nước, quả nhiên khô ráo. Dương công tử cầm lấy 1 cái túi, soi soi cẩn thận. Ta thầm nghĩ, sao trông cốt cách như vậy mà xem hàng hóa kĩ hơn cả nữ nhân. Ta chẳng đợi hần lên tiếng phàn nàn, liền ho vài tiếng, đấm thùm thụp vào lưng ra chiều lao lực lắm:

- Vị tiểu huynh đệ này sao vậy?

- Thần kê do vị báo,

Khách trọ khởi giang tâm

(Tiếng gà canh sớm còn chưa báo hiệu,

Mái chèo thuyền khách đã quấy giữa sông)- Đông Triều tảo phát

Thái Thuận

Tại hạ từ sớm kiếm ăn nuôi miệng nên có hơi học mình

- Hóa ra cũng là người biết chữ, sao tiểu huynh đệ lại đến nông nổi này?

- Ta cầu học, nhưng nhà nghèo không thể cầu danh, ta đành nghĩ phát minh làm một số thứ lật vạt trước là kiếm cơm sau là giúp đỡ mọi người

- Túi của người quả thật độc đáo

- Haizzz, độc đáo nhưng mọi người không chịu thừa nhận, thực sự để nghĩ ra cái này, tại học quả thật rất nhọc lòng.

- Ah, vậy đi, ta mua cho tiểu huynh đệ hết số túi này, dù sao ta cũng đi lại nhiều cũng thử dùng xem sao.

- Không được, không được, công tử không cần nhọc công, nếu công tử không chê, gọi là duyên kì ngộ, ta tặng công tử một chiếc, công tử có thể dùng tạm, nếu cảm thấy tiện lợi thì có thể giúp đỡ cho tại hạ.

- Không được, thật sự, tiểu huynh đệ kiếm tiền vất vả, ta sẽ không lấy không, hay là tại hạ mua một chiếc nếu dùng được tại hạ sẽ giới thiệu bạn tìm đến.

- Vậy xin cảm ơn công tử.

- 10 lượng bạc có đủ không?

- Quá nhiều rồi, 1 lạng bạc là đủ rồi?

- Tiểu huynh đệ cứ cầm lấy đi, nếu có mẫu làm đẹp xin công tử để lại cho tại hạ cũng được. Tại hạ có việc xin phép không ở lại lâu.

Tiền trao cháo múc, Dương công tử quả thật có việc gấp, ta cũng không cản. Ta cũng biết tên này chẳng bao giờ nhớ được đến cái hẹn mua thêm của hắn. Hắn làm việc tốt như vậy rất nhiều chắc không quên nổi. Nhưng ta thì nhớ, dân ở đây thì nhớ. Ta hít sâu vào, lại gần lão thầy chữ và nói:

- Lão tiền bối, làm ăn thực vất vả, nếu lão tiền bối cho tang gôi chung, ta đảm bảo sẽ câu dẫn khách cho lão và sẽ trả tiền chỗ, chúng ta cùng làm ăn.

- Người có tiền sao, dựa vào mấy đồng bạc của Dương công tử sao?

- Trước không có, giờ sẽ có.

- Được rồi, dù sao ở đây ta cũng có khách quen, ngồi cho vui, thỉnh thoảng đánh cờ với ta.

Vừa nói xong, ta hạ trại, chỉnh trang đầu óc, uống chút nước và chuẩn bị phát loa:

- Thưa bà con cô bác, Dương công tử quả có con mắt nhìn hàng, biết ngay hàng ta hàng tốt, lại còn đặt hàng sẵn chứng tỏ ta có uy tín, bà con còn chần chừ gì nữa, hãy xem những cái túi đặc biệt này.

Sự việc với Dương công tử vừa mới, dân chúng cũng xôn xao bỏ đến chỗ ta cũng không ít, ta lại cất giọng:

- Dương công tử thật sự có tấm lòng hào sảng, trước khi đi còn dặn ta mua may bán đắt, ta cũng sẽ không phụ lòng vào sự tin tưởng của Dương công tử, bà con còn nghi hoặc gì nữa

- Có thật Dương công tử vừa mua không?

- Thật, rất nhiều người chứng kiến

- Cho ta 1 cái cho ta 1 cái

- Từ từ, mỗi cái 1 lạng bạc nha, ta còn có hàng ở nhà, ta sẽ mang đến cho bà con cùng xem.

Chẳng mấy chốc 4 cái đã hết, đơn đặt hàng cũng đã có, ta cũng không vội về nhà, còn ngồi hàn huyên cùng bà con kể chuyện về Dương công tử. Với các cô nương, ta nhẹ nhàng thủ thỉ:

- Qua cách ăn nói, công tử cũng tiết lộ cho ta không ít, công tử thích những cô gái dịu dàng đoan trang, cô nương đây quả thật đúng mẫu công tử thích, nhưng dường như đeo quá nhiều đồ lịch kịch và nặng nề, để ta thiết kế cho cô nương 1 cái túi nhẹ nhàng, thanh tao và tiện dụng nha.

- Công tử nhìn qua thật so với Dương công tử chẳng kém bằng, nhưng tầm nhìn xa của họ Dương quả thật hơn công tử 1 chút, túi của tại hạ thiết kế khiến cho Dương công tử thanh thoát, đi lại càng gây chú ý. Công tử có 1 chiếc như vậy chẳng phải cùng đẳng cấp hay sao

....Thế là từ mấy ngày sau, ta treo hẳn 2 câu đối, một bên ghi là công tử họ Dương an tuấn phi phạm đã từng mua túi ở đây, bên kia ghi là túi nhà họ Chu, tiện lợi thanh tao đã từng khuấy động cả vùng giang nam trù phú. Ta những tháng ngày sau đêm tiền không dứt. Lão bà bà cũng được nghỉ ngơi quản lý mấy người ta thuê khâu vá, tiểu Hoa tử cũng phụ giúp ta việc làm ăn. Đại Hoa bá cảm thán làm chân vệ cho chỗ làm ăn của ta. Người ta gọi ta là tiểu Thương Gia, còn tên thầy chữ thì gọi ta là tiểu Gian Thương. Ấu cũng chỉ là cách nói vui, lão thấy ta làm ăn mau mắn, cùng mừng cho ta, ta cũng vì vậy cũng thỉnh thoảng viết chữ đánh cờ với lão.

8. Chương 8

Chương 8: Duyên kì ngộ

Từ khi nhận thức ta cũng là một mỹ nhân. Ta thấy tuy đau khổ về mặt tinh thần nhưng kinh doanh cũng không đến nỗi nào. Ta mặc quần áo nữ nhân, tay cầm sáo trúc trắng muốt được đúc từ ngọc thạch, đi lại quanh nơi kinh doanh, thu hút sự chú ý của không ít người. Cây sáo trúc của ta được thiết kế đặc biệt, nói ra thật xấu hổ, ta thực sự không biết thổi sáo, nhưng văn nhân nữ sĩ thời này cầm cây sáo quả nhiên

không tầm thường và rất khíthế. Ta ngày đêm thiết kế một loạt các lỗ kim châm bên trong cái ống sáo bé tíđó. Đồng thời, tạo ra một nút đẩy giống như cò súng ở bên cạnh các lỗ sáo. Kimchâm sẽ được tẩm loại thuốc mê có công hiệu trong vòng 3 canh giờ. Như vậy, tacó thể vừa phòng thân lại vừa khoe mẽ, tiện cả đôi đường. Thời buổi làm ăngiang hồ, tàng trữ vũ khí cũng không phải là việc làm thừa thãi.

Ta bình thường vừa ngồi chơi với lãothầy chữ vừa quan sát quản lý những diễn viên oscar ta thuê để buôn nước bọt,cuộc sống cũng có chút tiêu dao tự tại. Lão thầy chữ này thân phận quả thật rấtđặc biệt, ngồi với lão, lưu manh qua lại đều hỏi thăm sức khỏe. Thỉnh thoảng tadi giao tế với tên huyện quan, hần cũng giúp ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe tớiNhạc tiên sinh. Tuy nhiên với những người nổi tiếng ở nơi này ta đều không cóhứng thú tìm hiểu thân thể, bởi biết nhiều cũng chẳng có gì tốt. Ta ngồi vớilão chủ yếu là để đuổi mấy bà sồn sồn thường ngày qua đây xem bói, viết chữ thiit mà ngắm lão thì nhiều. Mỗi lần gặp ca khó, lão lại gọi ta diễn màn phụ tửtình thâm, gái mồ côi mẹ, cha mồ côi vợ thủ tiết chờ con gái thành gia lập thất.Một màn sườn mướt khiến mấy bà cũng không khỏi hổ thẹn vì đã trêu phải khổngọc tình khiết. Cứ như vậy, chúng ta trở lên thân thiết như phụ tử, ta gọi lãoôu yếm “lão lưu manh”, lão gọi ta trù mến “tiểu gian thương”.

Ta trở lại thân phận nữ nhi, buôn bánquả thật không khó với các công tử nhà giàu nhưng lại gặp khó với các cô nươngkhue các. Nhìn những ánh mắt đôi lúc hờn trách, ghét bỏ kiểu như “hoa ghen thuathắm”, một chỗ không thể có 2 bông hoa... khiến công việc kinh doanh không thuậnlợi. Ta đành xuống nước cầu tiền:

- Đây chẳng phải là Họa cô nương nức danh chốn kinh đô hay sao,đứng cạnh cô nương ta thực sự cảm thấy hổ thẹn.
- Cô nương nói quá khách sáo – Nàng thờ ơ, lãnh đạm và vô cùngkhinh ghét, trả lời ta.
- Họa cô nương mi thanh mắt sáng, da trắng môi hồng quả thật điđến đâu không gian như rực rỡ thêm, khiến khuôn mặt của ta cũng trở nên nhợtnhạt.
- Cô nương thật khéo nịnh- nàng cũng khe khẽ cười
- Cô nương hôm nay mặc áo màu xanh ngọc bích, chỉ thẹn làm chobầu trời trở lên kém xanh (quả thật hôm nay trời có đôi chút u ám), nếu cônương đeo túi xách được đan bằng trúc núi Giàng dịu dàng và thanh cao thì quảthật càng tôn lên dáng vẻ quý phái của cô nương.
- Đa tạ ta không có hứng thú mua cho lắm.
- Haizzz thật đáng tiếc, vừa rồi Chúc cô nương có qua đây đòimua túi này bằng được, nhưng ta ngẫm túi này chỉ hợp với Họa cô nương. Nếu cônương đã không mặn mà thì đành phải bán cho Chúc cô nương vậy. Đeo vào quả thậtkhiến các công tử khen không ngớt.
- Nữ nhân họ Chúc định mua cái này
- Vâng, Tiểu Hoa đệ đệ cất đi thôi, túi này duy nhất một cáigiá cả cũng phải hàng thượng lưu mới mua được.
- Ấy, tiểu Thương Gia cô nương, ta thấy cô nương nói ta hợp vớinó, quả thật ta cũng thấy hợp. Hay cô nương cứ để lại cho ta đi, giá bao nhiêuta cũng mua được.
- Ta chỉ bán cho những người thực tâm có duyên với nó, dù gicũng là hàng độc nhất vô nhị.
- Ta chẳng phải có duyên hay sao, để lại cho ta, ta biếu ngườithêm 1 lượng.

Ta ra vẻ miễn cưỡng đành bán lại cho cônương này với giá 6 lượng bạc. Họa cô nương vừa đi, tiểu Hoa vác thêm 1 cái túikhác y hệt ra:

- Trong kia còn ba cái túi nữa, bán nốt đi, ta vác qua bên hiệuvải xem có lấy thêm hàng không.
- Biết rồi, đệ đệ cứ đi đi

Ta lại gặp Chúc cô nương. Và một màn buôn nước bọt nữa bắt đầu.

Đóivới bọn công tử nhà giàu trêu ghẹo thì nhiều mà mua hàng thì ít ta cũng chẳngghì đâu tiếp chuyện. Ta chỉ bán cho những khác hành tẩu giang hồ cần hàng bèn thực sự. Vì vậy qua ngày cũng đủ bát ăn bát để. Lão bà bà từ lúc thấy ta kinhdoanh cũng bắt ta lên chùa cầu xin may mắn và tình duyên. Tình duyên là

tình duyên cho ta, nhìn ta mãi làm ăn, danh đá có thừa và hiền lương thực đức thì quả thật mò kim đáy bể. Ta cũng chẳng cãi lý với bà bà, đi theo đập đầu cũng được ngót 10 chùa ở quanh đây. Đi xem bói thì bảo số ta đào hoa, ta ngẫm cũng đúng, trước ta tiêu sái cũng không phải dạng khó coi, nhưng đào hoa thân phận nữ nhi quả thật chưa từng trải qua. Lão bà bà cả mừng:

- Có nhiều người theo đuổi là tốt, nhưng sao giờ vẫn chẳng có tằm hơi đâu, người đó, nữ tính một chút thì nam nhân mới chú ý được.
- Anh hoa phát tiết, lúc cầu không được lúc không cầu đến đuổi đi không hết, bà bà yên tâm.
- Yên cái đầu người á, ta thậm chí mở cửa, quét nhà mà có tên nào chịu bèn mắng tới đâu, người cứ lăm lăm cây sáo quai gở chỉ làm người tang tã chết chứ chẳng có người nào ngất sống với người đâu.
- Lão bà bà yên tâm, có khi ta có những mấy ông chồng, một chính phu, và mấy anh chàng làm thiệp quan cho ta ấy chứ... hề hề
- Ăn nói linh tinh.

Bà bà mặc ta đứng đấy, chạy đi nhờ viết mấy cái túi cầu may đỏ chót treo lên chỗ ông tơ bà nguyệt. Ta đoán, không chừng 1 dây có 10 cái thì đến 8 cái là có tên ta trong đó. Ta thực sự ế hay không cũng không quan tâm lắm, bởi chung quy ta cũng không có hứng thú với nam nhân. Mà đối với nữ nhân, ta cũng nhạt dần cảm giác, có lẽ gần đây ăn chay theo lão bà bà nên khí chất của ta bị tổn thương không ít.

Talang thang trên đường xuống núi, khung cảnh quen thuộc này đã từng hiện ra trong giấc mơ. Ta từng đi cùng với mẹ ta lên chùa khấn vái, người làm ăn đâu đâu cũng thế, tín thần tin quỷ nhiều hơn tin người. Bỗng chốc đã mấy năm trôi qua, cái xác kiếp trước có lẽ đã mục rữa dưới đất, tài sản cũng đã li tán không ít. Mẹ ta chắc thương ta lắm. Còn cha ta thì sao, ông có thương ta, nhớ ta như lão Chu không. Rút cuộc nhìn lại quanh ta chẳng còn ai thân thích máu mủ, chỉ còn lại những người bạn, khác máu nhưng không tanh lòng. Bụi vào mắt ta, ta cảm nhận được một chút nước tưởng chừng chẳng bao giờ chảy ra từ từ đổ xuống haimá. Thút thít như nữ nhân, ta không muốn a. Đang tâm trạng nặng nề, một chiếc khăn giấy trước mặt ta, ta cũng không câu nệ, lấy cái khăn đó lau nước mắt, một lúc liếc qua:

- Cảm ơn...

Thực sự nhiều lúc phải cảm ơn thân phận nữ nhi, vì có như vậy, ta khóc cũng chẳng ai coi là lạ. Trước kia, nếu khóc, cha ta càng đánh ta nhiều hơn.

- Cô nương xong chưa, trả khăn cho tại hạ... thực lòng... khăn đó ta đang lau kiếm dở...

Người... ta trợn mắt nhìn hấn, hấn nhìn ta chớp chớp. Ta khẽ cười trong đầu, sét đánh rồi phải không?

- Ta gặp cô nương ở đâu rồi chẳng?

Câu tán tỉnh cũ rích- Có lẽ công tử nhầm ta với ai đó chẳng- ta hồ hững tiếp chuyện.

- Cô nương đã từng cầm áo của ta

- Quả thật ta không nhớ- ta cũng không đủ kiên nhẫn cầm áo cầm đồ với hấn, trước kia có kẻ nợ thiếu tiền ta, ta bắt tiểu Hoa lột sạch quần áo của hấn. Nhưng những kẻ như vậy không có kẻ nào đẹp trai như tên này.

- Cô nương sao có thể quên một công tử tuần mỹ như ta được cơ chứ. Cô nương còn nhớ lúc ta và tên họ Minh đánh nhau bên bờ suối, cô nương ngã xuống suối có lượm cái áo của tại hạ. Khuôn mặt đó quả thật tại hạ chưa quên.

- Ta lượm rất nhiều thứ quả thật không nhớ.

- Cô nương thật vô lương tâm, ta tưởng chừng cô nương luyến tiếc vì gặp ta quá nhanh, nên cầm áo giữ chút của tin, ngày đó cô nương lách thếch như ăn mỳ, giờ trông quả thật, khiến trời thẹn đất ghét.

- Ah, quả thật ngày đó ta có lượm áo của công tử, bắt quá, taxé nó làm quần, giờ cũng không biết vứt đâu. Công tử muốn đòi lại chẳng?

Hấn lùi ra xa, kinh ngạc, mặt diễn đầy vẻ bàng hoàng:

- Cô nương quả thật nhẫn tâm với tại hạ

- Hàn đệ sao còn đứng ở đây

Trong lúc đang không biết làm cách nào thoát khỏi tên lăm lờ này thì có một vị công tử tiến đến, chắc hẳn vừa thoát được thì người kia lên tiếng:

- Đây là tiểu Thương Gia sao? Túi của tiểu Thương Gia quả thật đặc biệt, ta hành tẩu cũng có chút thoải mái

- Ah, Dương công tử lâu ngày không gặp, quả thật vẫn khí chất thanh tao, anh hùng tiêu sái.

- Quá khen, từ khi Tiểu Thương Gia có lời quen tại hạ, tại hạ thường đường bằng hữu hỏi thăm về túi xách họ Chu, các cô nương cũng hỏi thăm về mẫu hiền thê của tại hạ, và các vị công tử cũng luôn miệng hỏi xem đã cùng đăng cấp với ta chưa.

Tóc ta hơi giật giật:

- Dương công tử quả thật nổi tiếng, quả thật nổi tiếng.

Tên họ Hàn thấy chúng ta có quen biết từ sớm, liền tiến lại gần, hồ hồ:

- Chúng ta thật đúng là duyên kỳ ngộ, chẳng hay có nên ngồi lại nói chuyện cũ.

- Quả thật tiểu nữ có việc bận, 2 vị công tử thư thả nói chuyện

- Tiểu Thương Gia thật nhẫn tâm, người hại ta đêm ngày tưởng bỏ, hại Dương huynh thanh danh sút mẻ, cũng nên mời ta cùng huynh ấy chút nước chứ.

- Kìa Hàn đệ, nếu tiểu Thương Gia bận thì cô nương cứ đi, không làm lỡ việc cô nương.

Ta nhìn ánh mắt có chút bị hại của tên họ Hàn, cũng nhìn thấy thanh danh của Dương công tử ta kiếm cũng không ít bạc. Xỉn thì trời cho, bất quá ta sẽ nhờ cuộc nói chuyện này cũng sẽ có chút danh tiếng, ta vui vẻ nhận lời:

- Công việc cũng không vội, tiểu nữ có lỗi với hai vị công tử, cũng xin phép được mời nhị vị chút trà tạ lỗi.

Ba người chúng ta cùng nhau đến một quán nhỏ bên sườn núi, nói chuyện. Lão bà bà thấy ta vừa xuống chùa đã có hai nam nhân bắt chuyện thì cả kinh vô cùng. Bà bà không quản mệt nhọc, làm thêm mấy cái túi yên ương nữa treo khắp miếu ông tơ bà nguyệt. Vừa treo vừa khấn, thần phạt quả là linh thiêng.

9. Chương 9

* ngoại truyện

Chương 9: Minh Hàn Tâm

Dưỡng Tâm điện, hoàng đế vừa mới đăng cơ còn khá trẻ, đôi mắt uy nghi nhưng không tránh khỏi những tia mắt buồn chán và khổ sở. Người quỳ bên dưới, khuôn mặt kiên định, nhìn chăm chú không chút sợ hãi. Màn độ mắt này sẽ chẳng biết đến bao giờ nếu vị hoàng đế trẻ tuổi kia không lên tiếng:

- Vậy thì người cứ làm việc của mình đi

- Thần lĩnh chỉ

- Minh Hàn Tâm, cẩn thận, gặp được nàng ta đưa ngay về cho trẫm, đừng làm tổn hại đến nàng ấy.

- Thần lĩnh chỉ.

Minh Hàn Tâm, lặng lẽ cáo lui ra khỏi điện. Khuôn mặt cũng trở nên vô cùng căng thẳng. Đã bao lâu rồi ta bị nhốt ở đây, đối phó với chính trị và cung đình. Chẳng thà, được nhàn tản, thư thái cùng đầu vô luận kiếm với cái tên họ Hàn kia. Nhưng chung quy lại, mỗi người gánh vác một số phận.

Trở về phụ đệ, cha cho gọi hần:

- Sao việc khó vậy con nhận mệnh làm gì? Đắc tội với nhiều người chỉ có con đường chết mà thôi.
- Nếu đắc tội với hoàng thượng, nhà ta cũng chỉ có con đường chết.
- Con đi trong bao lâu?
- Nếu tìm thấy con sẽ mang về ngay.
- Cha sẽ bố trí cảnh vệ, bên Thái Hậu và thừa tướng sẽ sắp xếp, ổn thỏa được ngày nào hay ngày đấy.
- Vâng.
- Bảo trọng, càng nhanh càng tốt.
- Vâng.

Hắn trở về phòng, nằm nghỉ nhưng mắt không thể nào nhắm vào được, cuộc chính biến này âm thầm nhưng vô cùng khốc liệt. Ngai vàng của hoàng đế có thể bị hạ bất cứ khi nào. Cả triều đình âm thầm cướp đoạt một mình nàng ta, nàng ta về phe ai người đó sống. Hoàng đế cũng không tránh khỏi số mệnh. Ta cũng chẳng qua là con tốt, nhưng nếu tốt không xung phong thì nước cờ chỉ có chết.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, chắc hẳn là chính thê của hắn, Liễu Âm, nàng ta từ khi vào phủ, đau yếu triền miên, trên danh nghĩa vợ chồng nhưng quả thật cũng chưa từng thân thiết.

- Mai chàng đi, thiếp có chuẩn bị ít đồ dùng.
- Nàng vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi.

Nàng ta định nói gì đó nhưng ngập ngừng rồi cũng cất bước đi. Hắn nhìn thầm trách bản thân mình không tốt, hắn và nàng chẳng yêu thương gì nhau, nhưng vận mệnh gắn chặt lấy không rời, nàng bị chia cắt với tình lang, còn hắn vận lộn với cơn lốc chính trị. Đợi gió yên bể lạnh, hắn nhất định giải thoát cho nàng, đợi... đợi đến bao giờ.

Nói là đi xa nhưng thực ra cũng không xa lắm, cách kinh thành chừng 3 dặm đi khoảng 1 ngày đường là hắn có thể đến được địa điểm cần đến. Ngôi nhà đó chắc bị bỏ hoang lâu ngày nên cũng không đến nỗi khó tìm kiếm, chỉ sợ nhiều đợt tìm như thế, đến hạt bụi cũng đã khác trước rồi. Nhưng, nàng ta có thể trốn đi đâu, cũng chỉ có thể quanh quẩn nơi đó mà thôi. Kì càng hơn, ta biết một mật thất, nàng có thể còn ở trong đó, dù là bộ xương khô nhưng những thứ bên cạnh chắc vẫn còn. Hắn cải trang thành ăn mày rách rưới, trà trộn vào thị trấn, quả thật lâu ngày không đến thị trấn nhộn nhịp không ít, đặc biệt là càng ngày càng xuất hiện những thứ quái dị. Hắn lách thếch ngồi ở cạnh lề đường, vừa đặt bát xuống đã thấy một nữ nhân thả mấy đồng xu xuống, hỏi người bên cạnh:

- Đạo này cái bang có thêm người mới ah
- Ta không biết

Hắn ngược mắt lên thì suýt nữa đụng phải trán của cô nương đó, đôi mắt nàng thật đẹp, hắn và nàng nhìn nhau tưởng chừng vừa thăm dò vừa thương thức. Nàng bật dậy:

- Cái bang đạo này cũng toàn là người biết thương thức, nhìn thấy mỹ nhân cũng biết ngẩn người.

Hắn phì cười, cô nương này thật là tự cao tự đại. Hắn vội vã di chuyển đến ngôi nhà đó. Khuôn mặt hắn giãn nở kinh ngạc, hắn chậm chân rồi, nơi này đã có người ở, vậy là xáo trộn hết rồi, nhà họ Chu này không biết tình cờ hay hữu ý mà lại sử dụng ngôi nhà này. Thật đáng tiếc, một phủ đệ xa hoa một thời bỗng nhiên trở thành một công xưởng chế tác, trông thật nhem nhuốc. Hắn ngồi đối diện, đợi trời tối lên vào. Đặt bát mẻ xuống, người người nườm nượp qua lại vứt xu vào bát. Hắn cười khổ, ở đây dân chúng thật hào phóng, đi lại qua chỗ hắn nhiều quá đến nỗi hắn chẳng quan sát được gì. Thở dài, đợi đến tối vậy.

Ban đêm khi cổng nhà được đóng, tất cả ồn ào giờ cũng đã im ắng vài phần, dù bên trong có nhiều tiếng nô đùa cãi vã nhưng không giống như canh gác thâm nghiêm lắm. Hắn dùng khinh công men ra lối cửa sau đột nhập vào trong. Hắn vừa đặt chân xuống mái nhà, đột nhiên động phải vật nhọn, hắn cả kinh nhảy sang chỗ khác, tất cả đều có những vật nhọn như thế. Bấy giờ, hắn không động đến mái nhà nữa, dùng hết sức bay trên không chạm vào bất kì cái gì có thể đặt chân tiếp sức, nhưng vướng phải những sợi tơ vô cùng

mỏng manh, chuông kêu khắp nơi, hần luống cuống, nhưng cũng cố gắng luồn lách thoát thân ra khỏi đường cũ, vừa quay đầu lại thì mấy cái bao bột đổ ầm ầm vào người hần, hần chưa kịp lặn lội thì chân tay hần đã bị vướng dây treo ngược lên ở giữa không trung. Tiếng hô hoán khắp nơi, hần cười khổ, ta là nhất đẳng thị vệ, nhất đẳng đây. Tiếng nữ nhân hét lên:

- Thích khách, ah nhầm, Trộm, khoan khoan trèo vào được đến đây võ công cũng không tầm thường, treo hần thấp xuống trối tay lại.

Hần định quay người thoát thân thì kim châm ở đầu phóng tới, giãy dụa một hồi rồi ngất lịm.

Trong cơn mơ, hần nhớ lại thời hành tẩu giang hồ không chịu bó buộc trước kia. Cha hần cũng không muốn hần gần với hoàng gia cung đình, nhưng số mệnh đã sắp xếp. Cha hần cũng bị sắp xếp. Trung thành với hoàng đế đã trở thành dòng huyết đỏ chảy dài mấy đời nhà hần. Hần phải thực hiện nhiệm vụ này, thực hiện xong cũng không biết hoàng đế có giữ lời hứa cho hần tự do hay không, chỉ là hần sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Bao nhiêu năm tôi luyện, hần trầm tĩnh hơn nhiều, hần không còn cười nhiều và giao du với những người bạn trước kia. Hần cũng chưa từng yêu ai thật lòng. Trong khoảnh khắc bị bắt đi như thế này, hần lại thầm nghĩ, hần muốn thất bại một lần. Nhưng nhìn thấy máu chảy đầu rơi của hàng trăm người vì cái ngai vàng kia, hần lại không muốn thế.

Hần đầu gối, nơi này quả thật đi dễ khó về. Nơi này trở thành thiên đường với hần. Hần sẽ bắt đầu cuộc sống, một cuộc sống rất khác trước đây.

10. Chương 10

Chương 10: Xây dựng phủ đệ

Vài tháng trước lúc Minh Hàn Tâm gặp nạn:

Từ ngày, gặp gỡ nhau nơi cửa phạt, 3 chúng ta trở thành bạn bè thân thiết. Ta quả thực rất thích chơi với Dương huynh, một con người thẳng thắn tử tế hay giúp đỡ trong việc kinh doanh buôn bán. Thanh danh có lúc được ta tô hồng cũng có lúc đen ngòm như nước cống, nhưng chàng ta vẫn không mảy may trách cứ. Ấu cũng gọi là bạn bè tri kỷ. Còn tên họ Hàn kia, thật sự ta không muốn nhắc đến. Hần thấy ta hiền lương, vui vẻ được đà lấn tới, ngày nào cũng xuất hiện tại căn miếu rách của ta mà chỉ trở, khua môi múa mép. Ta cảm thấy quả thật có chút bất mãn, mấy người ở đây thấy hần thích hơn thấy ta. Cũng đương nhiên, thợ nào mà thích ngày ngày nhìn thấy mặt bà chủ. Ta ở nơi đó cũng chẳng có nhiều việc để làm, tên tiểu Hoa tuy không biết chữ nhưng nhanh nhạy mảnh khảnh, còn sổ sách tự ta quản lý, tiền tự ta cất, vất vả thì quả vất vả nhưng yên tâm. Ta tránh tên Hàn Đệ kia như tránh tà. Hôm nay ta cũng không có tâm trạng nào nói với hần. Ta đang nghĩ đến mục tiêu xa hơn, đến giấc mơ nhà cao cửa rộng. Ta lượn khắp thị trấn, nhà đẹp và trống có rất nhiều, tuy nhiên giá thuê hoặc mua quá đắt. Dương huynh cũng muốn giúp đỡ ta mấy phần nhưng ta từ chối, nhận nhiều trả lại quả thật có chút áy náy. Tangòi trên Vọng quán, tầng cao nhất có thể bao quát được rất nhiều khung cảnh của thị trấn, thậm chí dài thườn thượt.

- Muội sao vậy? vẫn còn phân vân tìm nhà sao? Ta thấy căn miếu đó sửa sang lại cũng không phải quá rách nát.

- Dương huynh nói sai rồi, phong thủy ở đó hợp lúc bắt đầu nhưng làm ăn lâu dài uy tín trên thương trường của muội gắn liền với miếu rách quả thật có chút không cam tâm.

- Muội có mới nói cũ.

Ta không đáp lại đút tay ra hứng lấy những giọt nước mưa ngoài hiên, thật sự dạo này mưa nhiều, địa điểm làm ăn nhiều nơi không được tốt, nếu cứ tiết trời như vậy, miếu rách sẽ ảm thấp không phơi phóng được gì, tìm chỗ nào to rộng vẫn tốt hơn. Đang suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên một bàn tay từ trên mái nhà thò xuống bắt tay ta, mặt hần vẫn còn nước mưa nhòe xuống nhăn nhó cười, lấy đà phi thân vào trong:

- Hai người chơi riêng không rủ đệ nhé.

Mặt ta đen xì, ta chống tay vào sườn chỉ vào mặt tên kia:

- Đường bằng ngươi không đi, người có phải chó mèo đâu mà đi bằng mái nhà.

- Tiểu Thương Gia thật chua ngoa, ta tiêu diêu phiêu lãng, không thích đi dưới người khác, đập mây đập gió chẳng phải thích chí hơn sao.

- Người chẳng qua không phải phi thường và là khác thường.

- Ấy Gia Gia bớt giận...đừng phun chàm vào ta.

Ta và hắn đuổi nhau khắp tầng 3 khu quán, ồn ào không hết chuyện. Dân chúng nơi đây cũng quen với cảnh này, chỉ là một sống một thêm mắm thêm muối bảo ta là tiểu cô nương chua ngoa cùng gã công tử trẻ anh si tình với nhau, ngày nào không cãi nhau không sống được. Sau khi mệt mỏi không thêm đôi co với hắn, người thường thụt dõng diện với Dương huynh. Thấy mặt ta xỉ, Dương huynh nở nụ cười khinh thành:

- Thật ra có chỗ tốt để làm phủ đệ, rộng rãi, tuy nhiên khu đấy bị đồn là có ma.

- Dương huynh đang nói đến chỗ đó á- tên Hàn Đệ ngạc nhiên hỏi-

- Phải, đẹp rộng, quả thật rất đáng xem, tuy nhiên u ám lắm

Ta rực sáng:

- Nhà có chủ không huynh?

- Nhà vô chủ. Ai tiếp quản chỉ cần báo với huyện quan. Tuy nhiên ai vào đó khoảng 3 ngày là sợ hãi chuyển đi.

- Ta không sợ trời không sợ đất, đi đến đâu sáng rực chỗ đấy, cứ để muối, muối đi mua mấy loại nhân sâm hảo hạng dứt lốt lão huyện. Muối chẳng bao giờ tin được trên đời này có ma.

- Can đảm lắm, vậy chốc nữa ăn uống xong ta dẫn muối đi.

- Ta cũng đi.

Ba chúng ta đi khoảng một lúc qua chỗ khoảng đất rộng bỏ hoang đi sâu vào chỗ đó thì thấy một phủ đệ. Nó rộng rãi gần trung tâm, ngoảnh lưng vào chợ, nhưng vì ít người lai vãng lên trông hoang phế vô cùng. Cửa lớn đã mục nát, bên trong ngổn ngang đồ đạc nhưng không ai lấy, ở giữa có hồ sen, nước không được nạo vét nên hơi đen và hoa cũng đã héo sặc. Căn phòng rộng rãi, hành lang dài, nếu sắp xếp chỗ ăn ở cho người làm và công xưởng quả thật không còn gì bằng. Đang ngắm nghía đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn của tên họ Hàn:

- Ma, cứu ta với, có ma

Hai chúng ta chạy đến gian giữa, thấy một tên người đầy mạng nhện, vải phủ đỏ chói, chạy về phía chúng ta, rồi trước mặt ta mà hét lên:

- Ta là ma đây...ma đây.

Ta cười khinh bỉ, phóng chàm, chưa đầy 1 khắc, người hắn ngã vật ra, ta nhìn Dương huynh âu yếm:

- Huynh vác hắn về hộ muối, bảo hắn lần sau còn làm như vậy, muối sẽ sai người lột trần hắn vứt ra giữa đường, cho hắn lúc tỉnh dậy thẹn đến mức không dám ra đường.

- Được được...

Tên họ Hàn được Dương huynh vác đi, ta đi bên cạnh thầm cảm ơn trời đất đã cho ta tìm được nơi tốt để làm ăn. Bỗng nhiên cảm thấy có người theo dõi ta từ phía sau, ta quay lại thì chẳng thấy gì ngoài khung cảnh đồ nát quen thuộc.

- Gì vậy?

- Dạ không có gì.

Ba ngày sau, ta mỗi miệng cấy lưỡi thu nhận được 10 tên ăn mày khỏe mạnh và 5 cô cô trông trần truột đi dọn nhà. Thông tin nhà này có ma quả thật khiến mọi người sợ hãi, tất cả đều đi đằng sau ta, ta thỉnh thoảng phải quay lại xem có tên nào trốn không. Khổ thật, nhà này khiến ta tốn không ít bạc thuê người. Ta và tiểu Hoa bước vào trước, tên tiểu Hoa này cứ bám lấy tay ta, bực mình ta đá dít hắn vào trước, hắn

cứ vừa chạy vào lại chạy ra, mỗi lần đều kêu ma ma khiến mấy người đằng sau sợ không ít. Ta đánh hấn rồi đích thân đi vào. Một lúc sau thì nhận nhịp hấn lên, bọn họ dọn dẹp nhà cửa, di chuyển công xưởng. Ta nheo mắt nhìn hồ sen, thấy không khí thật thoáng đãng, Ta nhìn một lượt phủ đệ này, nhìn lên mái nhảmĩ mai nghĩ “nhà này ta sẽ thả gai lên từng mái ngói, dây tơ chẳng kín, ban ngày thu vào ban đêm thả ra cho những tên trộm hoặc tên nào ỷ mình khinh công có đi không có về”. Ta nhẹ nhàng di chuyển về phía sau, thấy một cái giếng khá sâu, nhưng không có nước, đang định quay đi thì có người bịt miệng ta lại. Tara sức kêu gào những không ai nghe thấy, ta bị ném xuống giếng. Giếng khô nhưng bên dưới lại rất rộng, giống như một mật đạo trong phim mà ta đã từng xem. Tachóang văng đầu óc khi thấy một người đầu tóc bù xù, bần thủ rách rưới nhinta. Bà ta, vâng là phụ nữ, véo má ta, nắm tay ta, chân tay múa may linh tinh, giống như người điên. Bà ta cứ thăm thì:

- Con gái của ta đã về, con gái ah, con trắng quá, con muốn ăngì, ở đây nương có bánh bao này...con ăn không...

- Ta không phải con gái bà...- Ta sợ hãi định hét to thì bánh bao đã nhét vào miệng ta.

- Con ngoan con ngoan, con hận nương lắm phải không? Con đừng như vậy, nương sai rồi nương sai rồi.

Ta ảm ứ không nói được câu gì đã bị lời di sền sịch. Bà ta lôi ta vào chỗ xương người chất đống, có mấy bài vị họ Mạnh. Bà ta ấn đầu ta xuống:

- Lão gia, con gái chúng ta trở về rồi, ông xem, con nó lớn chưa này, đẹp chưa này. Ta có lỗi với ông, có lỗi với tổ tiên nhà họ Mạnh, ta không nên sinh ra tên nghiệt chủng đó...

Ta cảm giác đau nhức thiếu hơi, bà ta lấy bánh bao ra khỏi miệng, luôn miệng bắt ta gọi bà ta là nương, gọi mấy bài vị này là cha và thúc thúc...Ta sợ chết, ta cũng không câu nệ, gọi:

- Nương...

- Con gái ngoan của nương...

Bà ta ôm ta vào lòng, khóc nức lên:

- Ta đã sai, ta đã sai rồi, ta đã phản bội cha con, khiến nhà họ Mạnh diệt, chỉ còn mình con. Ta sẽ chăm sóc con, yêu thương con, con ngoan của ta.

- Nương aa, đau quá...

- Đau hả con, con nói xem, con thích ăn gì, nương làm cho con...

Ta tương kế tựu kế muốn trở lên trên, bà ta nhin ta rồi lại véo mặt ta:

- Trên đó không có người tốt, không có người tốt

- Nương, trên đó có người nuôi dưỡng là ân công nhà họ Mạnh

- Ân công ah, ân công ah...

- Nương để con đưa nương lên đó nhé...

- Không ta không lên đó đâu, con ở đây với rồi thỉnh thoảng lên đó

- Nương aa, con nghèo lắm, con phải kiếm sống phải nuôi ân công- ta nhỏ vài giọt nước mắt-

- Con đừng khóc, đừng khóc, nương cho con lên, cho con lên...

Ta trèo lên khỏi giếng cũng đã đến lúc tối, quanh đây chẳng còn ai, ta sợ hãi chạy một mạch về miếu cũ. Mọi người ở đó nhinta sợ hãi:

- Người về rồi, tiểu Thương Gia người về rồi, ta tưởng người bị bắt đi chứ...

- Ta...

Thấy ta mặt cắt không còn giọt máu, mọi người đều bàn lui đừng lấy đó làm phủ đệ nữa. Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng đến nửa đêm, ta tỉnh dậy thăm nghĩ, đó chỉ là người điên thì làm được gì, bất quá ta sẽ lại có thêm một nương nữa, chắc phủ đệ đó là nhà họ Mạnh, ta tìm đâu ra được nơi nào đẹp như vậy. Bà ta cũng

đáng thương, ta không thể tận hiếu với mẹ trước kia thì ta trả ơn bà ta vậy. Nghĩ thế, sáng hôm sau ta lại huy động 1 lượt nữa, ta nói đêm qua ta gặp hái hoa đào tặc, phun chàm vào hân, nên mới sợ hãi như thế. Bọn chúng nửa tin nửa ngờ cũng đi theo ta. Rồi công việc dọn dẹp cũng bắt đầu hai tên Dương, Hàn một lúc sau cũng đến giúp ta sắp xếp. Ta không muốn hai người họ ở đây vì ta còn có việc cần xử lý, nên đã nhờ họ đi mua dụng cụ bày người trên mái nhà. Sau khi an bài xong, ta run cầm cập xuống giếng, mang theo một hộp cơm nóng, vừa xuống vừa gọi:

- Nương ơi...

- Con gái con đến rồi...con gái con đến rồi

Ta đưa bà ấy hộp cơm, bảo tự tay ta làm, bà mắt rơm rớm nước mắt, ta cũng vác thêm cuốc, ta vào trong đào lớp đất, vật vờ lắm mới được non non rồi sắp xếp các bộ xương tống hết xuống đó. Ta ghi trên bia “Mạnh gia chi mộ”. Nương giả của ta nhìn ta ra điều cảm động, vừa ăn vừa nói linh tinh. Ta thấp nhang quỳ vái, sau đó lại trèo lên lấy nước và quần áo sạch xuống:

- Nương, con muốn phụng dưỡng nương, nương lên kia ở với con nhé

- Ta không muốn xa rời họ, ta phải tạ lỗi với họ

- Nương, con sẽ dọn dẹp nơi này thành nơi thờ cúng nhà họ Mạnh, nương lên kia cùng ân công chúng ta sống hạnh phúc được không.

- Ta không lên...

- Nương ghét bỏ con...nương không muốn sống với con- ta lại rơm rớm nước mắt-

- Nương...

- Được rồi, nương rửa mặt thay quần áo, con đưa nương lên, con sẽ dùng cả đời này phụng dưỡng nương...

- Không, không để nương cả đời này trả nợ cho con...

Cả đời ai cũng được, miễn sao là giải quyết xong vụ này. Quả thật ta đưa bà ấy lên, giới thiệu với mọi người đây là nương ta nhặt được. Ban đầu bà ta sợ hãi chạy khắp nơi kêu gào, nhưng vài giọt nước mắt của ta đã giúp bà ấy ổn định hơn. Mọi người thấy bà ta cũng vô cùng sợ hãi, vì mặt bà ta bị một vết bỏng nặng hủy hoại dung nhan. Ta làm cho bà ấy một cái mặt nạ gỗ, ngày ngày cho ở bên ta, trừ những lúc ra ngoài. Dương huynh thấy tác một nương mới không nói gì nhưng thần sắc có vẻ hơi khác. Còn tên họ Hàn, hân luôn miệng gọi mẹ ta là nương...Haizzz...Dần dần cuộc sống cũng trở lại bình thường...ta dùng nước mắt (thật ra là ớt bột) thu phục lòng người. Tuy nhiên nơi này cũng lắm thị phi.

11. Chương 11

Chương 11: Người tỉnh và kẻ điên.

Nương và lão bà bà nhanh chóng thân thiết, chăm sóc ta quả thật tận tình, tuy nhiên dường như gần nhau quá cũng không tốt. Ngày trước ta bảo nương cái gì, nương cũng nghe, nhưng giờ đã có chuyện nương không còn muốn nghe nữa. Đó là chuyện thành gia lập thất của ta:

- Hai công tử đi theo con người nào cũng tốt cả phải không ẹ nương...

- Bà bà...nói đúng...đấy

- Mau chọn đi không đến lúc già rồi nhăn nhoe có ma nó lấy...

- Bà bà...nói đúng...đấy

Mỗi lần nhìn thấy ta, hai người đều xúm lại nói mấy câu vớ vẩn như vậy, đến nỗi ta không còn muốn gặp 2 huynh đệ Dương, Hàn nữa. Nhưng, công việc xây dựng nhà cửa một mình ta không kham nổi, vì vậy với tình cảnh thường xuyên gặp gỡ thế này hai huynh đệ nhà này cũng cảm thấy lạnh gáy khi lão bà bà và nương gia nhìn không chớp mắt.

Ta cả đêm suy nghĩ, vì nhà xoay lưng với chợ, ta sẽ phá tường lập thành một showroom trưng bày sản phẩm và làm thành một cửa hàng vừa thu mua nguyên liệu vừa bán hàng. Nghĩ là làm, hôm sau ta chophá tường.

Ta thấy phòng khách ở cửa trước quá to lớn, thu dọn đồ đạc về phía sau cũng có thể tiếp khách được, chỉ bằng biến nó thành nơi người làm sản xuất hàng hóa. Vậy là ta phá phòng khách cho rộng ra cửa mở nhiều hơn. Ta thấy hồ sen quả thật rất bẩn thỉu ta cho người thu dọn thả cá, thả hoa vừa có thể có cá tươi để ăn vừa đẹp đẻ. Bên cạnh có những ruộng rau xanh, bà bà và nương của ta có thể hàng ngày chăm bón, an nhàn. Vậy là ta phá mấy thứ hòn non bộ, cây cao đẹp quanh đó đi. Trước cửa nhà có bãi trống quả thật rất phí, có thể họp chợ đầu mối và trao đổi nguyên vật liệu và thử các phát minh mới. Vậy là ta phát quang bụi rậm biến phía trước thành nơi tụ họp chợ búa và xây nhà cho người làm cũng như gia đình mấy tên bảo vệ. Chẳng mấy chốc phủ đệ trở nên vô cùng dân dã, đến nỗi có lần nương ta chẳng may chạy rang ngoài chơi, về nhìn mấy lượt mà không nhận ra nhà mình. Hai huynh đệ Dương, Hàn cũng cảm khái, lắc đầu trầm tư

- Một phủ đệ thanh tao hoành tráng, muối biến nó thành cái gì vậy hả trời.

Còn một vấn đề rất là quan trọng nữa, đó là tuyển kế toán, ta phải chọn người vừa đáng tin cậy lại giỏi giữ tiền, giữ đến nỗi đến ta xin tiền còn khó. Chẳng bao lâu sau người đó xuất hiện, đó là một cô gái bị bố mẹ ép duyên lấy phải chồng chẳng ra gì, tự tử tại con suối gần chỗ phủ đệ của ta. Ta ra tay cứu giúp, người này mang ơn ta, xin nguyện làm thân trâu bò báo đáp cho ta. Qua giai đoạn thử thách sống chết, năng đều vượt qua với số điểm tương đối, ta liền thu nhận nàng vào. Ta gọi nàng ta là Phi Phi. Phi Phi quả thật chăm chỉ cần mẫn, giữ tiền như giữ mạng sống, mỗi lần ta định xin cái gì quá mức cho phép cũng phải gãi lười mới xin được. Tà thật sự cảm khái, ta đã nhận được một nhân viên tốt quá mức cho phép. Sau này ta mới biết, nàng theo ta vì thấy tiểu Hoa lao xuống sông cứu nàng, tình thâm nghĩa trọng, quyết định cộc đi tìm trâu.

Ta cả ngày nhốt mình trong phòng, mọi người rất lo lắng vì chỉ thấy ta chạy nhảy khắp nơi mà chưa từng thấy ta ỷ khuất đau đớn. Đột nhiên ở bên trong, lão bà bà và nương cùng cả nhà đập cửa thui thui:

- Có chuyện gì từ từ nói, Gia gia ngoan, con mà không ra, ta và nương của con sẽ thất cổ tự tử...

- Thất cổ... thất cổ đấy...- nương của ta cũng chiêm vào

Một lúc sau ta ra ngoài, đầu tóc bù xù bụi đất, mỉm cười cho mọi người vào dọn phòng. Ta thăm khám phục cơ trí của ta, tagiấu toàn bộ số tiền cũng như sổ sách ở một nơi quỷ không hay thần không biết. Ta đào một cái hố dưới gầm giường đủ rộng để chứa đồ đạc, ta lại xếp đá quanh đó cho khô ráo và đóng một lượt gỗ cứng để đồ đạc không bị mốc. Sau đó thì đẩy lại. Người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy rèm giường buông xuống, và thấy ta lúi húi bên trong mà thôi.

Đối với những tên trộm đêm, ta thấy ngàn vạn lần không yên tâm vì phủ đệ quá rộng lớn. Ta liền vẽ phác thảo một cái bẫy thật hoành tráng từ trên mái nhà cho đến tiếp đất. Chỉ cần ban ngày kéo lên, ban đêm kéo xuống, bên ngoài khó mà đột nhập được vào. Cái bẫy này cũng cần phải thử đi thử lại. Ta nói với Dương huynh:

- Huynh thấy thiết kế của muối như thế nào?

- Quả thực bẫy tuy không chết người nhưng cũng khiến tên trộm hồn bay phách lạc.

- Huynh thấy nếu cao thủ võ lâm thì vào đến đâu mới bị hạ gục.

- Ta chưa thử nên chưa biết.

- Phải, chúng ta cần phải thử.

Bất chợt hai ta cùng quay lại nhìn Hàn Đệ, hần rùng mình một cái:

- Hai người không định bảo ta thử đấy chứ?

- Hàn đại ca là người võ công cái thế, mấy thứ võ vẩn này làm tổn hại được đến người.

- Đệ cũng nên cho Gia Gia mở mang tầm mắt.

- Không... không

Ta và Dương huynh đẩy hấn ra khỏi cổng rồi bắt hấn nhảy vào, cũng không quá khó để dụ Hàn đại ca yêu dấu, ta chỉ cần có bột ột là có thể siêu lòng bất kì ai.

- Đạo này muội khóc hơi nhiều đấy.

- Đa tạ Dương huynh quan tâm, muội hơi quá tay.

Màn thử bầy bắt đầu. Hàn Đệ dùng thân mình phi thân thẳng lên mái nhà, chân vừa chạm mái nhà, hàng trăm vật nhọn nhô lên, hấn khổ sở thét to “Người đúng là gian thương”, hấn xoay người lộn xuống đất bằng tìm chỗ để đẩy mình lên cao thì vướng phải ma trận tơ trùng trùng, chuông được treo ở khắp nơi rung lên, mấy bao bột phi ra, hấn đỡ được 1 vì trời sáng, nhưng 3 cái thì quả thật chỉ nằm yên 1 chỗ. Vừa đáp chân xuống đất hấn liền bị dây vướng chân treo ngược lên. Vị trí hiện giờ đúng đến giữa hai lầu quan sát Đông- Tây. Vậy là cao thủ võ lâm giỏi đến đâu thì cũng chỉ đến đây là ta có thể tự xử lý được. Ta thả hấn xuống, lấy nước cho hấn, nhìn hấn bằng ánh mắt nhu mì nhất có thể. Hấn lườm ta, liếc Dương huynh:

- Gian thương nhà ngươi, sao không để cái tên tự do tự tại kia thử, bắt ta thử làm gì.

- Huynh ấy đâu có thể so sánh được với Hàn đại ca

- Phí lời, ta không muốn nghe cái giọng ngọt nhạt của ngươi nữa.

Rồi hấn khệ nệ, lết bước, vác theo đồng bột bị nước cho đồng quánh lại trên mình hướng về phía nhà tắm. Trông cũng có đôi chút tội nghiệp, thôi thì ta sẽ khoan dãi hấn sau vậy.

Ta tưởng rằng bầy là như vậy, cũng chỉ có Hàn Đệ chịu ủy khuất, vậy mà chưa đầy một tháng sau, ta bắt được con mồi thứ hai.

Ngày Minh Hàn Tâm gặp hạn, trời tối đen như mực, thân hình hấn vất vẻo trên dây, chằm chằm khắp mình. Hấn không thể nhìn rõ bất kì ai, chỉ thấy định nhúc nhích thì hấn lại bị đánh ngất.

Tên trộm này cũng thật kì lạ, hấn ngất đi như vậy mà một lúc sau đã thấy ngộ nguây, hấn chịu được châm của ta, tên này quả thật không tầm thường. Đến lúc không nhìn được xem mặt hấn, ta lấy đèn soi, vừa đúng lúc hấn ngoi đầu, quá sợ hãi ta phang cho hấn một cái vào đầu. Hấn bất tỉnh thật sự. Ta sợ mình vừa giết người liền bắt trời hấn sau vườn, rồi cho mời lão thầy chữ biết chút y thuật đến khám cho hấn. Lão trầm ngâm:

- Đáng ra vết thương không quan trọng, ngươi đập đầu hấn cũng không chết, châm của ngươi tuy cắm vào nhiều huyết cực hại nhưng cũng không gây tổn hại gì... chỉ là...

- Chỉ là sao, lão nói đi...

- Chỉ là hấn sau này cũng không biết có tỉnh táo được hay không?

- Vậy là sao?

- Giống nương của ngươi... ta cũng không chắc...

Ta thầm kêu trời, thiên địa ơi, nhà ta lần này chứa người điên hay sao vậy, nhưng hấn định trộm của cải của ta, ta cũng nên trừng trị hấn, giờ hấn mà điên thì mặc kệ hấn. Ta định thả hấn ra, thì lão thầy chữ nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ:

- Người đập ruồi bầy trộm cũng bắt được một tên trộm dung mạo quả thật phi phàm, trên người tuy rách nát nhưng cũng có đồ quý, xem ra hấn vào nhà ngươi chỉ là thăm dò hoặc lạc bước mà thôi

- Thật sao?

- Thật, vậy mà ngươi làm hấn ra nông nổi này?

Ta quả thật có chút áy náy, nhưng kệ đi, thương người ai thương ta, mai hấn tỉnh rồi thì thả hấn ra... nếu hấn vẫn tỉnh táo thì trời hấn lại rồi thả ra, còn hấn không tỉnh táo, thì cho hấn ít bạc vụn cũng đủ cho hấn qua ngày.

Sáng sớm hôm sau ta vào nhìn mặt hấn để xác định hấn tỉnh táo hay không tỉnh táo. Ta vừa vào, mặt hấn tròn như bi ve, quả thật gương mặt ta đã từng thấy ở đâu, tạm thời chưa nhớ ra. Khuôn mặt ngờ nghệch

không ít nhưng nét phi phạm trên gương mặt quả thật khiến ta ngẩn người. Người có dung mạo như vậy thì chỉ có thể là công tử thế gia hoặc là hái hoa đạo tặc. Nhưng hái hoa đạo tặc cũng phải là hạng có máu mặt. Nếu ta thả hấn ra, có phải tự chuốc họa vào thân không. Nếu hấn tỉnh, ta sẽ châm theo vài cái huyết cho bất tỉnh, còn nếu thần trí hỗn loạn ta sẽ mặc kệ, huấn luyện hấn luôn nhớ ta là người tốt.

Minh Hàn Tâm tỉnh dậy, thấy cô nương có đôi mắt đẹp đang nhìn chăm chăm vào hấn, trạng thái rất phân vân, dường như có sự đấu tranh ghê gớm. Hấn nhớ lại lời của Nhạc tiên sinh, giả điên thì sống, nên mặt cũng đôi chút ngờ nghệch, ngoác miệng cười. Nàng ta ngạc nhiên, hỏi hấn:

- Người là ai? Nếu không trả lời thành thật ta sẽ cắt lưỡi của người?

Mặt hấn co lại, môi bĩu ra rồi dấm dứt toan khóc. Nàng nhìn hấn ngạc nhiên:

- Người khóc cái nỗi gì, trộm đồ nhà ta, ta cho người biết thế nào là lễ độ.

- Tỷ tỷ đừng mắng đệ... đừng mắng đệ...

Hấn ngạc nhiên, nghĩ bụng mặt hấn khôi ngô như vậy nếu giả điên quả thật có chút khó coi, nhìn cô nương này thông minh như thế kiểu gì cũng phát hiện ra. Thật khổ, hay là khai thật, nhờ cô nương này giúp đỡ, không, tuyệt đối không, nếu thế sẽ liên lụy đến nàng, ta tuyệt đối tự mình tìm kiếm, vậy thì chỉ cần không chế nàng mà thôi, hấn định ra tay thì bỗng chợt cô nương kia thốt lên đầy tiếc rẻ:

- Mặt dần dần ngậy ngốc như vậy tám phần đã không bình thường rồi.

Hấn bàng hoàng mắt mở to, nàng nói ta mặt dần dần... ta thực sự rất ngốc sao.

Ta thấy cái tên này vừa lắc đầu vừa suy nghĩ thì thấy hấn quả thực thấy không bình thường. Nhưng loại người này ta không dám chắc. Ta phải tìm hai kẻ huynh đệ kia thử mới được. Ta nhẹ nhàng bảo hấn:

- Tỷ tỷ là người tốt, tỷ tỷ không làm gì người đâu, người đi theo tỷ tỷ.

Ta dịu dàng nắm tay hấn, hấn giật lại, ta nắm chặt hơn... ở đây nam nữ thụ thụ bất thân, còn ta với kẻ điên cũng chẳng cần nề cầm nắm làm gì. Vả chăng, để hấn bên cạnh hay đẩy hấn đi quả thực có chút nguy hiểm.

Đếm trước :

Tại một ngôi nhà tranh gần khu rừng nhỏ, Nhạc tiên sinh vừa đọc sách vừa nghĩ ngợi, mắt buồn rầu:

- Tiểu Gian Thương, thực lòng xin lỗi người nha. Minh Hàn Tâm, người tự xử đi, ta có thể giúp người đến thế mà thôi.

Dương Chiêu đột ngột xuất hiện, nhìn chăm chăm vào lão:

- Hấn đã xuất hiện, người giúp hấn...

- Dương công tử nói ai?

- Minh Hàn Tâm

- Đến lúc thì phải xuất hiện thôi, công tử không thể một tay che trời mãi được

- Người biết hấn vào phủ, nguy hiểm cho Gia Gia...

- Ngay từ đầu người bảo nàng vào phủ, người đã đặt nàng vào chỗ nguy hiểm rồi, người không thực lòng thì sẽ không nhận được gì đâu.

- Ta sẽ không để hấn làm gì đến nàng.

- Người là người quân tử

Một nhát kiếm lóe lên, mũi kiếm ngập sâu trong thân thể Nhạc tiên sinh, lão Nhạc đưa tay nắm chặt tay cầm kiếm của hấn, ánh mắt khấn cầu:

- Giúp Minh Hàn Tâm, ta cầu xin người

- Được, bắt quá ta chưa để hấn chết được, nói cho lão biết, tamuốn hấn hoàn thành nhiệm vụ, rồi tự mình xử lý hấn....ha ha...- Tiếng cười vừa đau thương lại vừa tàn độc, hấn tự tay giết chết cha của hoàng đế đương kim.

Hấn đi rồi, còn một mình xác chết của Nhạc tiên sinh. Một bóng người đi vào, đổ sụp xuống bên xác lão, tay cầm dao đâm thêm vào tử huyệt của lão, nước mắt giàn dụa, tội cùng đau khổ:

- Ta vừa hận người lại vừa yêu người, ta vì người mà phụ nhiều người...Tiếng ai oán mãi không thôi.

12. Chương 12

Chương 12: Thử lòng cố nhân

Ta đã nhờ tiểu Hoa đưa thư đến mời Dương huynh đến khảo nghiệm nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Dương huynh có việc bận chắc đến tối mới quay lại được. Ta làm gì đối phó với tên điên này trong một ngày dài như vậy đây. Ta dẫn hấn vào bàn ăn sáng, mọi người đều nhìn ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị, có kẻ bĩu môi nói khích:

- Tiểu Thương Gia nhà ta, đã không bắt trộm thì thôi đã bắt thì phải bắt kẻ tuấn mỹ phi phạm, thật tội là bị biến thành kẻ ngây ngốc.

- Ta nghĩ Tiểu Thương Gia nhà ta, tuy chanh chua đánh đá nhưng cũng có một chút ưu điểm, chắc tên này sẵn sàng si ngốc theo nàng rồi.

- Im hết cho ta...

Mặc kệ ta nói thế nào tiếng xôn xao vẫn không dừng lại. Bất lực ta nhìn hấn, hấn nhìn ta, rồi hấn đưa thìa thức ăn to đùng đút lên miệng rồi cười hề hề. Ta chán nản quay sang hỏi lão bà bà:

- Bà bà, nương con đâu.

- Sáng thấy kêu mệt, còn nằm ngủ trong phòng, thôi ăn cơm đi, chốc nữa ta dẫn nương của con đi chùa, ta thấy oán khí khá nặng, ta bảo con lấy chồng chứ không phải dẫn theo một kẻ điên.

- Bà bà để cho nương con nghỉ ngơi đi...

Nương mặt mũi xám ngoét nhưng tình thần quả thực vẫn điên điên khùng khùng chạy ra:

- Đi chùa, đi chùa với bà bà...ta đi cầu duyên cho cục vàng của ta...

- Haizzz, nếu nương và bà bà cứ đi như vậy thì cũng đến chết mệt mà thôi, mặt nương ồm không nhẹ đâu? Nương mệt chỗ nào ạ?

- Nương không thích ăn chân gà, nương ăn chân gà, nương chạy mệt lắm...

- Khổ, khổ, chân gà đó bà bà để lâu rồi mà, định cho mấy con chó giữ cổng ăn...

Tiếng đối đáp người điên và kẻ tỉnh cứ như vậy huyên náo trong bữa ăn, ngày nào cũng gặp phải. Hôm nay thì thêm 1 kẻ điên nữa, mặt ngây ngốc, bỏ bất cứ thứ gì vào mồm, ta vừa ăn, vừa rút thìa ra khỏi miệng. Nhìn hấn ủy khuất cũng thật đáng yêu a.

Ta đi phía đông, hấn cũng đi phía đông. Ta rẽ hướng Tây, hấn lon ton đi hướng Tây, thực sự thấy rất phiền hà. Các cô nương thấy hấn thì bu lại, sờ nắn, nắm tay chân. Đúng là bình thường sờ vào sẽ bị đánh giá là không ngay thẳng, nhưng động vào kẻ điên mọi thứ đều trở nên quá tự nhiên. Ta thấy hấn khổ sở, động lòng thương, kéo hấn vào phòng. Lấy ra hộp phấn trang điểm của Phi Phi, đánh hai má của hấn đỏ lên, mắt bôi thêm than đen, tóc búi gọn lại lên đỉnh, quần áo thì lấy của bà bà, sắc sỡ vô cùng. Sau một hồi đánh vật với hấn (hấn cứ chạy đi nhất quyết không cho bôi trát nhưng bị ta dọa nên đành ngồi im) gương mặt tuấn mỹ vài giờ trước biến thành một người hình thù quái dị, xanh xanh đỏ đỏ, quả thật rất đáng yêu. Được rồi, thế này cũng là cách che dấu hành tung, mỗi sáng ta đều trát cho hấn như vậy.

Hàn công tử giá lâm, buổi chiều hắn không phải theo cha hắn vào thành, hắn lại qua chỗ ta chơi. Nhìn thấy tên xanh đỏ trước mặt, hắn cảm thấy quái dị vô cùng. Hắn nhìn chăm chăm rồi ngẩng lên bảo ta:

- Trông hắn thật quen
- Ta cũng thấy thế, nhưng chưa nhận ra được hắn
- Hắn chắc là ở gánh hát nào rồi, nhìn mặt trông dần thật, Giagia kiếm đâu ra người hầu này thế.
- Hôm nọ muội bấy được, huynh xem, hắn có bị điên thật không, hóa trang bên ngoài là muội vẽ cho hắn thôi.

Hàn công tử ngồi sụp xuống, tay kéo má tên xanh xanh đỏ đỏ này ra, rồi lại bóp vào. Tên xanh đỏ chực méo mồm, tay chân khuỵu xuống. Hàn công tử nhìn một lúc lâu chép miệng:

- Người theo nàng một ngày mà đã thành ra thế này, tội chongười quá
- Huynh lắm bầm gì thế?

Hàn công tử đã trở về với bản chất bình thường, một tên Hàn Đệ rong chơi, tếu táo:

- Ta bảo hắn theo muội cả ngày trời, có lẽ ban đầu còn tỉnh táo nhưng giờ cũng ngây ngốc rồi.
- Hắn điên thật ah?
- Muội nhìn hắn thì biết, ta chưa thấy khuôn mặt nào dần dần như hắn. Ui da...

Tên xanh đỏ nằm vật ra giữa sân, cười khanh khách, chân liên tiếp đá vào Hàn Đệ, vừa đá vừa hét lên:

- Chơi đá cầu, chơi đá cầu...
- Người dám đá chân ta, đợi đấy...

Hai tên một tỉnh một điên đuổi nhau khắp nhà, ta nhất thời buồn rầu khôn sức, mặc kệ giao tên xanh đỏ cho tên Hàn, phải ghé qua chỗ trưng bày cái đã.

Ta bận rộn không có thời gian để ý chỗ lão thầy chữ hôm nay trống trải, hình như lão lại đi đâu uống rượu quá chén mà chưa đi làm. Nhất thời, ta cảm thấy sốt ruột, ta muốn thăm lão, nhưng từ khi quen biết đến giờ lão chưa từng cho ta biết nhà, lão đến nhà ta thường xuyên hơn là ta đến nhà lão. Dạo ta chuyển đến phủ đệ này, lão cũng chẳng thèm đến chơi với ta, ta bận rộn la cà cũng chỉ vài buổi qua chỗ hắn ngồi đánh cờ, hôm qua là lần đầu tiên ta mời lão đến. Thôi kệ, chắc lão không có việc gì đâu, đây cũng chẳng phải lần đầu lão bỏ chỗ ngồi. Chắc mai lão khỏe lại ra đây làm ăn trở lại.

Đến tối, Dương huynh đến chơi, nhìn thấy tên xanh đỏ và Hàn Đệ quần quýt không rời, lắc đầu nói:

- Ta không ngờ Hàn đệ còn có sở thích khác lạ đến vậy
- Không phải ta mà là Gia gia, ta đang phiền muốn chết đây

Tên xanh đỏ nhìn thấy Dương huynh tự dừng lại, chắc là thấy huynh ấy bình sinh nghiêm túc nên cảm thấy khó gần được. Ta muốn hỏi huynh ấy có biết lão Nhạc đi đâu không? Huynh ấy lắc đầu, huynh ấy vừa đi xa về nên không rõ, để mai nếu không thấy lão, huynh ấy sẽ chongười tìm kiếm.

Ta gọi tên xanh đỏ đó lại, rồi hỏi Dương huynh:

- Huynh thấy hắn thế nào?
- Muội hỏi ta vậy là có ý gì?
- Huynh đừng nhìn vào cái xanh xanh đỏ đỏ muội bôi trát, lướt xem hắn thế nào.
- Cần phải thử xem thế nào.

Dương huynh đứng dậy cầm tay hắn bóp chặt rồi giơ tay đánh hắn một cái thật đau, hắn gào ầm lên, ta đứng dậy can thì huynh ấy nhắm mắt bảo ta đứng yên đấy. Huynh ấy, tiến lại gần hắn, nhìn chăm chăm:

- Người sợ ta không?

- Hu hu...sợ...sợ ta sợ
- Vậy đứng dậy cầm bánh bao vứt dưới đất lên ăn cho ta, khôngta sẽ đánh chết ngươi...
- Hu hu...Gia gia cứu ta
- Huynh có cần thiết phải thế không?
- Muội cứ để mặc hần...

Hần lê lét, nước mắt nhoe nhoet, không gian yên tĩnh, Hàn Đệ cũng chưa bao giờ thấy Dương huynh hung dữ như vậy, cũng khôngcảm vì sợ lỗ đở việc suy tính của huynh ấy. Hần ăn thật, vừa ăn vừa khóc, vừanhìn một cách ủy khuất, trông thực sự đáng thương. Ta hét lên:

- Đủ rồi
- Phải đủ rồi, hần bị điên rồi, muội tài thật, sao có thể biếnhần trở thành như vậy được.

Đêm hôm đó, ta lấy nước nóng bảo người hầu lau qua cho hần rồi ngồi bên cạnh nhìn hần ngủ. Ta nghĩ đến thời thơ ấu của mình, ta cũng bị đánh bị sỉ nhục như vậy, cha ta cho ta học tiểu học ở một trường tư khác nghiệt. Nơi đấy rèn luyện cho ta tính bất chấp thủ đoạn và chịu đựng đòn roi. Ta cũng phải chịu đựng như hần. Tuy rằng không phát điên, nhưng cũng khiến ta không thể nào quên được. Thầm thở dài, ta tự hứa:

- Tên gốc nhà ngươi, ta gọi ngươi là tiểu Dân nha, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Minh Hàn Tâm im lặng giả vờ ngủ. Hần cảm thấy vị cô nương này có tâm sự sâu kín nhưng nhất thời không đoán ra. Vừa rồi, hần thực sự cảm thấy sợ hãi, hần đối diện với Dương Chiêu và cảm giác được rằng mình đã bị bại lộ. Hần lo cho Nhạc tiên sinh, e rằng có sự chẳng lành. Đợi vị cô nương kia đi, hần định ra ngoài, nhưng nhìn thấy bầy trùng điệp, hần chẳng muốn kinh động đến mọi người, đành phải tự nghĩ cách đến vào ban ngày vậy.

13. Chương 13

Chương 13: Một người chết, một đám cháy và một câu chuyện

Ta không mê tín vì thực ra chẳng có gì để mê tín, sự nghiệp đều do tự tay mình làm mà ra, còn tình duyên, nói thật ta giống như một nam nhi đi tu trong thân phận nữ nhi, giờ chỉ còn cảm giác vô tình vô duyên. Nhìn nam nhân như bằng hữu, nữ nhân như người thân. Chính vậy, đối với niềm tin thần phật hiện giờ phai nhạt cũng nhiều. Nhưng lão bà bà thì tín vô cùng, dường như khi cuộc sống khắt khá hơn, lão bà bà càng cảm thấy bất an và lo lắng. Hôm qua, trước cửa nhà ta có một cặp quạ đen, rúc rích tántính nhau. Lọt vào mắt bà bà trở thành tai ương là nạn kiếp. Bà bà vác cả một đàn thầy cúng, âm i chiêng trống. Ta cũng mặc kệ, không nên cãi lý với đàn bà, đặc biệt là tôn trọng sở thích thiêng liêng của họ. Bằng chứng rõ ràng nhất, Phi Phi kế toán thích nhất tiểu Hoa đệ đệ, nhưng chẳng may tiểu Hoa đệ đệ có liếc mắt đưa tình hoặc chạm tay chân với cô nương nào là y như rằng hôm đó đến tiền uống trà, ăn cơm ta còn cảm thấy khó mà xin được. Vậy nên, nữ nhân thích gì thì phải chiều, giữ gì thì cấm có đụng đến. Có thể trong mắt ta thì kia là đôi quạ uyên ương thì trong mắt mọi người đó là đôi quạ nạn kiếp. Tuy nhiên quả thực ta đã sai. Liên tiếp kiếp nạn đổ lên đầu ta.

Đầu tiên, có lẽ không thể ngờ được, Nhạc tiên sinh, tên thầy chữ lưu manh mà ta hết sức kính trọng gửi lại cho ta một cái hòm nhỏ lúc nào mà ta không biết. Nhạc tiên sinh đó, đến buổi sáng hôm nay thì được thông báo là đã bỏ đi biệt xứ. Người đưa tin nói rằng lão đã tìm được chân tình, tội là nhà lão bà hơi xa mà chân chẳng yếu đuối...mấy mươi năm cuộc đời không thể bỏ qua vì vậy không từ mà biết chạy theo tiếng gọi của tình yêu. Hần bỏ đi còn nợ ta một khoản tiền kha khá.

Nạn kiếp thứ 2 có vẻ rất to lớn, tên Hàn Đệ và tên tiểu Dân không biết tự dưng hứng khởi muốn nướng gà để ăn nhưng lại ăn mảnh thành ra với hai cái tên chưa vào bếp bao giờ việc đốt sạch cả khoảng sân gần cái giếng cũng không lấy làm lạ. Bọn chúng đang đứng ở cửa phòng ta xin chịu phạt. Ta ngồi chống tay lên má, chân bắt chữ ngũ, đôi mắt tóe ra sát khí ngàn năm có một. Mặc kệ cho tiếng khóc ỉ ôi, tiếng kêu gào đánh mắng, ta vẫn nằm im. Ta nói là bảo vệ nhà ngươi nhưng không có nghĩa là ta bảo ngươi thui cháy nhà ta đó nha. Ta quả thực không nuốt được con giận này, vác theo một thanh gươm rất dài, đuổi hai tên phá hoại quanh

một vòng nhà, bắt chúng dọn dẹp đồng đồ nát, tiểu Dân không tiền thì đèn sức, còn tên họ Hàn, hừ, có nhiều tiền ta tróc nã cho bằng sạch. Sau khi một mối giải quyết đồng lộn xộn, nường của ta theo ta vào bên trong, ra sức an ủi ta bằng những lời khùng khùng điên điên. Lão bà bà thì khấn trời khấn phật ở trong từ đường. Tất cả trở về chỗ cũ, tiếp tục làm việc của mình. Ta lim dim ngủ. Đợi đến tối, ta cảm thấy ngột thở, khối lửa bốc lên quanh phòng ta ngun ngút, ta thất kinh tìm đường chạy ra ngoài nhưng lửa bao vây tứ phía, gỗ từ trên cao rơi xuống may mà ta tránh kịp. Ta thảm cảm thán chẳng nhẽ bỏ mạng chỗ này, ta chui xuống gầm giường cố gắng lấy những giấy tờ cần thiết, người còn giấy tờ còn, người mất giấy tờ mất. Tiền nợ đều ở đây, nếu ta đi thì hàng chục con người kia phải sống thế nào. Ta ngất đi thì thấy bóng hình xanh đỏ của tiểu Dân, ta nghe thấy tiếng gợn nhưng không có sức mà trả lời.

Đến đêm, căn phủ đệ bỗng chốc trở thành một bãi bình địa đen xì, chẳng bằng một căn miếu rách. Ta cảm thấy sức cùng lực kiệt nhìn thành quả mấy năm của ta tan thành mây khói. Ta quỳ xuống, lòng đau như cắt, bất chợt sức nhớ ra nường ở cùng ta và lão bà bà còn ở trong từ đường, ta vội hỏi mọi người xem có cứu được ra hết hay không? Nhưng thật đáng tiếc, lão bà bà đã không thể ra khỏi biển lửa. Ta lại mất đi một người thân, lại mất đi một tấm chân tình. Ta gào khóc mặc kệ mọi người nói gì. Có ai hiểu được, ta cô đơn như thế nào, dường như người này mất đi rồi người khác lại đến, chẳng ai gắn bó được với ta. Ta sống cô đơn ở một thế giới xa lạ, những tưởng yên bình mà qua ngày vậy mà. Tiểu Dân thấy ta buồn cứ luôn miêng hỏi thăm ta, nường cũng vậy, hai kẻ điên an ủi một kẻ tỉnh. Tỉnh quả thật rất đau, có lẽ kiếp trước ta sống bạc, kiếp này trời cho ta cảm thấy được tình thương là gì để mà biết quý trọng. Ta im lặng, mọi người dọn dẹp lại, ta vẫn im lặng. Chẳng còn gì mà chuyển mà mang, cả đoàn người đều trở về căn miếu rách. Thất thiếu, mệt nhọc. Ta không đi, ta vẫn ngồi lì ở chỗ phủ đệ đó. Tiểu Dân cũng ngồi lại nhưng không nói gì. Hàn Đệ và Dương huynh, hai người bạn họ cũng đến tìm ta:

- Muội không sao chứ, sao lại thành ra thế này
- Phải điều tra nguyên nhân rõ ràng, muội bình tĩnh, còn người còn tất cả

Ta im lặng. Ta nhìn cả 3 người bạn họ. Rồi đứng dậy, bảo tất cả họ về để một mình ta đi quanh đây suy nghĩ. Ta đi dạo qua hồ sen, đi thẳng đến giếng cạn, chui xuống nhìn thấy nường ta còn ở đấy, đôi mắt thất thần dường như không nhận ra ta ở đây. Ta nhẹ nhàng đưa cho bà ấy bức thư của lão Nhạc. Ta ngồi chờ người ra, để kịp tiếng khóc nấc của bà ta càng ngày càng to:

- Con biết... từ bao giờ? Ta thật xin lỗi... thật xin lỗi...
- Ta chẳng nói gì, một lúc sau ta mới chậm rãi nói:
- Trên đời này làm gì có kẻ điên nào tỉnh như mấy người, tất cả đều lừa dối ta, bắt ta vướng vào mấy vụ ân oán tình thù.
- Con biết được những gì rồi? Con tha thứ cho nường, quả thực nường bắt đắc dĩ, thực sự bắt đắc dĩ...
- Yêu quả thật đau khổ...
- Dương Chiêu, hắn không phải người tốt...
- Ngụy quân tử đúng không, thực ra hắn đối với ta rất tốt, bắt quả ta không ngờ hắn như vậy.
- Vậy là con biết hết rồi sao.
- Đương nhiên chỗ cần biết thì đã biết, chỗ không cần biết thì không quan tâm, hắn không nhận lại nường sao?
- Hắn hận ta và lão Nhạc, hắn tự tay hắn giết lão Nhạc.
- Vì cái gì?
- Con đi theo nường...

Nường dẫn ta đi men theo chỗ để các bài vịnh họ Mạnh, xoay bài vị của đại tổ tông thì xuất hiện một đường hầm đi vào, sâu hơn rất nhiều và ẩm thấp, rồi đột nhiên phía cuối của mật thất thấy ánh sáng vàng lấp lóe, toàn bộ ngọc ngà châu báu trong thiên hạ dường như đổ dồn hết vào đây, nhiều không kể xiết. Ta kinh ngạc đi lại xung quanh, rồi nhìn nường:

- Giết người, phóng hỏa toàn bộ vì cái này sao?

- Không đơn giản như vậy- Dương Chiêu từ từ phía sau lên tiếng

Một giọng nói cay độc, không nhanh không chậm vang lên. Tay hắn cầm kiếm lướt mạnh mẽ trên nền đất. Mỗi bước đi của hắn đều kèm theo tiếng kiếm va quệt với đá, sáng rồi lại tắt, sáng rồi lại tắt. Trong mơ hồ đó, ta cảm nhận được sự bi thương đang hành hạ hắn. Ta cảm giác đau lòng, ta biết hắn rút cuộc vì sao lại như vậy. Lão Nhạc vì sao đáng chết, vì sao những bậc làm cha làm mẹ không yêu thương con cái hết lòng vậy thì sinh hắn ra làm gì. Nhìn hắn thực sự mỗi, và nơi này chính là nơi kết thúc mọi sự việc.

Ta và nương bắt giã lùi lại, sợ hãi nhìn nam nhân tưởng chừng rất quen thuộc kia bỗng chốc trở nên xa lạ và đáng sợ. Hắn lại gần, nhìn sâu vào mắt ta rồi giật tay nương lại phía hắn.

- Người làm gì nương?

- Bà ta không phải nương của nàng, bà ta là nương của ta

- Vậy thì người càng không nên làm như vậy

- Ta hận bà ta, bà ta sinh ta ra nhưng luôn phá hoại cuộc sống của ta, ta là ai cơ chứ, ta là con của hoàng đế vậy mà vì cái nhà họ Mạnh vì sự phản bội của bà ta, bà ta hất ta ra khỏi ngôi vị thái tử, biến ta trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hắn nghiêng chặt răng nhìn khuôn mặt méo mó khổ sở của nương:

- Bà ta trên giường đại diện, nói rằng ta không phải con của hoàng đế, khiến ta bị phế bỏ mọi thứ, biến thành kẻ khi quân phạm thượng, suýt nữa thì mất mạng. Bà ta giả điên ở đây gặm nhấm nỗi đau, còn ta bị tên hoàng đế đó đẩy đi biên giới chịu khổ sở, hắn cũng biết rõ ta là con hắn, nhưng hắn vứt bỏ ta, lập cái tên kia lên làm hoàng đế.

- Người đã tâm, lên làm hoàng đế sẽ chỉ làm cho dân chúng lầm than

- Ta chưa làm hoàng đế sao biết ta là hôn quân- Hắn gào lên-vàng bạc châu báu, các người giữ lại làm gì, ta là con của các người cơ mà, tại sao lại đối xử với ta như vậy. Người biết bị vứt bỏ như phế vật khổ sở thế nào không?

- Chẳng phải người giết cả nhà họ Mạnh hay sao, sao người không chịu buông tha cho tất cả, người kéo người khác vào làm gì.

- Bà nghĩ ta giết nhà họ Mạnh, vậy thì sai rồi, là lão Nhạc, lão hoàng đế đó giết, hắn nghĩ giết Mạnh Sinh rồi, thì bà toàn tâm toàn ý theo hắn, nhưng hắn đã sai, bà chỉ coi con của hắn và bà là nghiệt chủng, hắn phải hành hạ lại bà...

- Tất cả chúng ta đều sai, có một bí mật khác lão Nhạc muốn chôn dấu- Ta chậm rãi lên tiếng, nhìn thấy cảnh hận thù triển miên như vậy khiến lòng ta thực sự rất đau. Những đứa trẻ lớn lên bằng sự hận thù, bằng lý tưởng của cha mẹ, nhưng chẳng nhận được tình thương của họ thì thật là bất hạnh.- Chung quy lại, người không phải là con của nương, người ngồi vào vị trí hoàng đế hiện giờ mới là con của nương, lão Nhạc đã lừa hết mọi người.

Hắn và nương nhìn ta ngạc nhiên, hắn gầm lên:

- Nàng đã biết được những gì, ta quả thật chưa đánh giá hết bản lĩnh của nàng.

Ta hít sâu nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Huynh chẳng qua là một quân cờ tàn nhẫn nhưng lại kiên cường đi lên, con đường huynh đi giờ tám phần đã sai rồi.

- Ha ha, ngay lúc ta ra đời ta đã sai rồi...

- Không huynh ra đời không sai, mà là hoàng đế bây giờ, lão Nhạc và nương đều biến sai thành đúng, đúng thành sai...Người huynh hận, huynh đã giết rồi...còn nương thì cũng chỉ là một người đàn bà bị giằng xé mà thôi.

Hắn bóp mạnh vào cổ ta:

- Nàng nói vậy là có ý gì?

- Huynh danh chính ngôn thuận có thể lên làm hoàng đế, nhưng lão Nhạc muốn con trai của lão và nương đường hoàng sống sót, lão quá nhẫn tâm vứt bỏ huynh.

Ta bị thả xuống, toàn bộ không gian yên tĩnh, căng thẳng, muốn ta nói hết sự thật, nói không sót câu nào. Và câu chuyện này, quả thật ta tình cờ mà biết được, ta lúc nào cũng tình cờ, còn các người lúc nào cũng sắp đặt, sắp đặt để lừa dối ta, lừa dối người thân và lừa dối chính bản thân mình.

14. Chương 14

Chương 14: Bị bỏ rơi

- Huynh là hoàng tử chính thống, con của Thái hậu đương kim, còn vị hoàng đế hiện tại là con của Mạnh phu nhân và Lão Nhạc- Thái thượng hoàng. Ngay từ đầu, lão Nhạc đã muốn lừa mọi người muốn cho đứa con lão yêu thương cùng người phụ nữ yêu thương có thể danh chính ngôn thuận sống trong cái kho báu lần thiên hạ. Nhưng...lão không thể ngờ, người mà Mạnh phu nhân yêu thương chỉ có Mạnh Sinh. Bà ân hận vì đã phản bội lại Mạnh gia nên đã tước bỏ toàn bộ ân sủng cũng như đứa con của mình để trở về đền tội cho nhà họ Mạnh. Ngay từ đầu, lão Nhạc biết bà hận đứa con của hai người nên đã đem theo con của hai người vào cung nhưng không cho bà biết đứa con nào là của mình. Lão âm thầm chờ đợi hai mươi năm nín thở, nhưng Mạnh phu nhân không một phút giây ngả lòng. Mạnh lão gia tuy biết nhưng không nói gì vì tin tưởng vào tấm lòng trung trinh của vợ mình. Nhưng Mạnh gia ngay từ đầu đã cấu kết với Tả thừa tướng muốn cùng họ Tả lật đổ hoàng vị truyền cho Chính hoàng tử, con của hoàng hậu. Sự thật bị phát giác, lão Nhạc đã tàn nhẫn tàn sát cả nhà họ Mạnh, bắt Mạnh phu nhân vào cung. Mạnh phu nhân tưởng rằng Chiêu hoàng tử mới là con của mình và Chiêu hoàng tử dẫn đầu đoàn thích khách giết chết họ Mạnh, nên trước đại diện đã thẳng tay nói rằng nó không phải con của hoàng thất. Khiến một cuộc đảo chính hay đẫm nhất vương triều diễn ra. Chính hoàng tử được sắc phong Thái tử, Chiêu hoàng tử được tha tội chết vì vô tình chứ không phải cố ý. Lão Nhạc vì không muốn họ Tả lộng quyền nên đã rất lạnh nhạt với hoàng hậu, nhưng biết rằng con của lão và Mạnh phu nhân không thể không sống khổ sở được, lão muốn bù đắp cho Mạnh gia. Ta nói vậy đúng không Minh công tử.

- Phải nàng nói đúng- Minh Hàn Tâm đột nhiên từ phía sau tiến lại- còn một điều nữa là hoàng đế đã biết được sự thật và muốn tìm lại mẹ đẻ của mình để có thể làm giảm thế lực nhà họ Tả.

Dương Chiêu hét lớn :

- Tại sao ta cũng là con của lão, tại sao lão lại hại ta thành như vậy

Mạnh phu nhân cũng ngồi sụp xuống:

- Hắn khiến ta hại cả nhà Mạnh gia, hắn khiến ta hại cả đứa trẻ vô tội này...

Dương Chiêu mắt đỏ ngầu, thực sự rất đáng sợ ung kiếm hô lớn:

- Tất cả mọi người ở đây đều sẽ không sống sót được, ta sẽ dùng tiền của nhà họ Mạnh để lấy lại tất cả mọi thứ đáng lẽ thuộc về ta.

- Huynh không thể làm vậy.- Hàn Đệ cũng từ đằng sau lên tiếng- Huynh trước kia đều không làm gì sai, giờ lão Nhạc đã chết rồi, huynh có thể sống cho riêng mình...

- Chính tay ta giết lão, lão hại ta không bằng loài cầm thú, ta không thể tha thứ được, ta sẽ đòi lại con của người tất cả.

Dương Chiêu đưa kiếm nhanh chóng quét quang người của Mạnh phu nhân. Minh Hàn Tâm đưa kiếm ra đỡ lấy, rồi cùng Dương Chiếu đấu một trận kiếm pháp. Khi con người ta hận thù thì sức mạnh dường như tăng gấp đôi, Minh Hàn Tâm trở nên khó chống đỡ, Hàn Đệ vừa đánh vừa ngăn lại nhưng cũng không thể làm được gì Dương Chiêu. Ta chạy lại bên Mạnh phu nhân cùng kéo bà ấy ra khỏi mặt đất, vừa ra đến cửa thì Dương Chiêu vừa đánh lùi được hai người kia chạy đến ngăn lại, đẩy ta ra kéo Mạnh phu nhân lại:

- Bà ở lại, bà sẽ làm chứng cho ta, dùng bà để lật con trai bà...bà phải đền nợ cho ta. Gia gia muội không thể phản bội ta, nếu muội theo ta, sau khi thành nghiệp lớn, nàng sẽ là hoàng hậu.

- Ta chưa là gì của huynh thì làm gì phản bội, hay thả nươnggra, huynh hãy từ bỏ giấc mộng đó đi, đại cuộc đã định.

- Ha ha, kho báu còn ở đây, đại cuộc còn ở đây.

Nói rồi, hắn nắm tay kéo cả hai ta, Minh Hàn Tâm thấy vậy chạy đến ra sức dùng kiếm pháp đâm thẳng đến cổ của Dương Chiêu nhằm uy hiếp nhưng chưa kịp làm gì thì bên giếng truyền đến tiếng động, binh mã triều đình đã đến, Dương Chiêu cảm thấy bị bao vây, giữ chặt ta và Mạnh phu nhân làm con tin. Đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài mật thất. Minh Hàn Tâm và Hàn Đệ đành lùi lại mở đường lui cho Dương Chiêu, đến cửa giếng Minh Hàn Tâm liền thấy khuôn mặt của Hoàng đế đương kim ở trên mặt giếng, đôi mắt thâm sâu lạnh nhạt, sau đó quay đi. Chưa đầy một khắc, binh lính trên giếng ném xuống khối thuốc nổ khá lớn, Minh Hàn Tâm thét lớn:

- Chạy về phía sau, hoàng đế muốn lấp giếng

Mạnh phu nhân gào thét:

- Ta đã cả một đời sai...

Sau đó bà giật tay Dương Chiêu chạy rang ngoài, tiếng nổ vang động, bà chặn ngay cửa lại, đôi mắt nhìn thăm thẳm:

- Xin lỗi

Bốn người bọn ta trong lúc hoàng loạn chạy nhanh đến cuối đường mật thất, tiếng xin lỗi của bà hòa với tiếng nổ vang trời chẳng ai có thể nghe thấy được. Sau khi phát nổ, nước ở đâu tuôn vào rất nhiều, phía sau mật thất là một thác nước rất lớn, nước cuốn trôi của bốn người chúng ta. Chúng ta bị cuốn theo dòng thác lớn rồi ta bị đập đầu vào viên đá dọc dưới thác, ngất đi đến nỗi không còn biết được điều gì.

Minh Hàn Tâm tỉnh dậy, cả thân thể đau nhức không thể nào chịu được, tay chân bị vấp vào đá đến nỗi cử động trở nên vô cùng khó khăn. Hắn đứng lên lê lét từng bước một, tìm kiếm xung quanh xem ba người con lại có ai làm sao không. Tuy nhiên, một canh giờ trôi qua, hắn không tìm thấy ai, hắn nghĩ hắn sống sót chắc mấy người kia có lẽ không việc gì. Không biết tiểu Thương Gia thế nào, hắn không đành lòng vì biết nữ nhi sẽ gặp nguy hiểm hơn người khác. Hắn nén đau đi tìm khu vực xa hơn. Hắn nhìn thấy một thân người áo trắng dập dềnh trên nước, nhìn một lúc hóa ra là tiểu Thương Gia. Nàng ta mắt nhắm nghiền, trên mặt có nhiều vết thương, máu cũng thấm ướt sống áo. Hắn lấy hết sức bình sinh kéo nàng lên vai, vác đến bờ cỏ. Nàng cứ nằm vậy không thấy tỉnh, hắn ấn vào huyệt tử huyệt cũng không thấy tỉnh. Hắn hít sâu vào định dùng hô hấp gọi nàng dậy, vừa định đưa miệng đến gần nàng, đôi mắt nàng mở to trừng lại. Tay nàng cử động khó khăn nhưng cũng hết sức tát cho hắn một cái rõ đau. Hắn thẫn thờ đứng là tỉnh ngay lý gian. Hắn thấy nàng tỉnh liền nói:

- Muội đang bị thương, đợi ta ở đây ta đi lấy một ít là thuốc đắp, quanh đây ta thấy có ít thảo dược

Thấy nàng không nói gì, hắn quay đi.

Một lúc sau hắn quay lại thấy nàng bất tỉnh lần nữa, hắn sợ hãi, lê lại gần, vừa nhắm mắt vừa lột lớp áo đầm máu, đang định băng bó thì nghe thấy tiếng động ở đằng sau lưng. Hắn mở mắt nhìn thấy một cặp vợ chồng và đứa bé gái đang nhìn hắn chằm chằm, hắn giật mình lắc đầu, quay lại nhìn nàng ý bảo rằng nàng bị thương, hắn vừa quay lại cũng lại gặp ánh mắt vô cùng sát khí của nàng. Mặt hắn ghệt ra nhìn hai bên rồi bỏ tay ra xua xua, vừa bỏ hai tay thì thân hình nàng rình đổ sập xuống đất, hắn vội quay lại ôm nàng. Ánh mắt gia đình họ càng ngày càng khó hiểu, tay của người chồng lăm lăm cái liềm sắc, người vợ lấy tay bịt mắt đứa con gái rồi dần giọng:

- Cô nương, cô đang chịu ủy khuất?

Hắn quay lại cười với nàng ý bảo nàng nói với hai vợ chồng họ là không phải như thế, nhưng nàng nhìn chằm chằm vào người vợ, mắt ngân ngấn nước gật đầu. Hắn chưa kịp làm gì, người chồng hét lên 1 tiếng định đuổi đánh hắn, hắn đành lê lét vừa chạy vừa xua tay nói:

- Sai rồi, sai rồi, là ta cứu người đấy nha...

15. Chương 15

Chương 15: Hành tẩu giang hồ

Tangất đi rất lâu sau đó, ta dường như trở về với thân phận Nguyễn Dân ngàytrước, ta ngắm mình trước cái gương rất to ở trong phòng ngủ màu xanh ngọc bích. Thật lâu lắm rồi ta mới có thể được ngắm nhìn được ngũ quan tinh tế, nét đẹp thanh xuân tuyệt hảo này. Ta đang mặc bộ lễ phục đẹp nhất nhìn lại vô cùng anhtuần. Ta đi xuống nhà, thấy người đi đi lại lại rất nhiều, ta hỏi nhưng không ai trả lời, dường như họ không nhìn thấy ta, họ không còn coi ta là cậu chủ nhà này nữa. Ta vừa đi vừa gọi to:

- Trương quản gia, người ở đâu...

Ta đi dọc xuống phòng khách thấy mẹ ta đang ôm gì của ta khóc nức nở, tất cả đều trang trí bằng màu đen trắng vô cùng tang thương. Ta nhìn thấy cha ta cầm tờ giấy rất nhỏ, mặtgục xuống khóc nức lên. Ta lại gần, nhìn thấy bức thư mà ta đã viết cách đây rất nhiều năm, trong thư ngày đó ta nói ta yêu cha yêu mẹ lắm, ta không muốn đi học, ta muốn cha ta ngày ngày dẫn ta đi chơi, mẹ ta ngày ngày nấu cho ta món ăn ngon. Ta nhận ra rằng tất cả chỉ là một giấc mộng, ta là hồn ma và đây là đám tang của ta. Ta nhìn thấy ảnh ta nghi ngút khói hương, lòng quặn lại, vậy làm mọi sợi dây nịt kéo ta với thế giới này đã mất. Rồi thân hình ta lụi, xa dần xadần, tiếng khóc của họ cũng nhỏ dần, nhưng bất chợt cha ta gọi rất lớn:

- Dân nhi

Ta giật mình tỉnh dậy. Ta thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh không có ai. Ta nghĩ có phải ta lại xuyên không, ta đưatay lên ngực xem lần này ta có phải làm thân nữ nhi nữa không. Đôi chút thất vọng, ta thấy giọng của một bé gái cất lên, ngạc nhiên và lạ lẫm:

- Tỷ tỷ đang làm gì vậy?

Ta chợt nhìn thấy hành động của mình thật kì quái, nhất là trước mắt bé gái bất ngờ xuất hiện như thế này. Ta dịu dàng nhìn nó:

- Có nhiều lúc có nhiều thứ rất dễ rơi nha.

Cô bé đó nhảy chân sao vào giường, tay chống cằm nhìn ta, mắt ánh lên tia vui vẻ:

- Tỷ tỷ tỉnh dậy thật may a, ngoài cổng có một huynh ngày nào cũng ngó vào nhìn xem tỷ tỉnh chưa. Cha ta đuổi mãi không được a, còn nói ta không được đến gần, còn nói huynh ấy không phải là người tốt. Nhưng huynh ấy thật sự, haizzz... rất đẹp.

Tâm tình của một cô bé mới biết rung động thật là đáng yêu... Ta nhất thời chưa nghĩ đến ai, rồi chợt nhớ ra mình đã thoát khỏi bờ sông như thế nào, mặt ta đen lại, đôi mắt đầy sát khí, cô bé sợ hãi nói:

- Tỷ tỷ lại sốt aaa, nương ơi, cha ơi, tỷ tỷ lại sốt rồi...

- Sao tiểu Thương Gia tỉnh rồi ah...

Ta thấy một thân hình bay vút vào trong phòng, cô bé sợ hãi chạy vào trong giường nép nép vào ta:

- Ui gia, hái hoa đạo tặc aaa

Hắn cười khở:

- Tiểu cô nương, không phải a, ta là bạn của tỷ tỷ này...

- Cha ta nói không tin ngươi, ngươi lúc ở bờ sông ngươi đã làm chuyện không phải với tỷ tỷ

- Hắn làm chuyện không phải với ta- Ta nghiến răng hỏi lại

Cô bé thành thật gật đầu – Người này còn ôm chặt tỷ tỷ cơ, nhưng lúc đó mẹ ta không cho ta nhìn.

Ta nắm chặt lấy bàn tay, sờ quanh xem cây sáo trúc của ta đâu, thì thấy hắn đeo cây sáo ở thắt lưng:

- Người còn trộm cây sáo của ta
- A, hấn còn là ăn trộm nữa à...nương ơi, cha ơi có trộm...
- Đừng kêu đừng kêu nữa, ta trả lại cho người là được chứ gì

Hấn vừa nghe thấy tiếng của cha cô bé liền chạy vọt ra ngoài đứng trước hàng rào cổng, mắt nhìn vào ngày thơ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Sau một ngày nghỉ ngơi, ta cảm thấy khỏe hấn, cô bé thì đi với mẹ ra chợ, cha của cô bé thì đi lên rẫy. Ta cảm thấy vô cùng thoải mái, ra sân vận mình cho đỡ mỏi. Thấy trước cổng, tên Mạnh Hàn Tâm cũng vận mình. Ta vận sang trái, hấn cũng vận sang trái, ta đứng chạy tại chỗ, hấn cũng đứng chạy tại chỗ. Ta thấy quá ngứa mắt chạy lại hỏi hấn:

- Người làm cái trò gì vậy, định bắt chước ta phải không?
- Ấy ấy tiểu Thương Gia cô nương thân thể thật tốt a...tại hạ học theo cho thân thể giãn gân cốt thôi. Ta không để ý đến hấn nữa, tập thể dục tiếp, hấn cũng tập theo ta...Ta nhất thời hỏi hấn:

- Người có bị thương không?
- Dạ tạ cô nương chiếu cố, ta tuy thật không bị thương nặng nhưng nằm ở ngoài có gió có sương không được thoải mái như cô nương.
- Tội khi dễ ta không nhẹ đâu
- Vâng, vâng.

Ta dừng việc làm vô nghĩa lại, mở cổng gọi hấn vào rót trà, trầm ngâm rồi nói:

- Người có tin tức gì mới không?
- Chỗ này cách xa thượng nguồn, thực sự không có tin tức mới, nhưng xem ra họ không sao, thấy mấy người trong thôn kháo nhau về phản loạn rất lớn ở núi Đông Chu do họ Dương và Hàn cầm đầu.
- Đông Chu sao? Vậy là họ không sao.
- Muội lo lắng cho hấn sao?
- Một chút đồng cảm thôi.

Hai ta im lặng, đợi đến khi gia đình nhà họ về ta liền giới thiệu với họ rằng đây là bạn của ta. Hấn bình thường theo đuổi ta nhưng ta không thích nên lạnh nhạt với hấn. Hấn càng nghe ta bịa chuyện mắt lại càng đục ngầu. Cha của cô bé đứng dậy vỗ vai hấn cảm khái:

- Tán vợ phải dày mặt.

Ta nghe xong suýt nữa phun nước xuống đất.

Hấn và ta ở lại đây không tiện. Nhà người ta không giàu có gì nuôi thêm 2 kẻ ăn bám cũng thêm khó khăn. Trước khi đi, ta cùng tên họ Minh giúp gia đình nhà này xây dựng một hệ thống máng nước lên tận rẫy coi như chút bù đắp cho những tháng ngày phiền hà vừa qua. Ta cải trang nam nhi cùng Minh Hàn Tâm trở về nhà. Trên đường đi, tathầm cảm khái, ta quả thật dung mạo tuấn mỹ đi đến đâu các cô nương nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ đến đấy. Đi được một đoạn, ta thấy một đám các mỹ nhân thẹn thùng chạy lại, ta vượt mặt đi lên trước tên họ Hàn, rồi ưỡn mặt đầy tự hào. Một lúc sau, ta thấy rất đông người sau đó, đẩy ta sang một bên không thương tiếc cùn cùn chạy về phía sau ta, vừa chạy vừa hô lớn:

- Đây chẳng phải là Minh công tử hay sao, thật trăm nghe không bằng mắt thấy, công tử thấy tiêu sái anh hùng.
- Công tử biết không, hình của công tử nhà nào cũng có aaaa, đến ngay cả cáo thị cũng có mặt công tử.

Ta mặc kệ hấn có nhiều người hâm mộ đến đâu, chạy ngay đến cáo thị, ta tưởng rằng tên hoàng đế đó treo cáo thị bắt người hóa ra, hấn còn vô cùng thâm nho, hấn treo cáo thị thông cáo Minh Hàn Tâm công tử của Minh đại tướng quân được hoàng thượng cử đi làm khâm sai giúp đỡ bá tánh thiên hạ đồng thời tìm kiếm tình duyên cho mình.

- Sao?- chẳng biết lúc nào hắn đã ở bên cạnh ta- thế này thật rắc rối, hắn muốn ta có đi cũng không về được hay sao?

Chưa đứng được một lúc, ta đã thấy đoàn quân các bà mối chạy nườm nượp đuổi theo, hắn nắm tay ta chạy trốn khiến lồng ngực suýt nữa thì nổ hết ra ngoài. Ta bảo hắn dừng lại, rồi nhanh chân chọn một quán trà, đẩy hắn vào trong, rồi thương lượng với chủ quán mấy lời làm ăn. Ngay lập tức, chủ quán mời Minh công tử lên phòng, sắp xếp cho ta một cái bàn ở ngay cửa ra vào. Hắn thò đầu ra hỏi:

- Muội làm cái gì vậy.

- Muội kiếm tiền thuê nhà.

Một lúc sau ở ngoài quán có treo biển, Minh công tử kén vợ lệ phí thi là 1 lượng bạc và phải qua thẩm định của đệ đệ kết nghĩa của công tử. Ta rung đùi tâm đắc nghĩ, qua bao nhiêu nguy hiểm, đây thần kinh kiếm tiền quả thật rất mạnh mẽ a....Quả thật, ta không nghĩ rằng bản lĩnh của tên họ Minh này lại lớn như thế, chẳng mấy chốc ta đã có một lượng bạc kha khá, Minh công tử thì không dám ra ngoài, ngồi lì ở bên trong không ngừng nói xấu ta, ta vừa tuyển vợ vừa hất xì như bị cảm cúm. Ta cũng thỉnh thoảng phá lệ, người nào dứt lốt cho ta ngân phiếu ta sẽ cho cơ hội được gặp Minh công tử bàn chuyện, còn chuyện qua được hay không ta chẳng hứa trước được. Nhưng, tên kia thật sự không biết hợp tác, mấy cái ngân phiếu đó thừa dần vì những người ra khỏi phòng, mắt đều đỏ au như phải chịu đựng mỗi nỗi uỷ khuất to lớn vô cùng. Đang buôn bán phát tài, đám đông bỗng dưng ra, tiếng hét ra lửa ở đằng sau vang lên:

- Tránh ra cho Du công tử đến, tránh ra tránh ra...

Tên họ Du nhìn ta chằm chằm:

- Người có phải là Minh Hàn Tâm không?

- Tại họ là đệ đệ kết nghĩa của Minh công tử, không biết công tử có gì chỉ giáo.

Mắt hắn sáng lên, chạy đến nắm chặt tay ta:

- Không biết tên họ Minh đó thế nào, nhưng mới nhìn công tử, trái tim ta dường như muốn nổ tung. Ta yêu công tử

Ta thất kinh lùi xa phía sau, giơ tay ra, giọng run run:

- Người là một kẻ đoạn tụ

- Ta nguyện đoạn tụ vì người, người đâu đón công tử này về phủ.

- Dừng tay- Minh Hàn Tâm phóng ra- người không thể dẫn người này về.

Mắt tên họ Du sáng rõ hơn:

- Ta lại trúng sét lần hai, người đâu dẫn cả hai về cho ta

Khung cảnh trở lên hỗn loạn, mấy tên du côn đó xông vào định bắt ta và Minh Hàn Tâm, nhưng võ công cũng chỉ hạng xoàng, chẳng mấy chốc bị nằm bẹp xuống dưới chân. Nhưng tên họ Du đã vòng ra sau bắt lấy ta, hắn hò hét:

- Dừng tay lại không ta sẽ không khách khí với tiểu mỹ nam này đâu, dừng tay lại...

- Bỏ hắn xuống...

- Người tự mình trói lại đã...

Minh Hàn Tâm suy nghĩ một lát, rồi tự dùng dây thừng vòng qua tay cho bọn tay chân trói lại. Du công tử ánh mắt nhu nhụ nhìn chằm chằm vào họ Minh:

- Người và hắn có quan hệ như thế nào mà sẵn sàng hi sinh vì hắn như vậy. Người yêu hắn sao? Nếu người khiến ta cảm động ta có thể tha cho cả hai người đi, chung quy lại những kẻ đoạn tụ như chúng ta thật đau khổ a...

Ta và họ Minh giật giật đầu, chẳng ngờ cái tên này thật sự biến thái quá mức, tên họ Minh nhất thời không nói được câu gì, ta liền liền thoáng:

- Phải ta và hắn là đoạn tụ

Tất cả mọi người ở đây đều hét lên:

- Sao cơ?

Ta bình tĩnh nhìn sâu vào mắt Minh Hàn Tâm thốt ra ba tiếng:

- Ta yêu chàng

Rồi hơi quay đầu nói với tên họ Du:

- Ta và chàng biết rằng mối tình đoạn tụ quả thật không được dung thứ, ta liền cùng chàng chạy trốn, hoàng thượng muốn tìm chàng nên đành làm bằng cáo thị khiến chúng ta ra đi trong dần vật. - Ta vừa nói vừa chậm chậm chảy nước mắt - người xem, chúng ta sao phải khổ như vậy.

Tên họ Du cũng sụt sùi theo, nhưng rồi, quyết liệt nói:

- Người lừa ta...

- Ta không lừa người, trái tim ta là thật, người không tin, được, ta chết ở đây cho coi, ta nguyện chết để giữ cho mình tình yêu này còn hơn thấy chàng vì ta sống những ngày tháng không vui vẻ gì - ta rút con dao cứa sẵn ở bao tay định đưa tay lên thì keng một tiếng.

Họ Du ôm chậm lấy ta, nước mắt chảy dài:

- Ta thật sự tìm được tri kỷ, ta sẽ không chia rẽ tình cảm tốt đẹp giữa 2 người nữa, hay đến nơi nào có gió mát trăng thanh sống những tháng ngày hạnh phúc, rồi thỉnh thoảng về thăm kẻ cô đơn này.

Ta cũng ôm hắn, cũng chấm chấm nước mắt mà rằng:

- Du huynh, huynh thật tốt...

- Được rồi thả Minh công tử ra, chúng ta đi thôi, hai người nhớ thỉnh thoảng đến thăm ta...

Họ Du chạy lại ôm Minh Hàn Tâm, rất lâu không muốn buông ra, ta đành thất lễ:

- E hèm, hắn là của ta rồi

- Thất lễ, thất lễ

Tên họ Du vừa đi khỏi, hai chúng ta nhất thời đứng ngây ngốc không biết nói gì, nhưng có một thứ đáng sợ hơn rất nhiều, đó là làn sóng các thiếu nữ ở đây. Các thiếu nữ và bà mỗi xông vào ta đòi lại tiền, chủ quán thì ném ta và Minh Hàn Tâm ra đường, tất cả tiền bạc đều bị mất sạch. May quá còn một tấm ngân phiếu ta giắt lưng, ta định chu mỏ thọc vào tấm ngân phiếu đó thì bị một tiểu cô nương giằng lại, rồi lừa mất nhìn ta. Ta ngẩng mặt lên trời oán thán có gì đau khổ bằng nhìn thấy tiền ra đi trước mắt mình.

Hắn nhìn ta như vậy cười rất lớn, rất lớn, hắn nói:

- Ta cũng yêu người... lần sau nhất định đến lượt ta bán người...

16. Chương 16

Chương 16: Gặp lại gia đình

Hành tung của chúng ta vì mấy cáo thị mà bị lộ, hắn và ta cảm giác nguy hiểm đang cận kề. Hoàng đế muốn ta chết quả thật dễ như trở bàn tay. Minh Hàn Tâm thường nói với ta, cái tâm của hoàng đế đáng cho cầu ăn. Hoàng đế bất chấp tất cả để giữ lại ngôi báu, hoàng đế rũ bỏ mẹ hắn, hoàng đế không màng đến cha hắn, hoàng đế nhận người dưng làm mẹ. Đúng là định mệnh, nếu không phải Mạnh phu nhân và Thái hậu cùng lâm bồn thì chắc hắn sẽ không bao giờ ngồi được vào cái ngai vàng đó. Số mệnh bắt ai làm hoàng đế, người đó phải làm hoàng đế và giặc cỏ vẫn chỉ là giặc cỏ. Lão Nhạc để lại cho hộp gỗ đựng tất cả thư từ của lão với

Mạnh phunhân, hấn gửi ta sự thật để ta cùng tên Minh Hàn Tâm ngăn cản việc hoàng đế giết hại mẹ ruột nhưng cả ta và tên họ Minh đều chậm một chân không, phải là chậm hai chân, chúng ta còn suýt mất mạng. Hoàng đế muốn chúng ta hi sinh như những người liệt sĩ cảm tử quân đang thi hành nhiệm vụ, hấn muốn bia mộ của Minh thiếu tướng quân sạch đẹp đầy ân đức của hoàng đế, để cho Minh đại tướng quân không oán trách chúa công của mình. Đây quả thật là nhất cử lưỡng tiện. Trên đường lên kinh thành chúng ta không dám manh động nữa, vì ngay khi vừa thoát khỏi đám thiếu nữ phơi phơi niềm tin tình duyên thắm thiết kia chúng ta gặp ngay bọn sát thủ áo đen. Ta chẳng biết võ công cũng chẳng biết giết người, nên dùng châm từ cây sáo kia hạ được vô khối, còn hấn thì đánh đông đánh tây, mạnh mẽ giết người không chớp mắt. Ta cảm thấy con người thời đại phong kiến thật không đơn giản, giết người có thể chẳng phải đền mạng, hành tẩu giang hồ như là gia nhập vào băng đảng xã hội đen, người sống thì ta chết và ngược lại.

Hai chúng ta nương tựa vào nhau cũng đã được nửa tháng. Hấn chăm sóc ta quả thực vô cùng chu đáo, nhưng ta lại nhìn hấn như vị sĩ cấp cao. Ta chẳng khi nào thấy hấn vừa mắt. Nhiều lúc hấn phải thốt lên:

- Kiếp trước tiểu Thương Gia cô nương có thù gì với ta phải không?

- Ta và huynh bắt cộng đái thiên.

Thị trấn Bình Xuyên, năm Quang Minh thứ 4...ta gặp lại người nhà của ta.

Thân thể của ta là một điều bí ẩn, ta xuất thân ra sao tên thật là gì sao lại đi theo lão Chu quả thật không ai biết. Ta cũng không thể ngờ được vừa đặt chân lên đất Bình Xuyên, ta đã gặp ngay người thân của mình, là chị em sinh đôi với ta. Ta cũng không biết có một người giống hệt ta đến vậy, lúc đó ta vừa cởi bỏ lớp hóa trang ra, ngang nhiên chạy đến quán bánh bao mua 5 cái, thì một cô nương chạm vào ta. Ta quay lại định ăn vài miếng chút tiền mua thêm 2 cái bánh nữa thì đột nhiên 4 mắt nhìn nhau. Chúng ta sẽ sờ rồi phía bên kia hét lên:

- Trời ơi...ma quỷ...

Gì vậy chứ, cùng là gương mặt mà cô ta gọi là ma quỷ, ta vặc lại:

- Nhìn ta và người giống nhau như đúc, ta là ma thì người là quỷ

- Tiểu thư, hai người trông thật giống nhau aaaa, hay là, hay là đây là tỷ tỷ thất lạc của tiểu thư.

Đôi mắt của vị tiểu thư sáng lên, ta cũng sáng lên, rồi chẳng mấy chốc, ta sục sùi:

- Muội muội phải không? Là ta đây, tỷ tỷ của muội muội đây, lâu rồi không gặp muội, muội thật sự xinh đẹp aaa

- Ta và tỷ chưa từng gặp nhau, bình sinh ta ghét nhất ai đó giống cái gì của ta, tiểu Huệ, chúng ta đi...

Đúng lúc ấy thì tên họ Minh chạy đến đánh vào vai ta một cái:

- Bảo người đi mua bánh bao có cần hết nửa ngày trời không thể?

Vị tiểu thư giống ta dừng lại, nhìn chăm chú, rồi quay ra nắm lấy tay ta:

- Tỷ tỷ, đúng là tỷ tỷ rồi, ta dẫn tỷ về nhà để xem người lớn nói ra sao nhé, ta không thể tin được trên đời này lại có người giống ta đến vậy.

Ta nhất thời không hiểu gì, nữ nhân quả thật sáng nắng chiều mưa, giữa trưa có thể có bão. Tiểu thư giống ta quay sang nhìn họ Minh:

- Công tử là bạn của tỷ tỷ, hay là cùng về nhà của chúng ta, nhìn hai người lưu lạc chắc khiến nhà ta đau lòng lắm.

Họ Minh thoáng bất ngờ, trên đời này có người giống người đến thế, nhất thời với lời mời đó, hấn không biết nói gì. Ta nhanh nhẹn miệng:

- Vậy phiền muội muội, hấn họ Minh đi theo làm vệ sĩ cho ta...

- Tỷ tỷ đừng khách sáo, Minh công tử mời.

Ta huých vào tay của họ Minh thì thầm “đivới người chẳng được bữa no, giờ ta lại bán người lấy chút đồ ăn vậy, haizzz,mắt nữ nhân đui hết rồi sao?” Người làm tỷ quả thật không bằng một nam nhântuất dật, nếu đổi lại khuôn mặt kiếp trước của ta, thì tên họ Minh này chưa bao giờ đến lượt.

Muội muội của ta đi vào thông báo, ta và họ Minh đợi ở bên ngoài, chưa kịp bước vào thì trong nhà mở cổng, một bà lão vút vào ta chối gãy, may mà tên họ Minh đỡ được. Đây là lễ nghi tiếp đón của nhànày hay sao:

- Thương Ngân con dẫn yêu nghiệt này về làm gì...nhà ta mãi mới có cơ hội khâm khá...con dẫn về làm gì...

Bà lão đó bù lu bù loa lên, mấy người trong nhà bận rộn đành nên chẳng còn thời gian chú ý đến ta. Ta phát hiện ra một ánh mắt nhìn ta triu mến pha chút nhớ thương của một thiếu phụ, ta đoán chắc là mẹ của ta. Ta không nhìn thấy người đàn ông nào trong nhà cả. Tiểu muội của ta lách chổ họ Minh:

- Minh công tử xin thứ lỗi, gia gia nhà ta còn có những định kiến với tỷ tỷ, hay hai người tạm thời lui ra ngoài cửa sau, chỗ đó có căn nhà nhỏ có thể trú tạm.

- Đa tạ cô nương.

Mặt của tiểu muội đỏ như gấc. Tình trong như đã mặt ngoài còn e. Ta và họ Minh lui ra phía sau, sợ ta buồn hẩn luyện thuyênvài câu chuyện lúc nhỏ của hẩn. Ta mặc kệ, vì ta chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, ta có thể cảm nhận được gia đình này chẳng yêu thương gì ta. Ta cố gắng ở đây là vì tiểu muội có chút nể mặt tên họ Minh mà cho ta ít tiền lộ phí. Sống trước rồi yêu thương sau. Chẳng phải, từ khi sống ở cái thời đại này ta đã học được nhiều bài học đau thương đó sao. Đến tối, bụng ta lép kẹp, ta rửa xả:

- Minh công tử anh tuấn phi phàm, đến tiểu muội muội của ta cũng vô cùng yêu thích, tại sao đến giờ này còn chẳng đem cho ta một thứ gì vậy.

- Có lẽ ta chưa đủ câu dẫn cô nương đó.

- Điều này ta cũng đã tự hỏi rồi, huynh có gì tốt mà mấy cô đó theo đuổi mãnh liệt đến vậy, đẹp trai quả thật mài ra được để ăn.

- Ai...

Tiếng động từ ngoài cửa bước vào, thì ra là tiểu muội muội và thiếu phụ. Tiểu muội muội vừa nhìn thấy đôi ta thì chạy ngay đến bên tên họ Minh, mắt dường như xót xa lắm. Ta là tỷ tỷ của cô ta mà chẳng vừa mắt tỷ nào. Thiếu phụ nhìn ta rồi chạy đến ôm ta khóc nức nở:

- Con gái của nương...cuối cùng ta đã đợi được ngày con trở về

Ta cũng rất muốn tình mẫu tử thiêng liêng, nhưng cái bụng của ta réo lên âm ỉ. Nương thật của ta vội vã sai người mang thức ăn đến dọn đầy bàn. Ta cảm thấy vô cùng sung sướng, sà ngay vào bàn đồ ăn ra rồi ăn luôn miệng. Tiểu muội thì gấp cho họ Minh, còn nương của ta vừa gấp cho ta vừa sụt sùi tưởng chừng thấy cuộc sống của ta thực sự vô cùng khổ sở. Nương nói nương giấu bà nội mà đến thăm ta:

- Thương Nguyệt, con thật sự sống ra sao, ông ngoại con đâu?

- Con tên là Thương Nguyệt ạ? Ông ngoại là lão Chu ạ?

- Phải phải, đúng rồi, Nguyệt nhi, con với ông ngoại thời gian qua sống như thế nào

Ta vừa ăn miếng ớt cay, vừa nghĩ đến lão Chu, đôi mắt nhòa lệ:

- Ông ngoại mất rồi

- Cha ơi...con xin lỗi cha- Nương gào khóc gần như ngất đi, ta đỡ nương vào giường, rồi nương cứ vậy nắm lấy tay ta giọng trầm ngâm- đêm nay nương ở đây nhé, nương muốn nói chuyện với con...

- Phải đấy, nương ở lại với tỷ tỷ, ta và Minh công tử ra ngoài để tránh hai người nói chuyện tâm tình...

Tiểu muội vừa nói vừa kéo tên họ Minh đi, bàn thức ăn mau chóng cũng bị dọn, ta ăn quả thực vẫn chưa đủ. Nương bảo ta nằm bên cạnh ta cũng không dám phạt ý người ốm yếu, rồi nương vuốt tóc ta, nương kể lại cuộc đời của nương.

Hóara ở thị trấn Bình Xuyên này có hủ tục là nếu nhà nào có con sinh đôi thì phải trình Thánh Hoàng ở chùa Phúc Tự, rồi xin sâm xem nên cho đứa nào và nhận đứa nào. Chu Thương Nguyệt thật không may mắn khi bị chọn là đứa trẻ cho đi. Trong nhà, ngoài bà của ta ra thì không ai muốn như vậy, nên quyết định giữ talai, trái ý với Thánh Hoàng, ông ngoại ta nhận nuôi ở bên ngoài, nhưng thực ra vẫn là con cháu của họ Chu. Một hôm, Chu Thương Nguyệt chơi với cha của cô bé ở hồ sen trong phủ, chẳng may bị té xuống nước, cha cô bé chạy xuống cứu thì bị chuột rút, lúc đó không có ai bên cạnh. Sau lần tai nạn đó, người cha trụ cột gia đình qua đời, bà nội ta oán hận ta, quyết định vứt ta ra khỏi trấn nhưng bị ông ngoại ngăn cản. Nhưng rồi, mới có năm tuổi đầu, ta đã bị bà nội ngược đãi, bà hay đau ốm cũng nói do ám khí của ta. Ông ngoại ta thì nghèo, gả con gái cho nhà giàu những tưởng an nhàn. Không muốn thấy con gái phải chịu khổ, cháu gái bị ngược đãi, ông vác ta đi, sống cuộc sống hành khất sau này.

Nghexong câu chuyện, ta cảm thấy cuộc đời ta thật bất hạnh, à không, cuộc đời của Chu Thương Nguyệt thật bất hạnh, gia đình không yêu thương cô bé, đến khi vừabiết cuộc đời là gì thì đã lìa thế gian. Ta mang thân xác của con người tội nghiệp này, cũng cảm thấy xót xa. Ta nằm im nghe tiếng thủ thủ yêu thương mà từ lâu lắm rồi ta không được nghe. Ta cảm thấy hình như mình lại ăn phải ớt, nước mắt ra không ít. Ném trải qua bao sinh ly tử biệt để rồi hội ngộ xót xa như vậy. Nằm chưa được bao lâu, bà nội ác ma của ta xông vào, lôi mẹ ta ra mắng chửi ta, đuổi ta ra khỏi nhà. Ta nhất thời cảm thấy chân của mình thật khỏe, ta chạy chạy miết tưởng chừng như không bao giờ dừng lại, đến lúc phát hiện ra mình ở đâu thì ta trượt chân xuống dưới sườn núi, ta thấy ai đó đỡ ta và lăn cùng ta. Đến lúc dừng lại, ta bất giác ôm lấy thân hình vừa lăn cùng ta đó, ấm áp như hồi bé ta ôm cha ta vậy. Người đó cũng để im cho ta ôm, đến lúc dường như muốn đổi tư thế hân ho khê:

- Tiểu Thương Gia nằm mãi một tư thế không mệt à?

Ta ngược mắt lên nhìn hân, mắt ta nhòa lệ, ta chẳng nhìn được hân là ai, nhưng nghe giọng thì biết đó là tên họ Minh. Hân lần đầu tiên thấy ta như vậy, cảm thấy đau lòng, ôm chặt ta rồi thở thê:

- Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi...

Ta dùng chân đạp cho hân một cái một chỗ hiểm, hân quẫn quai bụng ta ra:

- Vừa rồi còn tình cảm vậy sao đã thế này rồi...

Ta đứng dậy phui dít, hừ hân một tiếng rồi đứng dậy đi trong bóng tối. Ta đi một lúc thấy hân không đuổi theo, ta nghĩ có khi hân ngã xuống đỡ ta bị thương, dùng dằng hai lần, ta đành quay lại. Thấy hân vẫn nằm chỗ cũ, mắt nhắm nghiền, ta nhất thời lo sợ. Hân có khi nào bị thương nặng quá rồi vì cú đá vừa rồi mà ngất đi không. Ta chạy lại dùng tay tát xối xả vào mặt hân:

- Minh Hàn Tâm, tỉnh dậy, tỉnh dậy, người không sao chứ... người không sao chứ...

Hân vẫn không nghe thấy gì, ta chỉ sợ hân gặp nguy hiểm, liền kéo hân lên vai, vác hân về. Hân quả thực rất nặng, càng ngày càng nặng, chân tay nhũn ra như không còn hơi sức. Ta vất vả lắm mới lết được vài bước chân, không ngừng gọi tên hân:

- Minh Hàn Tâm, người không được có chuyện gì nha, người tỉnh dậy cho ta...

Ta thấy vòng tay của hân xiết chặt ôm lấy cổ ta, giọng vui vẻ ấm áp phả vào lưng cổ ta:

- Ta không sao, người quan tâm đến ta như vậy, ta không sao.

Ta tức giận, hóa ra hân lừa ta, ta quăng hân xuống đất, mặc kệ hân gào thét thế nào cũng không quan tâm đến hân. Hân đuổi theo ta:

- Chậm chậm thôi, không ngã, ta xin lỗi, nhưng vừa rồi là tang thật.

Ta bước từng bước dài vô cùng tức giận, hân cũng bước từng bước dài, vừa bước vừa nói nhăng nói cuội. Hai chúng ta chỉ quan tâm đến việc đấu khẩu với nhau mà không để ý thấy một bóng người, tay nắm thật chặt, đôi mắt tức giận:

- Chu Thương Nguyệt, người lại cướp người ta thương...

Hắn dùng khinh công đưa ta lên tường thành, ta thầm nghĩ, lúc nhìn thấy trời sao như vậy, gia đình ta có còn nhớ đến ta hay họ vẫn miệt mài với thú vui buồn bán tình thương. Tách vào ngôi sao sáng nhất rồi nói:

- Huynh biết không, đã từng có người nói với ta, ta sẽ là ngôi sao sáng nhất, càng lạnh càng sáng, càng lạnh càng phải tỏa sáng nếu không sẽ bị ngôi sao khác làm lu mờ. Ta đã từng sáng như thế nhưng ở vị trí đó thật sự cô đơn.

- Ta thì ngược lại, cha ta lại muốn ta giống như người bình thường như bây giờ, chỉ cần ngắm sao mà không trở thành sao.

- Nhưng huynh vẫn là sao đấy thôi

- Phải, ta từng như sáng như sao nhưng đổi lại, ta không còn được bình yên, gia đình ta vì hoàng đế mà trung thành tuyệt đối, là con cờ có thể tỏa sáng hoặc chìm ngấm. Ta thân bất do kỷ.

- Gia đình huynh còn đầy đủ cả chứ?

- Gia đình ta còn thừa người ấy chứ- Hắn cười- ta có một gia đình hạnh phúc, cha ta, mẹ ta, em ta đều sống vì dân vì nước, đều là những trung thần.

- Làm trung thần chắc mệt lắm nhỉ?

- Phải rất mệt, chúng ta không bao giờ tỏ ra hơn hoàng đế, chúng ta cũng không bao giờ được tỏ ra quá yếu kém... mệnh lệnh của vua lớn hơn cả di huấn tổ tiên.

- Ngoài việc bán mạng cho hoàng đế, huynh còn làm chuyện gì thấy có lỗi nhất không?

- Có, ta đã lấy một người ta không yêu, chúng ta liên hôn chính trị, một kiểu khăng khít chế ngự lẫn nhau...

- Huynh có vợ rồi à- Ta nhất thời ngạc nhiên

- À, phải, nhưng ta đã hứa với nàng ấy nhất định xong việc huynh sẽ cưới bỏ rào cản cho nàng ấy được đoàn tụ với tình lang.

- Haizzz, vậy mà huynh đã lừa biết bao người, tội nghiệp các cô nương, hẳn các cô nương ấy sẽ đau lòng đến chết mất.

- Vậy muội có đau lòng chút nào không?

- Huynh nói vậy là có ý gì?

- Ý ta là, muội có bao giờ vì ta mà đau lòng một chút nào không?

Đôi mắt ta mở lớn, ta nhất thời không nghĩ hắn sẽ hỏi ta câu hỏi như vậy, ta gần như dám chắc ta đã có câu trả lời nhưng nhìn đôi mắt thật tình của hắn ta lại không mở miệng được. Ta quay đi, chỉ lên mặt trăng lưỡi liềm sáng quắc:

- Trăng hôm nay thật tròn aaa.

Hắn mỉm cười:

- Phải, trăng thật tròn...

17. Chương 17

Chương 17: Tình chị em

Chu Thương Ngân là tiểu thư khuê các, là tiểu nữ duy nhất của họ Chu ở thị trấn Bình Xuyên này. Nàng được bà yêu chiều, được nam nhân trong trấn ngưỡng mộ, được nữ nhân xem là mẫu người để trưởng thành. Nàng hô gió có gió, hô mưa ít ra trời cũng cho mưa phùn. Nhưng tỷ tỷ của nàng xuất hiện, nàng chưa bao giờ thấy con người này đáng mến ở điểm nào. Tỷ tỷ chanh chua, bướng bỉnh dường như đối lập hẳn với nàng. Vậy mà Minh công tử không thèm đếm xỉa dù chỉ là cái liếc mắt với mình. Nàng đã kéo Minh công tử ra nói chuyện, cũng đã nhờ to về thân thế của tỷ tỷ, nói tỷ tỷ có mệnh khác thân, ai lấy hoặc chung sống với tỷ đều không thoát khỏi cái chết. Đáp lại, chàng chỉ cười buồn. Chàng cũng không cho ta cơ hội nói chuyện nhiều,

tavà tỷ tỷ cùng khuôn mặt nhưng xem ra chàng còn chán ghét khuôn mặt ấy hơn cảta. Trước mặt nàng, chàng chỉ nói dăm câu, nhưng khi đi với tỷ tỷ, chàng nóikhông ngớt. Nàng cảm thấy không phục. Nàng có gì không bằng tỷ tỷ.

Trên đời này muốn đánh thắng địch thìphải đánh vào lòng tự ái của địch, Chu Thương Ngân muốn tỷ tỷ đi cạnh nàng, đểngười dân xung quanh có thể xem thấy rằng nàng hơn tỷ tỷ ấy gấp trăm ngàn lần.Nàng sẵn sàng để bà nội mắng mình, còn hơn là kém cỏi trước mắt người kia.Nhưng nàng đã lầm. Tỷ tỷ đi đến đâu thì huyền não đến đấy, tiếng mệnh sát phucũng không át nổi tính tò mò của dân địa phương, tỷ tỷ của nàng ra vẻ ta đâyhiểu biết khiến mọi người quên mất có nàng bên cạnh. Tiếng của tỷ tỷ, nghe sao quáđáng ghét, vừa chua vừa đanh lại, nghe không thùy mị nét na gì cả:

- Thím đây có phải thím Trương không, bánh bao của thím là ngonnhất nhì trong trấn, quả thật khiến Nguyệt con cảm thấy bội phục.

- Trang phục của vị huynh đài này may ở đâu vậy, quả thật thanhnhã cao sang, nhìn là biết là người học vấn, tuy nhiên nếu huynh không chê, tasẽ giúp huynh chế tạo ra một cái gùi- với tên mới là ba lô, tiện dụng hơn rấtnhiều, lại chứa được nhiều đồ đạc, không thấm nước...

- Quán rượu của vị huynh đài này quả thật rộng rãi, thích hợpđể kết giao bạn bè...

Tức nhất là Minhcông tử đi bên cạnh gật gù tán thưởng, nàng thì thấy tỷ tỷ ta dùng miệng lưỡiigạt người, chung quy cũng chỉ có bản lĩnh gian thương. Nàng thấy Minh công tửôm tỷ tỷ dưới núi mà chỉ hận không róc xương tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ biết lấy lòng đànông. Nhớ khi xưa, lúc tỷ tỷ và nàng tầm 5 hoặc 6 tuổi, cha ta hết lòng yêuthương tỷ tỷ, mẹ ta cũng chỉ sục sùi nhìn tỷ tỷ âu yếm, chẳng ai quan tâm đếnta. Bà nội ta yêu chiều nàng nhưng nàng cảm thấy chưa đủ. Tại sao số mệnh củatỷ tỷ không tốt mà ai cũng tốt với tỷ tỷ, nàng thì sao. Biết nàng và bà nộikhông thích tỷ, nên cha chẳng bao giờ cho nàng chơi chung với tỷ ấy cả, nàngchỉ có cách đứng xa, núp xa mà nghe thấy tiếng cười đùa của cha và tỷ. Hôm chabị ngã xuống nước với tỷ, nàng định chạy đi tìm người giúp, nhưng nàng nghĩ chamình là người lớn kiêu gì cũng không sao, tỷ không còn, còn có nàng, suy nghĩtội lỗi đó chỉ trong vài khoảnh khắc nhưng đã cướp đi mạng sống của cha nàng,còn tỷ tỷ vẫn sống. Nàng hận, nàng đứng về phe bà nội muốn đuổi tỷ đi nhưng ôngngoại và mẹ không cho. Nàng còn tự ý gây thương tích để báo cho nội là tỷ ấy đánh,nhưng hai người kia vẫn bênh tỷ ấy.

Nhữngnăm tháng tuổi thơ, nàng đã sống trong hận thù, trong sự mong manh giữa có đượcvà mất đi. Hai năm sau đó, thấy bà nội trong một lúc đôi mắt nhìn tỷ ấy thật sựcó chút thương tình. Nàng cảm thấy sợ, sợ bà nội sẽ không còn yêu thương nàngnữa. Nàng nghĩ cách đóng giả tỷ tỷ đến gần bà nội rồi xô bà ngã, sau đó chạy điđến chỗ phòng tỷ tỷ. Lúc đó tỷ tỷ đang ngủ, nàng liền cởi quần áo trả lại tỷ tỷrồi trốn trong rương ở góc phòng. Bà nội hùng hổ tiến vào, cùng với mẹ và ôngngoại, bà nội mắng tỷ tỷ ấy rất nhiều, còn đuổi đánh ra khỏi nhà. Nàng nằmtrong rương, thầm cảm thấy thật sự nàng đã thoát khỏi cái bóng của tỷ tỷ.

Giờtỷ tỷ ấy trở về, tỷ tỷ ấy lại có người mà mình thương. Nàng ở trong Trấn nổitiếng nên cũng được nhiều công tử để mắt đến. Nhưng khi mới nhìn thấy Minh công tử nàng đã thực sự yêu, mới biết rằng chàng chính là duyên phận của mình. Nàngngắm ngằm may một bộ quần áo giống quần áo của tỷ tỷ. Rồi đợi lúc tỷ tỷ ngủ,nàng dùng cách thời ấu thơ để giết hình ảnh đẹp đẽ của tỷ tỷ trước Minh công tử. Nàng theo tỷ tỷ rất nhiều ngày để có thể phân nào học được cách ăn nói vàhành động của tỷ. Canh ba, nàng chạy đến phòng của Minh công tử. Nàng run rẩygõ cửa, liều một lần có thể đẩy tỷ tỷ đi xa khỏi chàng. Minh công tử mở cửa ,nàng liền ôm chầm đến:

- Minh Hàn Tâm, huynh nói xem, ta thực sự rất thích huynh,Nguyệt nhi này thực sự rất thích huynh

- Tiểu Thương Gia sao?

- Huynh nghĩ là ai, Ngân muội nhà ta chắc?

- À...huynh chưa thấy muội nhiệt tình đến thế? Có việc gì cần nhờà?

Nàng xông vào hôn lên đôi môi của chàng, nộhôn dài mãi không dứt khiến chính bản thân nàng ngạt thở phải bỏ ra:

- Muội làm cái gì vậy

- Vị huynh đệ lúc sáng chúng ta gặp đã dạy muội đây, nhưng thực sự với huynh cảm giác thật khác...

- Muội uống say à, nói linh tinh gì vậy?

- Muội muốn nói, rằng huynh thử nói xem, huynh tốt điểm nào, muội sao có thể thích huynh, muội nghĩ kĩ rồi, muội sẽ ở đây, lấy vị huynh đệ kia, rồi chờ dịp nương yêu thương, bà già kia chết đi sẽ đoạt tài sản... theo huynh quả thật không được bữa no.

- Muội thật thủ đoạn

- Ha ha, vậy nên, nụ hôn vừa rồi, câu tỏ tình vừa rồi, coi như muội đền ơn đáp nghĩa, sáng sớm hôm nay huynh nên đi đi, đừng làm vướng chân muội.

- Muội đuổi ta đi... ha ha... thật thú vị...

Thấy chàng cười, nàng cảm thấy hoang mang, nếu dùng dằng thì có lẽ lộ thân phận, nàng liền đứng dậy, tát chàng một cái rồi bước ra cửa định đi, thì chàng nói:

- Thương Ngân cô nương, cô quá trẻ con rồi, cái trò vặt này không lừa được ta đâu, cô đã đánh giá thấp tình cảm của ta với Gia Gia...

Nàng quay đầu lại:

- Huynh nói gì vậy, sao lại liên quan đến muội muội, thật hồ đồ

- Cô nương không bao giờ giống như tỷ tỷ của mình được, dù có cùng một khuôn mặt, nàng ấy chưa bao giờ xưng Nguyệt với ta vì trong lòng nàng ấy gia đình này thật phù du.

- Huynh hồ đồ rồi, ta nói cho huynh biết, tốt nhất huynh hãy im miệng và rời khỏi đây, ta sẽ sớm đoạt lại tất cả những gì của ta. Ta vốn dĩ là Chu Thương Nguyệt của dòng họ Chu giàu có này, tiền bạc mới là thứ quan trọng với ta...

- Cô nói đúng với Gia Gia, nàng ấy quý trọng tiền bạc và chưa từng nói yêu ta, nhưng ta thì chỉ có một mình nàng ấy thôi, còn cô nương cô thật dễ tiện.

Chàng kéo tay ta đẩy ra khỏi phòng:

- Đừng bao giờ làm trò này nữa, trước ta còn nể mặt Gia Gia mà tha cho cô, nhưng nếu còn giở trò thì đừng có trách.

Chàng đóng sầm cửa lại, nàng từ khi sinh ra trên đời này chưa từng bị ai đối xử như vậy. Chàng còn gọi ta là đệ tiên. Nàng chạy miết, nước mắt nhoe nhoét, vừa chạy vừa vác nhưng không cảm thấy đau. Nàng thấy bà nội ở hồ trong vườn, bà nội thở dài:

- Bao nhiêu năm rồi, ta đã già rồi, ta nên từ bỏ thôi, dù gì cũng là cháu của ta.

- Không- Nàng chạy ra, nước mắt vẫn tuôn như suối- bà không được cho tỷ ấy vào nhà, tỷ ấy không được ở đây.

- Thương Nguyệt?

- Cháu đã sống bao nhiêu năm với bà vậy mà nhìn thoáng qua bà không nhận ra cháu, nương thì chỉ có mấy ngày đã có thể phân biệt, bà thực sự không thương cháu.

- Thương Ngân hả cháu? Bà xin lỗi, bà nghĩ rằng giờ đã già rồi, con bé cũng đã chịu khổ nhiều năm, đến lúc đoàn tụ thôi

- Cháu không cho phép, ngày xưa cháu đã nghĩ mọi cách để đuổi tỷ ấy đi, ngay cả vô tình hại cha cháu, làm thương cả bà... thì sao có thể cho tỷ ấy về nhà dễ dàng như vậy.

- Cháu nói cái gì, cháu đã làm cái gì...

- Bà, bà là người thương duy nhất của cháu, bà phải ủng hộ cháu...

- Súc sinh, đó là cha cháu, là tỷ của cháu và ta là bà của cháu mà

- Bà, bà không được đưa tỷ ấy vào.

Hai bà cháu nàng cự cãi rất lâu, nàng tiến thẳng vào bên cạnh bà, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận, bà nàng lùi phía sau. Sau đó, bà nàng rơi xuống hồ, nàng hoảng hốt, định đưa tay cứu bà thì có tiếng gọi đằng sau:

- Chu đại tiểu thư đang làm gì vậy?

Nàng nghe thấy nhất thời sợ hãi, chạy thẳng một mạch không dám ngoái đầu nhìn. Tiểu nha đầu đó thấy đại tiểu thư chạy hoảng hốt liền chạy ra bờ hồ, thấy bà đang ngụp lặn. Tiểu nha đầu thất kinh hét lớn:

- Mau cứu người, mau cứu người, bà bị rơi xuống hồ rồi

Nhưng quá chậm, bà đã chết ngạt dưới nước. Lúc nàng trở lại thì thấy đầy đủ mọi người ở đấy, thấy tỷ đang ra sức xua tay, thấy nương xúc động, thấy quản gia đang hét lên định bắt tỷ. Minh công tử vừa thấy ta chạy lại nói:

- Chính cô nương đã làm việc này đúng không?

- Công tử nói sao vậy, ta ở trong phòng ngủ mà.

- Lúc này cô tìm đến phòng của ta... còn nói...

- Công tử xin giữ lòng tự trọng.

Quản gia thấy Minh công tử bắt nạt nàng liền nói:

- Minh công tử đừng vì đại tiểu thư giết lão phu nhân mà gây sự với nhị tiểu thư.

- Ta không có giết người, vì có gì ta phải giết, ta đang ở phòng ngủ mà- tỷ tỷ nói.

- Ngủ sao? Có ai làm chứng?

- Có ta làm chứng- Minh công tử nói- lúc đó ta và muội ấy có nói chuyện với nhau-

- Vậy là hai người thông đồng, muốn hại chết lão phu nhân để chiếm đoạt tài sản.

- Người sao cứ chụp mũ chúng ta vậy, nương xin hãy tin con...

Nương có vẻ bối rối, nhưng có vẻ tin tưởng tỷ, dù chưa tiếp xúc nhiều nhưng nương hiểu tính tỷ ấy dám làm dám chịu. Nàng liền tiến lại gần nương:

- Nương, con cũng tin tỷ ấy, chỉ là ngày còn nhỏ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, bà vừa mới mất, con cháu đã như vậy, hay là tổ chức mai táng cho bà rồi hãy định tội sau.

- Nhị tiểu thư quả thật thấu tình đạt lý

Nương cảm thấy mệt mỏi buồn rầu, nàng liền phân phó cho người làm nhốt tỷ tỷ và Minh công tử tạm vào phòng chứa củi. Một mình cáng đáng chuyện ma chay cho bà. Nàng còn ra ngoài loan tin cho quan phủ biết tỷ tỷ là hung thủ giết người, nên vừa xong đám tang, người của quan phủ đến đòi người. Nương quả thật không đành lòng, nhưng quàngia và mọi người đều cảm thấy bất bình, khẳng khái đòi đưa đến quan phủ giải quyết. Nàng cũng âm thầm kích động người dân trong trấn xông vào quát tháo tỷ tỷ. Vậy là tỷ tỷ bị nhốt trong ngục, Minh công tử cũng bị liên đới. Nàng thăm nghĩ, nhốt mãi cũng không phải cách, chẳng phải chết là không biết được gì haysao. Nàng liền thuê người giả vờ cướp ngục rồi trên đường chạy trốn hạ thủ luôn. Nhưng nàng đánh giá thấp hai người, đó là Minh Hàn Tâm và nương của nàng. Kế hoạch giết người hoàn hảo như vậy, nương vô tình nghe thấy. Nương chạy đến nhà lao định báo tin thì đoàn người đã chạy trốn được một đoạn, nương đuổi theo, nàng cũng dẫn người đuổi theo, vừa đuổi vừa hi vọng đến nơi chỉ còn ha cái xác. Nương chạy quá sức nên ngã nhào xuống đất, nàng vội đỡ dậy, nương nắm chặt tay nàng:

- Tha cho tỷ tỷ đi con

- Nương nói gì vậy, để con đưa nương về nghỉ ngơi

Nương thở hồn hển, dường như đuối sức nhìn sâu vào mắt nàng:

- Từ nhỏ cha và nương đã yêu thương tỷ của con vì số mệnh đặc biệt, muốn tỷ của con không chịu thiệt thòi. Ý của cha con là muốn tỷ của con cũng cấp rồi đưa đi xa để toàn tâm toàn ý nuôi dạy con. Tình thương của cha và nương sau này sẽ dành hết cho con...nhưng con chưa từng cho cha và nương có cơ hội đó...

- Nương nói gì vậy? Nương đừng nói nữa, để con đưa nương về.

- Năm đó nương biết con đã vô tình hại chết cha con, nương cũng biết là con đã thương bà nội. Nương thấy vật áo của con trong rương. Nhưng lúc đó nương nghĩ rằng, hai đứa thật sự không thể ở bên cạnh nhau. Nương sắp xếp cho ông ngoại dẫn Nguyệt nhi đi.

- Nương...

- Nhưng thật sự, ông ngoại khá tính, không cần bất kì sự giúp đỡ nào của nương, nương mất dấu ông, nương không ngờ nhiều năm như vậy...con vẫn gieo hận cũ.

- Nương...nương đừng nói nữa...

- Hãy tha cho tỷ của con đi...thực sự, con và Nguyệt nhi là hai bảo bối trong lòng của nương...con gái của nương...

Nàng liền vội vã bảo người đưa nương về rồi chạy đi tìm tỷ tỷ, mong là đến kịp lúc. Lúc chạy đến nơi, thấy toàn bộ sát thủ phái đi đều bị giết sạch, có vẻ có trận quyết đấu ở đây, nhưng dù sao họ chắc chắn đã an toàn. Nàng chạy về với nương, muốn báo với nương, nhưng vừa về đến nhà đã nghe quản gia nói:

- Phu nhân vì lao lực đã qua đời rồi.

Nàng ngồi sụp xuống, đây quả thật là trừng phạt lớn nhất cho nàng, nàng đã mất tất cả. Nàng vốn dĩ có được yêu thương nhưng tự tay nàng hủy đi. Nàng giờ trở thành kẻ cô độc không còn gia đình, nàng gào thét trong đêm, thét lên mọi tiếng lòng bức bối trước đó, nàng tự giận mình. Nàng đúng là đứa trẻ con, suy nghĩ cũng chỉ là đứa trẻ con. Nàng đúng là đê tiện...Nàng cũng đâu biết rằng, tỷ tỷ của nàng giờ cũng cô độc một mình...

18. Chương 18

Chương 18: Lòng talà vực thăm.

Chuyện muội muội tốt của ta hại ta, ngồi trong ngục tối ta mới nghe được từ tên họ Minh. Hắn nói, trên đời này người mà ta nên tin tưởng nhất chỉ có thể là hắn. Ta không nói gì, cảm giác buồn phiền khó chịu. Ta đúng như nhân vật chính của bộ phim truyền hình, mọi thứ đều xoay quanh ta, bị kịch nào hình như cũng lấy ta làm ví dụ. Tanhìn hắn:

- Sau này, có khi nào huynh sẽ hại ta không?

- Có, nhất định, huynh đợi ra khỏi đây sẽ hại muội sinh cho nhà họ Minh nhiều đứa con kháu khỉnh.

Ta tức giận, đang nói chuyện nghiêm túc hắn lại bỡn cợt ta, ta dùng cây sào, đuổi đánh hắn, vừa đuổi vừa la:

- Nay thì con, nay thì cháu...đánh cho huynh tuyệt tự luôn...

Một lúc sau thấy một đám người bịt mặt xông vào kéo chúng ta đi, ta nhất thời thất kinh chỉ sợ có người đục nước béo cò, ratay với hai chúng ta. Tên họ Minh bên cạnh cười nói:

- Yên tâm đám này không làm gì được ta đâu.

Bọn chúng kéo chúng ta đi sâu vào trong rừng gần vách núi, sau đó trở mặt hạ thủ. Ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, các vị a, lần sau đoạt mạng thì cũng không cần cầu kì như vậy, mất công chúng ta chạy dài hơn như vậy. Ta và hắn chống tay lên đùi thở hổn hển, bọn chúng đứng đối diện cũng chống tay lên đùi thở. Một lúc sau, mới hết lớn:

- Giết...giết hai người này sẽ được trọng thưởng.

Ta lùi ra sau tên họ Minh, hắn vừa che tay vừa nói:

- Người che chở được cho mọi người xem ra chỉ có mình ta
- Phí lời...huynh giải quyết được không
- Khinh ta sao?

Thấy bọn ta không những không đánh mà còn đứng cãi nhau, bọn chúng tức giận xông lên, nhưng lớp này đến lớp khác đều bị tên họ Minh đánh bại. Tên cầm đầu lùi ra xa, bọn đàn em cũng lùi về đằng sau. Minh Hàn Tâm cao giọng khoe oai phong:

- Làm sát thủ bản lĩnh có vậy thôi sao?
- Người...người đừng khinh thường bọn ta...

Tên cầm đầu đẩy đàn em gần nhất ra chỗ Minh Hàn Tâm, khi thấy họ Minh đang chuẩn bị đánh trả thì hắn tung bột trắng vào mắt của Minh Hàn Tâm. Họ Minh ôm mắt gào lên:

- Các người chơi tiểu nhân
- Chúng ta vốn dĩ là tiểu nhân, xông lên anh em

Ta hỏi họ Minh:

- Huynh không sao chứ? Có đỡ được không, chạy thôi?
- Được, để ta mở đường, mọi người nói xem chúng nó ở đâu, bột này vào mắt ta không nhìn thấy gì.

Họ Minh tuy bị đả thương nhưng vẫn có thể đánh lui được mấy tên còn lại, bọn chúng bị thương rất nặng nằm vật xuống, lúc đó đột nhiên tên cầm đầu lao tới đẩy hai chúng ta sát vách núi, Minh Hàn Tâm đả thương hắn, nhưng thân hình loạng choạng ngã xuống, suýt nữa bị rơi xuống núi. Ta đỡ được tay hắn, nắm rất chặt:

- Huynh cố lên, để mọi người kéo huynh lên.
- Mọi người bình tĩnh, để ta bắt người

Hắn định bắt người phi lên thì tên cầm đầu vẫn còn thoi thóp đẩy ta xuống vách, rồi nằm vật xuống chết hẳn. Ta bị dồn xuống dưới, tay phải vịn vào vách núi, tay trái giữ hắn, nhưng quả thật là không còn lực. Minh Hàn Tâm cũng không thể bắt người lên nữa, lên quá lớn:

- Thả ta ra đi, nếu kéo thế này mọi người sẽ ngã theo mất.
- Huynh cứ bám chặt, để ta kêu cứu...cứu chúng tôi với...
- Ở đây hoang vắng làm gì có ai, bỏ tay ta đi.
- Sống cùng sống chết cùng chết?

Minh Hàn Tâm cười khổ:

- Lúc trước quả thực huynh rất muốn sống cùng mọi người, nhưng huynh không muốn mọi người chết cùng huynh.
- Huynh lên được thì chúng ta sẽ cùng sống là được chứ gì...cố lên.

Minh Hàn Tâm bắt người thêm lần nữa, nhưng không được, tay phải của ta trượt thêm một đoạn, máu cũng đã tứa ra, thân hình hai chúng ta lắc lư. Minh Hàn Tâm nhìn sâu vào mắt ta:

- Buông tay ra đi, ta sẽ dùng sức cuối đưa mọi người lên.
- Đã bảo là cùng lên mà lại, huynh cố lên...

Hắn nhìn ta rồi mãnh liệt nói:

- Ta yêu nàng, hãy vì ta mà sống hạnh phúc, ta chỉ có một điều thắc mắc, trong trái tim nàng liệu có ta...
- Ta...

Ngay lúc này đây, thực sự ta không thể nói được câu gì, ta không thể nói rằng thể xác và tâm hồn ta thật sự khác biệt. Nhưng ta thấy được sự rung động của trái tim, chỉ là ta không tin...ta thực sự không tin...

- Ta hiểu rồi, nàng hãy sống thật vui vẻ, hãy sống vì ta nữa nhé...

Rồi hấn bỏ tay ta ra, hấn một mình giang rộng tay ngã xuống vách núi thăm thẳm. Ta hét lớn:

- Minh Hàn Tâm... Minh Hàn Tâm

Ta thật sự cảm thấy đầu óc trống rỗng, tay phải ta thả lỏng, phải rồi, sống cùng sống, chết cùng chết, ta nguyện kiếp sau tìm người... tìm người để nói... tìm ta đã rung động... chưa đủ mức để nói là yêu vì ta không tin mình có thể yêu nam nhân, nhưng ta tin, ta có thể vì hấn mà thay đổi. Ta nhắm nghiền mắt buông tay, vừa có cảm giác mình đang bay thì một cánh tay dài bắt lấy tay ta:

- Cứu được rồi, may quá cứu được rồi, tiểu Thương Gia a, người vạn nhất không được xảy ra chuyện nha.

— Núi Đông Chu

Ta đã ở đây hơn một tháng trời, nhưng không hề mở miệng nói câu nào. Hàn Đệ ngày ngày đến nói chuyện với ta, nhưng ta cũng không để ý đến hấn. Dương huynh cũng đến thăm, ta cũng chỉ gật đầu. Ta lại mất đi một người thân. Ta cũng không nghĩ cái chết của Minh Hàn Tâm khiến ta đau lòng đến như vậy, ta cảm thấy day dứt khi chưa đủ tự tin nói ba tiếng đó với hấn. Hấn thường xuyên bên ta, nhưng giờ đây, hấn đi rồi, ta cảm thấy trống vắng, dù quân trại có trăm người đi nữa nhưng ta vẫn mãi dõi theo hình bóng hấn. Hàn Đệ lắc đầu nhìn ta cười khổ:

- Ta biết nữ nhân lợi hại nhất khi nào rồi? Đó là lúc im thin thít... Ta thực sự không thể tưởng tượng được, Gia Gia của chúng ta có thể không nói câu nào.

- Hàn Đệ... thôi đi

Mất Dương huynh buồn thẳm thẳm. Sau vụ nổ mất thất, cái ngạo nghễ tàn độc trong mắt huynh ấy đã bớt đi rất nhiều. Huynh ấy chẳng còn gì cả, chạy đến núi Đông Chu dựng trại chẳng qua là để tự bảo vệ mình. Trong lúc, tất cả đều quay lưng với huynh ấy, thì gia đình Hàn Đệ lại luôn ủng hộ tạo cơ sở vật chất cho huynh ấy gây dựng lại. Sau khi nghe tin, ta và Minh Hàn Tâm xuất hiện ở trấn Bình Xuyên, Dương huynh và Hàn Đệ đã phái người đi tìm kiếm, tránh bị quan phủ và người của hoàng đế bắt trước. Nhưng chậm chân, hai người họ cứu được mỗi mình ta. Minh Hàn Tâm trước kia có mối giao hảo với Hàn Đệ nhưng đối với Dương huynh lại có điều dè chừng. Tuy vậy, sau khi biết được bộ mặt thật của tên hoàng đế, hai người họ không còn là kẻ thù nhưng cũng chưa hẳn là bạn. Cái chết của Minh Hàn Tâm đã kích rất nhiều đến hai huynh đệ họ. Họ trọng người tín nghĩa. Và đặc biệt, họ thấy ta vì hấn mà trở lên ủ dột.

Buổi tối, sau khi bàn chuyện tăng quân và giảng bày đề phòng quân triều đình xông lên núi, Dương huynh có đến tìm ta. Hai chúng ta ngồi ở trước hiên, rất im lặng thưởng thức trà và ngắm sao. Huynh ấy lấy sáo ra thổi một bài hát thật buồn, nghe da diết như một người chưa thể có được con tim người mình yêu. Ta nghe huynh ấy thổi sáo, nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ, Minh Hàn Tâm giờ là ngôi sao nào trên kia, hấn có thể thấy được ta không? Hấn bảo ta sống vui vẻ, ta sao có thể sống được đây. Hấn ba lần nói yêu ta, nhưng ta cũng chỉ đáp một lần, lần đó coi như đùa giỡn. Ta thật sự chẳng tài giỏi gì, sao hấn lại tốt với ta như vậy, yêu là thế chẳng, ta đã yêu hấn chưa? Thật sự đã yêu chưa? Hay chỉ là rung động nhất thời?

- Đang nghĩ đến Minh Hàn Tâm phải không?

Ta nhìn Dương huynh khẽ gật đầu, huynh ấy ngoảnh mặt đi không nhìn ta:

- Hãy để hấn yên nghỉ, nếu hấn thấy mệt như vậy, chắc chẳng thể nào nhắm mắt xuôi tay.

Ta cũng không nói gì, đây là lần đầu tiên trong một tháng qua Dương huynh nhắc đến chuyện này. Thường những lúc như vậy, huynh ấy lắng đi chuyện khác, ngay cả Hàn Đệ có nhắc đến cũng bị huynh ấy nhắc nhở. Nhưng có lẽ, huynh ấy hiểu đó không phải là cách:

- Muội nói xem, tiểu Thương Gia, hấn giờ này chắc đang thực sự rất vui, vì người hấn thích nghĩ đến hấn. Hấn cả đời bị đeo gông quyền lực, hấn muốn muội sống cho cả hấn, nhưng nếu hấn còn lãng vãng quanh đây thật sự hấn sẽ chẳng muốn gần muội nữa.

Thấy ta chú ý, huynh ấy chậm rãi ngậm nước trà trong miệng rồi phun vào mặt ta. Ta nhất thời tức giận đứng vọt dậy, nhưng cũng không nói hay làm gì.

- Phản ứng của muội thật nhạt nhẽo, chẳng phải là Tiểu Thương Gia trước kia...ta mà là hần, ta thật sự thất vọng. Đã hi sinh tính mạng vì muội mà đáp lại là cái vẻ mặt này. Thật không đáng, không đáng.

Nói rồi, huynh ấy phải dứt đứng dậy. Ta nắm chặt hai bàn tay, ta nhìn lên bầu trời kia, thấy ngôi sao sáng nhất kia như đang chú ý đến ta, rồi đột nhiên ngôi sao đó nhạt dần, nhạt dần như đang thất vọng vô cùng. Ta hít một hơi sâu, phải, ta là ai, ta là Tiểu Thương Gia coi tiền bạc là tất cả, ta sẽ sống vui vẻ, ta sẽ cho Minh Hàn Tâm thấy cuộc sống đích thực là gì. Ta sẽ bắt ngôi sao kia, ngày ngày xuất hiện, dẫu ta không chớp mắt. Ta là Chu tiểu Thương Gia...

19. Chương 19

Chương 19: Trở lại với nghề buôn bán

Nói thẳng ra những tháng ngày ở cái nơi heo hút này cũng thật nhàm chán chân ta đã quen cuồng loạn thích ngao du tứ hải, kiếm tiền và hưởng thụ giờ bó buộc vào cái nơi bán chẳng ai mua, tiền chẳng ai lấy thật là phí hoài tuổi thanh xuân. Dương huynh luôn là đối tượng ta rất kính trọng, nhưng từ khi hần phun nước vào ta, ta cực lực căm ghét. Hần cả ngày ngồi nhồm nhoàm mấy thứ thức ăn thập cẩm so với cơm hành khất còn thua xa rồi đến tối phun cho ta một cái quả thật ghê ghê lại vẫn thấy kinh. Ta từng được huấn luyện nghiêm khắc khổ hạnh nên nghiệm cái đám quân ô hợp này không chống thì chạy sẽ bị quân triều đình tiêu diệt. Bọn họ không phải lập ra vì chính nghĩa giúp dân mà chủ yếu là tự bảo vệ mình, hoàng đế ra tay độc ác nhưng đối với dân chúng vẫn là minh quân, nên dĩ nhiên cũng không vừa mắt với họ. Việc làm ăn buôn bán cũng vì thế khó khăn trăm bề, cũng chẳng ai dám bán cho họ thức ăn ngon. Doanh trại muốn thiết lập độ ổn định vững chắc phải có 2 mục tiêu lớn đó là tự cung tự cấp, và hòa hoãn với triều đình. Chắc chắn, Dương huynh đã suy nghĩ chín chắn, phòng thủ vùng núi cũng vô cùng chặt chẽ, chỉ là những việc vặt vãnh đều không để ý lắm. Ta bàn với Hàn Đệ, xuống dưới núi mở đường buôn bán. Triều đình không quản nổi dân miền heo hút, chỉ có thể điều binh mà thôi. Nhưng giờ biên giới có loạn cần binh hơn ở nơi này, dù người đứng đầu giặc cỏ là ai đi chăng nữa, hoàng đế cũng không để tâm nhiều, tự sinh tự diệt, cô lập thì không thể sống sót.

Doanh trại có mỗi ta là nữ nên bọn chúng vô ngại kêu nam nhi không đi làm mấy chuyện đàn bà, ta chỉ có thể kéo mỗi tên họ Hàn đi theo. Hần hồi đầu háo hức ra chùng đi với ta làm gì cũng vui rồi:

- Xuống núi à, muội tính làm gì? ở đây mà xuống bên dưới thì chỉ có con đường nộp mạng cho quan phủ thôi.

- Mình sẽ cải trang, muội muốn buôn lợn, chăn gà, trồng rau, đất núi thì nhiều để phí ra.

- Muội không phải bảo ta xuống bắt lợn đấy chứ...

- Hàn huynh thật thông minh.

Mồm hần méo xệch, nhưng thấy bảo ta và hần giả trang thành cặp phu thê buôn bán thì mắt hần sáng rõ ra khiến ta cảm thấy có chút thiết thòi.

Ta và hần xuống núi, tay cầm một đồng tiền trong tay, đi hết nhà này đến nhà kia xem giò lợn, trâu đen, gà núi nhưng ở đây cũng gần thảo khấu nên họ đề phòng trăm bề. May mà võ mồm của ta cũng đủ dùng:

- Bá mẫu nhìn xem, phu thê cháu vì gia đình ngăn cản mà chạy đến nơi rừng thiêng nước độc này làm ăn, nhưng chồng cháu thì từ khi sinh ra đã là công tử bệ có biết làm ăn gì đâu, chạy đến đây, định vào trong xóm định cư thì sợ quan phủ quen biết với nhà chàng bắt về nên đành ở gần núi, hiểm họa chẳng thể ngờ được. Ta ngồi ở bậc cửa đầu quần khăn, bụng ta nhét gói, thăm thương khóc lóc, vừa nói vừa liếc mắt nhìn phu quân đang tròn mắt kinh ngạc.

- Tội cháu quá, bụng mang dạ chửa mà cứ đi lại thế này... bá mẫu chỉ sợ bọn thảo khấu nó xuống núi giả dạng làm loạn, nên cũng không phải không muốn bán cho cháu...

- Bá mẫu nhìn xem, quan phủ cảnh giác như thế, dân ở làng thì đề phòng thì làm gì bọn ô hợp đó xuống làm gì? Ui da, đứa trẻ này từ khi lớn lên trong bụng chẳng lúc nào được sung sướng, có tiền mà chẳng để làm gì...ui gia...

- Ấy ấy cẩn thận đã chứ, được rồi, ta thấy cháu đáng thương tội nghiệp mà lấy phải phu quân công tử nên bán cho cháu đôi lợn nhỏ, một ít gà...ôihững thứ ở đây không thiếu, có thể không được như ở thị trấn nhưng nuôi cái gì cũng lớn...

- Ôi gặp bá mẫu cháu đã thấy như gặp được cha mẹ tái sinh, chàng còn đứng làm gì sao không cảm ơn bá mẫu đi.

- Cháu cháu cảm ơn bá mẫu...

- Thôi khỏi, cũng không cần nhiều tiền làm gì, để đấy cho thê chuẩn bị làm bồn, vào bắt lợn đi, nhớ là cẩn thận đấy.

Hàn Đệ miệng méo xệch đuổi cả ngày trời mới bắt được, ta cứ đứng ngoài cười ra nước mắt, nhưng người khác nhìn vào chỉ thấy xót xa:

- Khổ, lấy cũng phải nhìn kĩ người chứ...

Ta cũng cùng tên họ Hàn đến quan phủ trình diện, nhìn thấy bảng cáo thị có cái mặt của hắn, ta liền dùng bột than đen quét đầy mặt và tay chân hắn, rồi vào biểu xén ít tiền cho quan mặt thơn thớt nói cười. Tên Hàn Đệ vô mồm cũng không kém ta:

- Phu thê thảo dân tham kiến đại nhân aa...

- Các người là ai, từ đâu đến, đến có việc gì...

- Chả giấu gì đại nhân, thảo dân từ sa mạc Tân Cương đến đây, cháy nắng cháy thịt, nghe nói đại nhân là quan phụ mẫu thương dân như con nên cùng thê từ đến đây sinh sống. Da mặt tại hạ đen xỉ nên người ta đuổi như đuổi hổ, chẳng cho làm ăn- hắn vừa nói vừa xò ra đồng bạc trắng- tiền nhiều mà để làm gì, vợ con chẳng được một ngày sung sướng

- Vâng thưa đại nhân, phu thê thảo dân mệt mỏi với việc di chuyển nhiều nơi, đang định xuống phương nam mang theo nhiều bạc để làm ăn thì thai nhi trong bụng bất ổn đành phải dừng lại nơi này, lại nghe nói đại nhân nhân từ dễ gần mà lại công minh, thảo khấu sát sườn mà cũng chẳng dám làm gì quả thật anh dũng, nên ở lại chịu ơn ngài ạ...

Tên đại nhân thấy bạc nao lòng lại được phu thê khen diên đảo nên ra chiều cảm thấy hài lòng, cho phép ở lại nhưng phải theo dõi thêm. Chúng ta nhận thấy, càng phải ở nơi đông người càng tốt, nên thuê một miếng đất lớn gần quan lộ mở quán ăn vừa để chemát vừa để làm ăn sinh sống. Lợn gà thì được tuần lên núi, ta xin Dương huynh mấy người xuống phụ ta làm ăn, còn mấy người nhanh nhẹn giao dịch hai bên tránh để nghi ngờ của quan phủ. Quan quân thường ghé lại chỗ ta thăm dò nhưng được chúng ta đón tiếp nồng hậu lại thấy việc theo dõi có vẻ buồn rầu nên mở sới bạc ngay cạnh quán nên cũng nhiệt tình mà quý mến chúng ta.

Một buổi tối ta và Hàn Đệ lên về doanh trại, thấy Dương huynh đang đau đầu nhìn bản đồ phòng bị trên núi, mặt buồn rầu không nói năng gì. Chúng ta liền hỏi:

- Huynh sao vậy?

- Ai da, hai người đến rồi, hai người nhìn xem, huynh phải dờ rất nhiều bẫy để làm chỗ chặn nuôi gia súc nha, giờ thấy nhưng tay dưới trưởng thích chặn gà nuôi lợn hơn đánh giặc...

Hàn Đệ trầm ngâm rồi lên tiếng:

- Chẳng phải như vậy đều tốt sao? Chúng ta cần phải nghĩ cách hòa nhập với dân chúng ở đây?

- Đệ có cao kiến gì không?

- He he- Tên Hàn Đệ cười một cách gian trá- Chúng ta cần phải mị dân, tạo truyền thuyết cho doanh trại chúng ta, cũng cần phải Dương huynh phải liều mình một phen.

- Đệ nói xem

Hàn Đệ liếc nhìn ta, rồi cùng cười nói:

- Huynh xem, hoàng đế ở xa, quan phủ ở đây tuy có quan binh trấn giữ nhưng cũng chỉ là ra oai nếu có đánh trận thật thì cũng phải nhiều ngày quân khác mới tiếp tế đến, chúng ta mới thành lập hơn 2 tháng nay, bọn chúng chưa tìm hiểu được thực lực nên cũng chưa dám manh động, còn chúng ta vì chưa ổn định mà cố thủ trên này. Anh em ở đây toàn là người nhà cùng đường mới tập hợp lại nên rất trung thành, ta tản quân ra, sống dựa vào dân rất tốt a.

- Hàn huynh nói rất đúng, quan phủ cũng chỉ có cáo thị của họ người, còn những người kia chưa biết, ban đầu cứ để bọn họ làm ăn rồi người chúng ta xuống núi dần dần coi như là nơi nào có chợ nơi đâu có người, mỗi người một nghề đến làm ăn sinh sống.

- Dân ở đây chỉ nghe nói huynh làm loạn nhưng cũng không rõ nguyên nhân huynh làm loạn, ta có thể bịa ra lý do nào đấy...

Dương huynh gật đầu, trước vì thời cơ chưa tới, cố thủ ở đây vì quan binh thường xuyên sách nhiễu nhưng giờ biên giới cấp bách, những lính ở đây chỉ mang tính chất tượng trưng, hoàng đế cho rằng dân sẽ cô lập đủ thời gian để trở lại dẹp loạn, ta cần tranh thủ vừa xóa nhòa khoảng cách giữa dân và lính của mình, dần dần biến núi chiến thành núi bình, thu hút dân chúng lập nghiệp, tản vào thì khi quan binh tấn công cũng chẳng biết nên tấn công ai, nếu ta gặp nguy hiểm cũng có thể được hỗ trợ. Tuy nhiên cái truyền thuyết mà hai người này tạo ra quả thật đau khổ không gì tả.

Ta và Hàn Đệ bảo anh em dùng tiền đi mua bán một số mặt hàng hiếm và người làm từ phương xa, rồi giả vờ là thương nhân qua lại nơi này làm ăn, thấy nơi quán xá có món ăn ngon, dân mến khách mà ở lại họp chợ, tiền mãi lộ cho quan binh cũng nhiều lên, quan phủ tuy khó kiểm soát nhưng qua theo dõi cũng chẳng thấy gì, hỏi mấy người làm để trả lời là từ nơi xa đến nên cũng mệt mỏi mở cho làm ăn. Hàn Đệ đột nhập vào nhà quan phủ biết rằng quan gia có một tiểu nữ vừa tuổi cập kê liền hí hóp kể lại cho ta. Ta nghe hẳn kể, cũng hí hóp nhìn lại. Dương huynh thấy chúng ta cười gian cũng hí hóp định chạy trốn nhưng không được. Khổ một nỗi, tất cả anh em đều tản ra được nhưng mặt của Dương huynh tuyệt đối không thể lộ diện, nếu biến huynh ấy từ tội phạm thành ân nhân quả thật còn gì bằng.

Trước chết, mấy anh em, sẽ phát tán một loại bệnh truyền nhiễm, khiến người trong làng đều mắc phải, sốt cao nhưng đại phu không tìm được nguyên nhân. Có một đứa trẻ con của Cao mẫu làm nghề dệt vải trong làng là bị nặng nhất, Cao mẫu thấy đại phu trong làng không ai chữa trị được đành vác con đi ra làng ngoài để khám, tuy nhiên đi đến giữa đường thì đứa trẻ trở bệnh tưởng chừng không qua khỏi. Cao mẫu vô cùng lo lắng khóc mãi không thôi, thì trên đỉnh núi, có một chàng trai mặc quần áo trắng bạch, nhìn như tiên hạ phàm, bịt mắt xuống núi, ghé qua đứa trẻ, cùng Cao mẫu thức trắng hai đêm chữa trị cho đứa bé. Cuối cùng, sang ngày thứ hai đứa bé cũng trở nên hạ sốt khỏe hơn một chút. Vị tiên này liền quay đi không nói lời nào. Cao mẫu liền đuổi theo thì nghe thấy cuộc đối thoại:

- Dương đại ca, huynh khâm phạm triều đình không thể xuống núi tùy tiện được, và lại quân doanh chỉ có mấy móng người, huynh xuống núi nếu gặp bắt trắc thì phải làm sao.

- Ta không thể thấy chết không cứu, ngang qua thấy đứa trẻ và bà mẹ thật đáng thương.

- Huynh thật là, huynh đâu biết là bệnh gì, chữa bệnh cũng phải mất mấy ngày, ngộ nhờ có chuyện gì thì sao?

- Ta sẽ nghiên cứu thuốc giải, tuy nhiên dân chúng đều không tin ta, e rằng ta chỉ cứu người tùy duyên mà thôi.

Cao Mẫu nghe xong dù rằng rất muốn cảm ơn nhưng lại sợ khâm phạm nên cũng ngại giáp mặt. Sau khi trở về làng, mọi người đều ngạc nhiên thấy đứa trẻ đang dần khỏi, hỏi Cao mẫu thì chỉ nói cao nhân ngang qua tùy duyên chữa trị nhưng không biết đi đâu. Bà ấy thực sự không giữ nổi.

Vợ chồng chủ quán làm ăn ngay đầu quan lộ, mến khách hay giúp đỡ mọi người nên ai cũng quý mến, nhưng chẳng may người vợ đang mang thai thì bị nhiễm bệnh, ngàn cân treo sợi tóc. Người chồng mặt đen xì cầu xin Cao Mẫu nói cho hẳn biết cao nhân đó là ai, dù phải đi cùng trời cuối bể cũng phải tìm được. Cao Mẫu nhìn vợ chủ quán quằn quại, đau đớn, cũng không thể đi chuyển xa, nếu đi xa chỉ có nước chết. Nhưng sợ nếu nói ra thì sẽ liên lụy đến nhiều người và liên lụy đến cao nhân nên chưa dám nói. Chủ quán khóc lóc thảm thiết nắm tay vợ gào lên từng hồi, bà càng xót xa liền nói riêng với chủ quán:

- Cao nhân đó là Dương Chiêu, khâm phạm triều đình, người thử lên đó tìm xem, người xin thuốc về cho mọi người, cũng không biết có xin được không, ta chỉ cảm thấy hắn là người tốt...e rằng...

- Vì vợ ta sẽ lên núi.

Đêm hôm đó, chủ quán lên núi tìm Dương Chiêu đến chiều tối hôm sau thì quả nhiên đã xuống núi chưa trả cho vợ chủ quán.

Thông tin này được lan truyền khắp nơi rằng vị Dương công tử này cảm thấy chủ quán quý suốt một ngày dài, khóc lóc, tuy chưa có thuốc giải nhưng vì cảm động mà xuống cứu người. Quan phủ biết vậy cũng xông vào định bắt hắn thì chủ quán quý xuống cầu xin:

- Xin quan gia niệm tình chúng ta có giao hảo, hãy để hắn cứu chữa cho vợ của thảo dân.

- Người không sợ vợ người nguy hiểm sao?

- Còn gì nguy hiểm hơn nữa, quan gia hay niệm tình...

- Thực sự việc nhà quan không thể chậm trễ...

Quan binh định xông vào thì Dương huynh đi ra, khuôn mặt mệt mỏi, nhưng cương nghị, vẻ đẹp choáng ngợp khiến mọi người đều cảm thấy giống như một vị tiên gia hạ phàm hơn là thảo khấu, hắn chấp tay nói:

- Ta đã xuống núi kinh động quan binh há có thể chạy trốn, hay để ta cứu chữa thiếu phụ và đứa con trong bụng, khi nào xong xuôi sẽ tự trở xin hàng...

Dân chúng cũng vì vậy cũng cầu xin quan phủ cho Dương Chiêu một cơ hội, quan binh thấy đuối lý, liền bao vây quán trọ, còn để mặc hắn trong đó. Vợ chủ quán kêu gào thảm thiết, Dương Chiêu thỉnh thoảng ngó ra bảo chủ quán nước nôi, rồi chậm rãi được:

- Đứa bé chưa đủ tháng không thể cứu được, chỉ cứu được mẹ

- Xin Dương đại ca cứu giúp vợ của ta...- Chủ quán lại chầm chầm nước mắt...

Một lúc lâu sau đó, tiếng thiếu phụ thở đều đều, tình hình đã dịu bớt...Dương đại ca tiến ra ngoài, người dân quanh đó cũng cầu xin người giúp đỡ cứu chữa người thân của họ. Quan binh thấy hắn đơn thương độc mã nên cũng đồng ý cho hắn cứu dân làng. Chỉ sợ hắn là người gieo mầm bệnh ở đây nên một hai bước đều theo dõi. Nhưng, quan binh thấy hắn tận tâm tận sức cứu chữa người dân, có vẻ chưa biết nguồn bệnh ở đâu, chỉ thấy cứu được người này, còn làm người khác suyết mất mạng. Hắn cứu người khá ngẫu nhiên vì chưa tìm được thuốc phù hợp. Sau dần dần, hắn mới có thể điều chỉnh được. Quan binh cũng có người bị ốm lên lâu cũng cảm tình và biết ơn. Huyện quan tỉnh này thì không nghĩ vậy, hắn muốn viết thư lập công với triều đình, đợi bệnh dịch đỡ hắn sẽ gửi thư xin viện binh vừa diệt được phản loạn lại vừa được thưởng tiền. Tuy nhiên hắn đầu gối, ái nữ của hắn cũng lâm trọng bệnh. Và chuyện tình anh hùng cứu mỹ nhân bắt đầu, hắn cũng không thể ngờ được ái nữ của hắn lại si mê tên Dương Chiêu đến thế.

20. Chương 20

Chương 20: Bắt đầu lại

Quan phủ mẫu đang thảo bức thư gửi lên triều đình lời lẽ đầy vẻ dâng công, đôi mắt nhắm nghiền thư thái, ta chuẩn bị thăng quan tiến chức nha. Đột nhiên tên nô bộc chạy vào:

- Đại nhân, nguy to rồi, tiểu thư mắc bệnh dịch rồi

- Sao? Đưa ta đi xem...

Hắn thấy ái nữ của hắn xinh đẹp là vậy mà giờ nằm trên giường mặt trắng bệch, đôi mắt trũng sâu đang lên cơn sốt. Hắn liền chạy đi tìm tên khâm phạm triều đình, người làm cha đầu thế chống mắt thấy con gái mình như vậy, chẳng để ý đến sự khác biệt mà nắm chặt tay cầu xin sự giúp đỡ. Dương Chiêu cũng cảm khái tấm lòng của bậc phụ mẫu đến thăm bệnh cho tiểu thư. Quả thật anh hùng gặp mỹ nhân, hai người mắt nhìn đã tình đầy ý thơ, chàng chăm sóc cho nàng tận tâm tận lực, nàng vì nhìn thấy chàng mà ngày càng khỏe hơn. Đại nhân nhìn thấy cảnh như vậy lòng đau như cắt, phân vân cầm lá thư xem có nên gửi hay không? Bệnh

dịch trong làng dần dần biến mất, Dương Chiêu vì sợ quan binh đuổi bắt cũng trốn lên núi một thân đơn bạc, vị đại nhân kia dẫn quân lên núi, thấy doanh trại hoang phế biết rằng những người anh em của hắn đã bỏ hắn đi. Hắn cô đơn, áo trắng phần phật đứng đợi người đến bắt. Tiểu thư xinh đẹp nghe tin mà lòng đau như cắt, cầu xin cha nàng hay tha cho chàng. Quan binh và dân chúng cũng vì vậy mà đồng lòng cầu xin cho hắn. Nhưng đại nhân là ai, là quan phụ mẫu ăn bổng lộc của triều đình không thể dễ dàng như vậy. Đại nhân gặp riêng Dương Chiêu hỏi rõ ngọn ngành vì sao lại làm thảo khấu, Dương công tử đôi mắt cô đơn, nhìn lên bầu trời mà cảm khái rằng:

- Ta trước là ngự y trong triều, vì công chúa yêu mến ta muốn ta làm phò mã, nhưng ta nguyện ý với phu nhân đã mất của ta từ chối nàng, nàng bẽ bàng muốn giết cùng giết tận ta...
 - Sao nghe nói người dẫn binh làm phản sát hại trung lương, người còn là hoàng thân quốc thích...
 - Vì cự tuyệt công chúa, nên vị công chúa này đặt điều hãm hại, hoàng thượng cũng chiều lòng nên dấn cáo thị đồn ta vào chỗ chết, nói rằng tam tạng theo vạn binh mã đóng quân chỗ này. Đấy đại nhân xem, ngự y làm gì có quân, ta lên núi đâu có rầm rộ, chính đại nhân cũng chẳng thấy binh lính của ta đông cỡ nào đúng không?
 - Lúc trước ta thấy giao chiến nhưng đúng là không có nhiều người.
 - Bọn chúng bỏ ta mà đi rồi.
 - Người giờ trở thành kẻ xa cơ lỡ vận, cũng thật tội nghiệp.
 - Vâng, thưa đại nhân...
 - Hay là thế này đi, ta vẫn để một Dương Chiêu phản loạn trên núi, nhưng thực ra là chẳng có ai cả, để quan binh vì thế mà đề phòng không tấn công, sau này tấn công ta cũng có thể lý giải có lẽ ta quản lý quá tốt đến nỗi người trên núi tự tản đi. Người xuống núi sinh sống hòa với dân, ở đây ai cũng yêu mến người nên sẽ bảo vệ cho người, ta cũng chẳng để một tên lính nào có thể thừa cơ hội báo cáo chuyện này.
 - Đa tạ đại nhân...
 - Tấm lòng người lương thiện, ta để người trong phủ của ta, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.
 - Đại nhân thật sự là phụ mẫu của dân...
- Đại đế đã thành, ta và tên Hàn đệ ngồi trong quán trọ cần hạt dưa, mặt mỉm cười:
- Hắn chê cười chúng ta diễn kịch lừa người, huynh xem hắn kia, cũng là đại bại cả thôi.
 - Muội nói xem, ta có cần phải bôi mặt đen xì thế này không?
 - Chúng ta chỉ lo được cho 1 Dương huynh tiêu sái anh hùng, không lo được cho người nha...
 - Phải phải, mà ta có vợ rồi, cần gì phải đẹp với ai... ai da tanh có con ta quá...

Ta ném cái mặt sắc nộm cho hắn. Hắn biết ỷ rụt cổ đi ra ngoài. Ta đột nhiên thờ người ra nhớ lại, trước kia có ai đó nhắc đến việc ta sinh con cho hắn.

Doanh trại trên được đồn là chẳng có ai lên dân chúng thiếu đất cũng bắt đầu canh tác ruộng vườn trên đó, ta cũng nhanh chân tậu cho mình mảnh đất màu mỡ, thuê người làm canh tác. Vì ta là người mở mang trước nên những đồ tốt như binh khí, gỗ tốt làm bấy, ta đều nhổ lên trước tiên. Thấy người nhà ta khệ nệ khuân vác đồ tốt xuống núi, Dương huynh mắt cứ trợn ngược lên:

- Muội làm cái gì vậy?
- Huynh đừng nóng, muội đang cần làm cái hàng rào, khó khăn nên giúp đỡ nhau một tý nha...

Đương nhiên phạm vi cấm kỵ trên núi chúng ta không đụng đến, đây coi như là cấm địa là đường rút khi có biến, ta nhìn thấy đồ tốt ở đó nhưng không dám mang đi, cũng thật quá phí... Nhắc đến Dương huynh về phủ, quả thật được vị tiểu thư chăm sóc tỉ mỉ, bước ra ngoài cũng chàng chàng thiếp thiếp, xứng đôi vừa lứa. Đại nhân nhìn vậy cũng vô cùng hài lòng, chỉ chờ dịp quan binh triều đình đến đây hợp pháp hóa nơi này không còn phản loạn nữa là xong. Đúng là dân ở xa không sợ phép vua a.

Được biết, nơi này phản loạn đã bị dồn vào đường cùng không còn sức chống đỡ, dân buôn bán cũng đổ dồn về đây nhiều hơn. Quán trọ của ta quả thật làm ăn khấm khá, ta giờ ngồi khểnh bụng đếm tiền, vị phu quân giả mạo của ta cũng mặt mày trắng trẻo dần dần. Cáo thị đã được đỡ xuống, mặt của hắn vì vậy dần dần cũng chẳng mấy ai nhớ đến, mà toàn người nhà cả, anh em sinh sống lấy vợ ở đây cũng được một năm rồi. Biên giới vẫn đang căng thẳng, đại tướng quân đích thân xuất chinh, tuy nhiên giặc hung hãn khiến chưa thể kết thúc chiến tranh. Hoàng đế có nghi ngờ phái người đến đây nhưng cũng chỉ dám thăm dò, chỉ sợ rút dây động rừng ảnh hưởng đến đời sống an cư lạc nghiệp của dân. Ta một hôm đang đi dọc hành lang thì thấy một cái túi da quả thật vô cùng độc đáo, còn thêu cả họ Chu, nhất thời thất kinh, chạy đến ngay xem người đó là người nào. Ta đã quên mất nghề nghiệp trước kia của mình, ta nhìn thấy bóng dáng cao lớn đã lâu lắm rồi mới gặp lại. Ta dừng lại gọi lớn:

- Tiểu Hoa đệ đệ a... có phải tiểu Hoa không?

Hắn quay ra nhìn thấy vị thiếu phụ đầu chít khăn, nhìn mãi mới ra ta:

- Ôi Chu tiểu Thương Gia, người còn sống sao... ta thực sự nhớ người lắm đó...

- Tiểu Hoa đệ đệ sao lại đến đây... vào đây nói chuyện, quán ta mở đây...

- Người thực sự có bản lĩnh a...

Hắn kể lại, sau khi nghe thấy có quan binh ở phụ đệ và tiếng nổ long trời thì không ai nhìn thấy ta, Dương huynh, Hàn Đệ, tên xanh đỏ, và nương của ta nữa. Nghe quan phủ truyền lại, Dương Chiêu và Hàn Đệ đã làm phản, còn hai người thì chết rồi.

- Phải, nhưng chỉ có Minh Hàn Tâm là đã chết... chuyện dài lắm...

- Minh Hàn Tâm là tên xanh đỏ đó hả?

- Phải

- Sao tên hắn giống với tên của Thiếu Tướng Quân nhà họ Minh thế.

- Chính hắn đấy...

- Thế hắn chưa chết, nghe nói, đang đánh giặc ở biên giới mà..

- Đệ nói gì? Thật không, không thể nào chính mắt ta nhìn thấy hắn...

- Thật, chỉ là gần 1 năm về trước Minh thiếu tướng bị thương trong khi đi khám sai nên để bình phục mắt nửa năm gần đây mới đi đánh giặc được...

- Vậy là hắn còn sống...

- Người làm sao vậy?

- À không, người kể chuyện của người đi, người lấy Phi Phích chưa? Việc làm ăn thế nào.

- Haizzz, ta lấy phải một bà la sát a... người chọn người quả thật chuẩn xác... công việc làm ăn cũng tạm tạm chỉ là không có người, không có mẫu mồi nên không bán được nhiều, ta đành đi buôn bán xa, nghe nói chỗ này đang là nơi nhộn nhịp, bè đảng Dương Hàn cũng bị đánh dẹp không dám manh động nên ta đến đây thử vận may... gặp người là may mắn rồi.

Chúng ta nói chuyện đến gần tối, ta sai người làm cơm rồi gọi hai người cố nhân đến chơi. Tên tiểu Hoa vừa nhìn thấy đã trở mặt đưa ra 3 câu hỏi lớn:

- Phản loạn sao có thể ung dung vậy a?

- Sao mặt của tên Hàn bản vậy a?

- Đặc biệt, người người lập gia đình rồi sao? Lấy Hàn Đệ sao? Trời ơi...

Tên họ Hàn mặt mũi đã đen lại càng đen hơn, hỏi vặn lại:

- Lấy ta thì làm sao?

Bất giác cả 3 người chúng ta đều thở dài, tên Hàn Đệ thấy vậy tuôn ra một tràng giang đại hải những điểm tốt hoàn hảo của hắn. Quả thật một bữa tiệc đoàn viên vui vẻ, chúng ta đã lâu lắm rồi mới được như vậy.

Đêm đến, ta nhớ một người... một người còn sống...

21. Chương 21

Chương 21: Xuất chinh dẹp loạn

Chiến sự biên giới không ác liệt như dân chúng đã được tuyên truyền, chỉ là cuộc chiến này dai dẳng vô cùng. Quân phiến bang chưa bao giờ dám đánh trực diện vào thành trì của ta nhưng lại vô cùng xảo trá dùng cách du kích hàng ngày. Ngày nào, chúng cũng kiếm cớ hiềm khích, lên vào thành bằng mọi con đường, hạ độc bằng mọi nguồn có thể. Minh Hàn Tâm đã đỡ đỡ được nửa năm, nửa năm vô cùng mệt mỏi, nửa năm cô đơn nhìn lên bầu trời đầy sao nhớ về thời điểm ngao du năm nọ. Chàng phúc lớn mạng lớn, hay có thể hoàng đế là người vô cùng thông minh, hoàng đế chưa bao giờ rời bỏ chàng một bước nào chỉ là có cần phải ra tay hay không mà thôi. Việc ta rơi xuống núi, hoàng đế không quản được nhưng việc cứu được ta hay không đối với hoàng đế cũng không phải khó khăn gì. Chàng trở lại phủ tỉnh dưỡng nửa năm, nhưng không đành lòng thấy phụ thân đầu hai thứ tóc phải ra trận, chàng xin đi theo. Chàng trở về bận rộn đến mức, thời gian nghỉ đến nàng cũng ít dần đi. Chàng cảm thấy mình thứ tình cảm có đáng hay không? Chàng chưa bao giờ nhận được câu trả lời dứt khoát của nàng, nhưng chàng biết, chỉ một chút nữa thôi, chàng có thể chạm vào trái tim đó. Ông trời cho chàng cơ hội rồi lại tước đi cơ hội đó. Chàng luôn cảm thấy trong trái tim nàng có một nỗi băn khoăn lớn nào đó, hoặc chí ít cũng có một hình bóng của ai đó. Hình bóng của một nam nhân, nhưng có vẻ vị nam nhân này nàng chẳng bao giờ chạm vào được, nên đối với chàng, nàng chưa bao giờ tin được rằng nàng quan tâm đến chàng. Chàng đợi rất lâu rồi, nhưng cảm giác thực sự thất bại.

Trở về nhà, chàng nhận thấy đôi mắt của Liễu Âm nhìn chàng chứa chan tình cảm hơn, chàng sợ, ngay từ lúc chàng rời nhà, chàng đã sợ nàng động tâm. Chàng quả thật là con người ác độc, chàng luôn miệng kể cho nàng nghe chuyện về tiểu Thương Gia, chàng luôn khuyên nàng hãy từ bỏ chàng, hãy trở về với tình lang, tình lang vẫn đang đợi nàng. Nhưng, nàng vẫn cứ âm thầm, nàng vẫn cứ săn sóc chàng. Ngay tại lúc này đây, đứng trên tường thành cao muôn trượng, bầu trời rực sáng, những ngôi sao chen chúc nhau cố gắng vượt qua lớp đen đặc đằng sau mình, chúng muốn hỏi xem chàng có nhận ra chúng đang tận lực tỏa sáng đến mức nào. Chàng dường như chẳng để ý đến chúng, chàng đang mơ hồ nghĩ ngờ bản thân mình.

Hoàng đế đêm nay gửi thư cho chàng, gọi chàng về kinh. Hoàng đế mất nửa năm tổng chưởng và chàng ra khỏi kinh thành để thử lòng trung thành tận tụy. Giờ hẳn lại gọi chàng về lại định lừa chàng bán mạng cho hắn, gia tộc của chàng quá lớn đến nỗi chàng không thể tự ý bỏ đi tất cả. Lần này trở về, chàng có dự cảm lành ít dữ nhiều.

Điện Dưỡng Tâm, Hoàng đế Quang Minh anh tuấn đã trị vì nơi này được gần 6 năm. Hắn đã đơn độc đấu tranh với tất cả mọi người để được cái ngôi vị này. Từ khi phụ hoàng của hắn nhường ngôi cho hắn, hắn chưa bao giờ có cảm giác yên tâm, bởi hắn chẳng phải con trai của thái hậu, hắn chẳng phải là cái gì chính thức ở nơi này. Phụ hoàng kể cho hắn nghe sự thật về thân thế của mình, về sự trùng hợp kỳ lạ của hai anh em cùng cha khác mẹ nhưng gần như sinh cùng một thời điểm. Phụ hoàng hắn tìm mọi cách cho hắn lên ngôi kể cả làm cho Dương Chiêu bề mặt và chịu đựng khổ sai. Nhưng phụ hoàng luôn dõi theo hắn, phụ hoàng cho hắn trở về kinh, hàng ngày đối diện với hắn, cãi nhau với hắn, khiến hắn bùng nổ, chẳng phải là để chuộc lại lỗi lầm của phụ hoàng hay sao. Nhưng phụ hoàng lại làm lung lay cái ghế mà phụ hoàng cho hắn ngồi lên. Hắn không thể từ bỏ dễ dàng được, hắn được nuôi dạy như đứa con của Thái hậu, được Thái hậu truyền và người huyết mạch của chiến thắng từ lúc rất nhỏ. Hắn luôn coi người là mẫu hậu duy nhất. Nhưng người mẹ thật của hắn và kho báu tích lũy tạo phản của nhà họ Mạnh kia làm hắn cảm thấy không tin mẹ hắn. Hắn chẳng phải đã có một mẫu hậu rồi sao. Hắn không thể để mọi thứ bị cướp đi dễ dàng đến thế. Thái hậu gần đây rất lạ, nàng luôn e dè với hắn hơn, gần 2 năm trước lúc ta phái Minh Hàn Tâm đi điều tra xem chỗ mẹ hắn và kho báu ở đâu, Thái hậu cũng đã có động tĩnh. Ban đầu, hắn chỉ nghĩ, Thái hậu làm vậy là để trả thù tình địch và đứa con của nàng gầy vẫn đang nhớn nhọc ngoài kia, nhưng ta thấy có sự quyết liệt hơn rất nhiều. Thái hậu luôn luôn nhắc nhở ta phải diệt cỏ tận gốc, theo dõi hướng đi nước bước của Minh Hàn Tâm. Hắn chưa thể để Thái hậu biết được con bà là ai, nhưng cũng không để những người kia còn sống sót. Hắn bản cùng bất đắc dĩ đành phải hạ thủ toàn bộ những người đó. Tiếc là dưới giếng sâu

còn có mẹ của hắn. Tất cả đều sống sót là sai lầm ngớ ngẩn, hắn đã đuổi cùng giết tận nhưng lại có cảm giác có thể lực nào đó che chở cho Dương Chiêu. Hắn phải để yên mọi sự lại, để có thể điều tra được, và thời điểm thích hợp để có thể làm lộ diện toàn bộ những khuôn mặt đang ẩn dấu sau lưng hắn. Dương Chiêu đã ẩn mình vào dân, hắn càng khó đối phó, nhưng cũng không phải là không thể dành chiến thắng. Minh Hàn Tâm có thể đảm nhận việc này. Một lần nữa, hắn để chàng làm bia đỡ đạn.

Minh Hàn Tâm giờ đây xuất hiện lại quá lạnh lùng, nhưng hắn tin hắn có cách đối phó với chàng.

- Thiếu tướng quân biết Đông Chu có giặc chứ?
- Dạ, khởi bẩm hoàng thượng, nghe nói là giặc đã tan.
- Dương Chiêu không phải là kẻ muốn tan là tan được.
- Hoàng thượng cho gọi hạ thần đến vì việc này?
- Phải, người cầm binh đi, bắt hắn về đây, bắt được càng nhiều càng tốt, nếu không bắt thì mang đầu hắn về đây.
- Hoàng thượng diệt cỏ tận gốc...
- Hồn láo, trẫm muốn dân chúng nơi đó không còn giặc nữa, trả lại thanh bình cho nó, còn việc thù hằn... chẳng phải hắn chẳng còn gì nữa sao?
- Hạ thần... lĩnh chỉ.
- Lui ra đi.

Minh Hàn Tâm thấy con đường từ cung về nhà quả là xa hơn là con đường đi biên giới, chẳng biết chàng còn phải đi lại con đường này bao nhiêu lâu nữa, chàng cũng không biết đến lúc nào đó có thể chàng một đi không trở về. Đột nhiên xe ngựa dừng lại, một người nhảy vào bên trong, chàng ban đầu kinh ngạc, sau đó thì hốt hoảng. Mọi việc xảy ra quá nhanh đến nỗi sau đó khi bước xuống xe vào phủ, chàng phải mất thời gian rất lâu mới có thể biết mình nên làm những gì. Về phủ, Liễu Âm chạy ra đón chàng, hốt hải nói:

- Chàng đi được một lúc thì hoàng thượng tuyên chỉ, gọi nường vào chăm sóc Tuệ Phi chuẩn bị lâm bồn.
- Ta biết...
- Vậy phải làm sao bây giờ, chàng sắp đi công chuyện, giờ ở nhà chỉ có mỗi mình thiếp, nường vào cung khác gì vào làm con tin..
- Nàng yên tâm, có Thái Hậu, nường và nàng đều không có việc gì.
- Lần này chàng đi bao lâu?
- Ta cũng không biết nữa...
- Chàng cũng sắp gặp lại...
- Nàng có bao giờ nghĩ rằng, bây giờ là thời điểm thích hợp để nàng có thể trở lại là mình trước kia không? Ta chỉ e, lần này ta đi, có lẽ ta sẽ không toàn mạng, gia đình sẽ ly tán...
- Chàng bảo vệ họ, chọn họ rồi sao?
- Không chỉ có ta mà còn một người nữa, thuận theo ai cũng chẳng biết sống chết thế nào.
- Phải, chàng yên tâm, đến lúc đó thiếp sẽ có sự sắp xếp cho mình.

Ngày mai chuẩn bị lên đường, nàng ấy lại thức đêm khâu nốt cho ta áo choàng, thời tiết nơi đó đang rất lạnh, có lẽ lạnh hơn ở kinh thành. Chàng những mong nàng nghĩ vì mình một chút để chàng cảm thấy đỡ cần rứt hơn. Nếu thực sự sau chuyến đi này, chàng và Gia Gia có duyên không phận, chàng mong rằng nàng ở đây cũng đừng đợi ta, hay tìm người xứng đáng với nàng.

Hoàng đế ngồi trên ngai vàng nhìn xuống bên dưới, tên tiểu thái giám vừa báo tin, Thái Hậu vừa rời khỏi cung nhưng chỉ một lát sau đã về. Hoàng đế không nói gì, khuôn mặt thật sự khó coi, quả thật, lần này cho

Minh Hàn Tâm đi vốn dĩ cho hắn có cơ hội khuyên hàng, hắn có thể biến người có thành người không, cho cả bọn hắn trở lại thành người bình thường. Thái hậu, người bức trầm phải tuyệt tình.

22. Chương 22

Chương 22: Trước cơn bão

Tin tức Minh Hàn Tâm xuất quân đi dẹp loạn chẳng mấy chốc đổ dồn về thị trấn này. Con buôn khắp nơi cũng vì vậy thưa thớt dần, công việc làm ăn vô cùng ế ẩm. Ta cũng đã đưa tiểu Hoa vốn liếng có thể đầu tư nơi quê nhà, bảo hắn đi còn ta ở lại. Ta cũng sợ chết, nhưng quanh ta cũng chẳng nhiều nhận gì người thân, đã cùng chia sẻ hoạn nạn đến giờ phút này thì chuyện sống chết chẳng phải quá vô nghĩa hay sao. Định hân và tiểu thư cũng đã thu mình lại, tập hợp quan binh nghênh tiếp, hoãn binh càng lâu càng tốt, chúng ta tích lũy lương thực vác lên vùng cấm địa, cũng không định đánh lâu dài. Chúng ta luôn hi vọng Minh Hàn Tâm xuất quân, chúng ta có thể quy hàng mà chịu tội, rồi giả chết mà sống bình yên nốt quãng đời còn lại. Ta và Hàn Đệ khôi phục này mối quan hệ huynh muội, làm phu thê với hắn suốt thời gian dài cũng thật là có chút thoải mái. Ta thấy rằng tuy hắn ruột đứt ngoài ra, tính tình phóng túng nhưng đảm bảo là một người chồng vô cùng tốt. Hắn đã từng hỏi ta, trong lòng ta đã có ai chưa? Có phải là đã có Minh Hàn Tâm không? Ta mỉm cười mà nói rằng:

- Trong lòng ta có một chàng trai vô cùng giỏi chuyện làm ăn, anh tuấn phi phạm, đảm bảo khi người nhìn thấy chàng người sẽ cảm thấy hổ thẹn, sao đời đã sinh ra người lại còn sinh ra hắn.

- Haizzz, ta bình sinh chưa bao giờ hổ thẹn với bất kỳ ai, ta sẽ nói thẳng với hắn biết, về vẻ ngoài hắn có như thế nào, nhưng về mặt tình cảm chắc chắn ta đối với người tốt hơn hắn...

Ta nhất thời cứng họng. Băn khoăn hỏi lại:

- Người đang tỏ tình với ta đấy à?

- Xì, hơn năm làm vợ chồng lại chơi với nhau từ thời mất áo, người ngu cũng phải thấy ta thích người chứ?

Không nghĩ rằng hắn thành thật đến thế, tanhất thời không nói được câu nào, hắn nhìn ta nghiêm túc rồi nói:

- Không phải Minh Hàn Tâm là được rồi, ta không cướp người yêu của bạn, còn của kẻ lạ, ta sẽ không bỏ cuộc đâu.

- Người...ta có điều thắc mắc, tại sao người lại thích ta? - Tangượng ngừng không biết nói điều gì, thật là, ta giờ lại đi hỏi mấy câu đầy tính nữ nhi thường tình thế này...có lẽ ta đã là 100% là nữ nhân rồi sao.

- Hơn mấy năm nay, ta cũng đã tự hỏi- Hắn nhìn ta từ đầu đến chân- Ta cũng chưa tìm ra được lý do ta thích người, mà nhiều lúc thích cũng không cần lý do nha.

- Vậy thì không coi là thích rồi, ha ha...

- Ta rất nghiêm túc, nếu qua hoạn nạn này hãy lấy ta nhé- Hắn chìa tay ra nhưng lại rút vào- Ngày trước ta tưởng phải cạnh tranh với lão Dương và tên họ Minh, nhưng giờ bọn họ đều vây quanh là nữ nhi nên ra trần trụi hi vọng. Ta sẽ cố...người cứ đợi đấy.

Đau...trái tim ta đột nhiên nhói đau. Người thứ hai thành thật với ta chuyện thích ta. Còn ta đến cánh tay cũng chẳng chìa được ra cho họ. Ta thực sự là ai? Ta thực sự là cái gì? Trong chuyện tình cảm nếu không dứt khoát thì sẽ gây ra đau khổ cho rất nhiều người. Ta sẽ cố gắng tìm được câu trả lời.

Lên trên núi, Dương huynh đang ngồi uống rượu, tay trồng vào cây, nhìn xa xăm, thấy ta tiến lại gần liền nói:

- Người xem, chẳng mấy chốc nơi trồng cây chắn lợn này lại trở thành chiến địa, mất công di dời giờ mèo lại hoàn mèo.

- Huynh đừng lo, rồi đâu khác vào đó, giờ chẳng phải chúng ta cầu yên bình sao, hoàng thượng sẽ không đến thấy ta cầu hàng còn gì trò gờ chứ?

- Phải, chẳng phải khắp nơi mấy trăm dặm, mấy huyện gần đây đều biết rằng chúng ta có ý cầu hàng, nếu triều đình làm khó thì thật khó coi. Tachi e...chỉ e...Hoàng đế cảm thấy ta vẫn là cái gai trong mắt, quả thật ta chẳng dễ sống...

- Huynh yên tâm, chẳng phải chúng ta đã chuẩn bị rất lâu rồi sao?

- Huynh đang nhớ đến một người, một người đáng lẽ huynh phải gọi là mẫu hậu lâu lắm rồi...hai chúng ta khi gần nhau lại quá xa lạ...khi xa nhau lại là mẫu tử, không biết mẫu hậu có biết được người có đứa con như ta không?

- Tốt nhất là vĩnh viễn không nên biết, nếu biết chỉ sợ hoàng đế đuổi cùng giết tận...

- Phải...à hôm qua thấy Hàn Đệ tỏ tình với muội hả?

- Sao huynh biết? - Ta ngạc nhiên hỏi lại

- Hẳn rêu rao cả làng rồi, hẳn nói sau khi kết thúc chuyện này, hẳn sẽ đưa kiệu 8 người đến khiêng muội về...

Ta nghiêng răng ken két, hẳn đúng là cái tên nhiều lời. Dương huynh đột nhiên quay lại nhìn ta chằm chằm rồi nói:

- Ta thực sự rất ngưỡng mộ Hàn Đệ, hẳn không toan tính, thủ đoạn, hẳn có thể thành thật nói to trước mọi người là hẳn thích ai đó...

- Huynh cũng có thể làm như vậy.

- Muộn rồi...trước huynh đã từng nói một lần, nhưng chắc chẳng ai còn nhớ,,giờ huynh bình lặng lắm...

Đang định nói thêm chuyện, thì tiểu thư đến, choàng vào người Dương huynh cái áo, rồi liếc nhìn ta:

- Hai người thật ra, ngoài này rét mướt đứng nói chuyện làm gì, vào trong kia muội pha ấm trà có phải hay hơn không.

- Ta không phiền hai người nữa...ta đi đây...

Ta đi một đoạn rồi quay đầu ngoái lại, thấy Dương huynh bị tiểu thư đó véo vào tay một cái. Ta bật cười, lần nào nhìn thấy huynh ấy cũng cô đơn nhưng giờ thì thật sự khác trước rất nhiều.

Tiểu thư quay lại nhìn Dương Chiêu:

- Muội mặt dày gần năm theo đuổi huynh, huynh còn đứng đây trò chuyện với nàng ta sao?

- Haizzz, từ khi nàng ấy được cứu về, ta đã nguội lạnh hơn nhiều rồi...muội xem chẳng phải ta ngoan hơn rất nhiều rồi sao?

- Huynh nhớ đấy, nếu còn nhớ nhung linh tinh nữa, muội sẽ cho huynh biết tay...

Gió càng ngày càng lạnh, ta càng cảm thấy hồi hộp. Đứng trên cao chỉ mong thấy được hình bóng của hẳn, thấy hẳn mạnh khỏe là ta cảm thấy thực sự hạnh phúc. Đúng như dự đoán của chúng ta, quan binh do Minh Hàn Tâm mang đến đủ đông nhưng cũng không có ý giao chiến ngay. Hẳn chắc nghe dân tình nói rằng thảo khấu quy hàng mong được ân xá trở về làm ăn. Hẳn cũng sẽ không làm khó chúng ta. Chúng ta cũng đã sẵn sàng chuẩn bị thư xin hàng xin hẹn gặp nơi giao binh khí cũng như người. Mọi thứ chuẩn bị vô cùng chu đáo, kể cả đường rút nếu có biến. Địa điểm là chân núi, nơi đường mòn chạy thẳng về cắm địa, địa hình vô cùng hiểm trở nhưng chúng ta đi đường hầm trong núi nên cũng không quá khó khăn gì, quan binh cũng không quá nhiều, đủ người có thể trấn áp bọn ta nhưng không đủ có thể quét sạch. Minh Hàn Tâm cười ngửa, mặc áo giáp sắt, tay cầm kiếm, mũi sắt cầm ở tay thể hiện sự tin tưởng chúng ta. Ta đứng ở bên kia nhìn hẳn, ánh mắt của hẳn dường như nhạt hơn rất nhiều, ta cảm thấy sự nghi ngờ trong mắt hẳn. Ta thì cố gắng ghìm lại sự vui mừng. Hẳn quả thật không sao. Hàn Đệ bên cạnh biểu cảm phức tạp vừa nhìn ta lại nhìn hẳn, rồi đứng chen lên trước mắt ta. Dương huynh thì lẽ, Mạnh Hàn Tâm cũng xuống ngựa thì lẽ:

- Ta cùng anh em trong núi xuống xin quy hàng chịu tội với hoàng thượng, mong hoàng thượng có thể niệm tình tha thứ xin cho một con đường sống.

- Dương huynh đã có lòng, hoàng thượng anh minh sẽ biết rõ phải trái, không làm khó các người.

- Đa ta Mạnh tướng quân, đây là những binh khí và lễ vật xin được gửi cho ngài, vì lâu rồi không động binh, chúng ta cũng chỉ cô độc hành sự, manh quan binh không làm khó dân làng.

- Được, các người đến nhận đi...

- Dạ.

Dương huynh và hần lùi lại để quan binh tiến hành các thủ tục, ta thầm nghĩ không ngờ mọi việc suôn sẻ đến vậy. Đại nhân bên kia cũng thầm mỉm cười, con rể bình yên, ái nữ bình yên và hần cũng bình yên. Đột nhiên khi binh lính đang kiểm kê, phó tướng bên cạnh Minh Hàn Tâm hô lớn:

- Minh tướng quân hạ lệnh, giết chết quân phản loạn, cung nỏ chuẩn bị.

- Dương huynh cẩn thận có trá hàng...

Tất cả chúng ta co cụm lại, sợ hãi, đám binh lính kiểm kê cũng chia kiếm vào chúng ta, quan binh ngày càng đông, chúng ta bắt đầu bị dồn vào chỗ hiểm. Hàn Đệ quát lớn:

- Minh Hàn Tâm người thật xảo trá, dám dùng thủ đoạn như vậy

- Ta, không phải ta... các người thu binh lại.

Trong lúc hỗn loạn chúng ta không nghe thấy gì, dùng hết sức đánh trả lại quan binh lùi sâu vào núi, nhưng tên cung bắn không ngừng, chúng ta phải rất vất vả mới có thể đánh chặn gần hết các tên bay lại. Anh em đổ xuống không ít, tình thế vô cùng khẩn cấp:

- Ta bảo thu binh... các người nghe thấy gì không?

- Minh tướng quân, phụng ý chỉ của hoàng thượng giết sạch phản loạn không chừa một ai...

Quan huyện bên kia xanh mét không dám động dấy lùi về phía sau:

- Bắt giữ hần lại, hần là tiếp tay cho phản loạn

- Ta là tướng quân hay người là tướng quân

- Hoàng thượng có chỉ, mong tướng quân làm đúng bổn phận...

Đám chúng ta còn có gần chục người lùi được về phía núi, thì có một mũi tên bắn thẳng về phía Dương huynh, ta nhất thời đẩy hần ra đỡ lấy tên cho hần. Dương huynh hét lớn:

- Tiểu Thương Gia

Bên kia cũng có tiếng hét, nhưng ta chẳng nghe thấy gì nữa, ngất lịm đi. Lúc mở mắt ra thì ta thấy Hàn Đệ đang công ta, Dương Huynh thì đang đánh trả quan binh, Minh Hàn Tâm cũng đã ở phía chúng ta chặn lại binh lính, bên kia quả thực cũng rất hỗn loạn, tướng quân theo giặc, nhưng tên phó tướng dường như biết rõ tình hình hết lớn:

- Bắt sống Minh tướng quân, bao vây núi

Chúng ta lùi được vào địa đạo đóng sập lối vào. Ta mê man không biết một chuyện gì đang xảy ra nữa. Tất cả chúng ta liệu sẽ ra sao?

23. Chương 23

: Trận chiến cuối cùng

6 người lùi sâu vào chiến địa, lương thực cùng quân khí đã giao nộp gần hết, số người cũng không đủ để mở đường thoát thân ra ngoài như đã định. Tình thế vô cùng khẩn cấp giống như một con mồi và rất nhiều con hổ, có thể không bị hổ ăn thịt nhưng chết vì cơn đói hành hạ. Tiểu Thương Gia bị thương rất nặng, mồ hôi ứa ra bết rịn lại, máu ở vết thương lại tuôn ra không ít, tuy cầm máu bằng mấy thứ cỏ dại nhưng như thế không phải là cách, những người đàn ông ở đây bất lực, họ nhìn nhau mà không biết làm điều gì, 2 người anh em trong doanh trại còn sót lại tình hình cũng không tốt gì hơn. Liều ra cũng chết mà ở lại cũng chết, thà rằng một lần liều để biết mình còn có cơ hội sống, hơn là bất lực nhìn thấy năng bất tỉnh nhân sự như

vậy. Ba người quyết định để lại những anh em bị thương kể cả nàng lại, họ cùng xông ra yểm trợ nhau để dù ít dù nhiều cũng phải có một người trở lại đây. Nghĩ là làm, ba người nói hai người hãy chăm sóc nàng cẩn thận, hãy thay bọn hấn cứu nàng, nếu nàng và mọi người cùng sống trở về thì vạn lần xin báo đáp.

Quan binh bao vây núi trùng trùng điệp điệp, dùng gươm phạt từng ngọn cỏ nhằm tìm ra được cửa vào hầm, cấm địa dần dần cũng sẽ bị phát hiện ra. Đột nhiên từ phía trên núi tiến xuống hai hình người, họ xông vào tử chiến với quan binh, dồn hết sức bình sinh giết từng tên một, mặt chẳng mấy chốc loang lổ máu, chỉ còn lại đôi mắt đầy tức giận. Nhưng hết lớp binh này ngã xuống đã thấy lớp binh kia tiến lại, sức của họ quật cường nhưng cũng chỉ mở được một đường ngắn, người thứ ba cũng xông ra, đi phía trước 2 người họ một đoạn. Vô công cũng thật đáng nể, họ dần dần hai người tiến, một người lùi, cứ như vậy khoét sâu vào lòng địch. Trong thời gian cấp bách, hai người kia Hàn- Minh cùng nhau đánh loạn quan binh, để người thứ ba kịp thời trà trộn mặc áo binh lính, sau khi phát hiện ra người thứ ba biến mất, hai người cùng dần dần chạy vào trong núi, có sức chia nhau ra để chạy. Quan binh biết chỉ còn mấy người trên núi nhưng cũng không dám tiến sâu vào, chỉ sợ núi non hiểm trở có bẫy như những người dân đã khai. Họ tiến nhẹ nhàng từ từ từng chút một, một ngọn cỏ cũng không thoát được lưỡi dao đó. Dương Chiêu sau khi đã trà trộn vào quan binh, dùng kế lùi lũi dần xuống núi, rồi dùng khinh công lên ra đằng sau làng, chạy thẳng đến chỗ phủ quan. Vì không nghĩ có kẻ liều mình trở lại nơi này, nên quan phủ canh phòng chỉ mang tính chất giam giữ không cho người ra vào, chẳng mấy chốc Dương Chiêu đã xông thẳng vào hậu viện của phủ rồi lên vào phòng của tiểu thư. Tiểu thư khuôn mặt hốc hác, từ khi họ bị vây cũng đã được ba ngày, lương thực trên núi với tình hình này chắc cũng không thể cầm cự được, tiểu Thương Gia nghe nói còn bị thương rất nặng, còn chàng, chàng không biết đã sao rồi. Mấy ngày này, nàng cũng không đủ can đảm ngủ, chỉ sợ rằng khi ngủ rồi tỉnh dậy sẽ không kịp nhìn thấy bọn họ. Dương Chiêu từ trên mái nhà phi qua cửa sổ vào phòng ngủ của nàng. Hai người im lặng nhìn nhau, đôi mắt chứa chan rất nhiều điều muốn nói, hai bàn tay nắm chặt. Dương Chiêu thở dài lên tiếng:

- Nàng chuẩn bị cho ta ít thuốc trị thương và lương thực, ít thôi, ta lên cứu người.

- Chàng chờ thiếp...- Nàng lật đật ra đến cửa, vừa đi vừa trách sao mình không thể ôm chàng một lúc, chàng thực sự tiêu tụy đi rất nhiều.

Nàng vừa đi thì huyện quan xông vào, khuôn mặt vô cùng phức tạp:

- Đại nhân muốn bắt ta?

- Phải, chỉ có con mới cứu được cả phủ này và cả họ nữa.

- Được, nhưng xin người hãy cứu lấy họ...

- Ta...

- Cả đời này ta chưa từng quỳ xuống cầu xin ai, nhưng hôm nay ta cầu xin đại nhân, chỉ có đại nhân mới có thể giải vây cho họ...

Tiểu thư bước vào, nhìn thấy chàng đang quỳ xuống trước cha mình, biết rằng đại cục đã định. Nàng nhìn cha rồi cùng quỳ xuống:

- Chàng chết, con cũng chết theo chàng...

Đại nhân phẩy tay, tức giận ra ngoài. Sau đó cả phủ náo loạn lên, đại nhân ra nói với thân tín chọn lấy 10 người tinh nhuệ đi lên núi, rồi cử thêm một đám người nhỏ ra thông báo với quan binh, Dương Chiêu đang ở trong phủ nhưng lão uy hiếp con gái của lão, cần sự can thiệp của họ. Lão cũng bảo mấy người dân trong làng truyền tai nhau rằng ở ngoại lộ, chỗ quán trọ có đường hầm dẫn lên trên núi. Đại nhân này cũng đã chuẩn bị một thời gian dài, bố trí người ở ngoài làng tung tin dần dần lên đến kinh thành rằng “phản loạn hàng nhưng quân triều đình vẫn ra sức đàn áp, dân chúng trong vùng bị nạn vô cùng khổ khổ”, lão nghĩ chắc giờ này tin tức đã lan truyền rộng rãi. Ở nơi hẻo lánh này, lâu lắm rồi, lão mới có dịp trở tài bày binh bố trận, lão nhìn thấy được ái nữ của lão nếu lấy được một người như Dương Chiêu sẽ hạnh phúc suốt đời, thế hệ sau cũng hi vọng là những người xuất sắc. Mong rằng mấy đứa này đều bình yên, lão có mất cái chức quan quyền này cũng đáng.

Phó tướng dưới trướng Minh Hàn Tâm sau khi tập hợp được rất nhiều thông tin, nhưng dưới kinh nghiệm

trận mạc, hẳn biết ở đây có thật có giả. Phó tướng sai chia làm 3 đạo quân, một đạo số lượng lớn nhưng là những binh lính cấp thấp vẫn bao vây núi tìm cho ra cửa vào núi, một đạo quân nhỏ tinh nhuệ ra quán trọ lục soát và đạo cuối cùng bao vây chặt phủ huyện. Địch thân mình đứng ở giữa quan sát, nếu quả thật Dương Chiêu đã xuất hiện ở phủ huyện thì hẳn cũng đích thân ra mặt ở đó, chỗ này thực sự không quá cần thiết, bắt sống Minh Hàn Tâm là chuyện sớm muộn, nơi đổ máu là chỗ của tên phản tặc kia.

Sau khi hai bên sắp xếp an bài, việc cần đến cũng đã đến. Dương Chiêu từ trong phủ xông ra, trên tay cầm thanh kiếm đang kề sát vào cổ tiểu thư, đại nhân mặt cắt không còn giọt máu vừa đi vừa la to:

- Người cứ thử động đến sợi tóc của ái nữ ta, ta quyết nhổ tận gốc nhà ngươi.

Phó tướng và binh lính cũng đã dồn chặt, nếu không có gì thay đổi, hẳn sẽ giết tất cả người ở đây, chẳng cần phải để ý đến quan binh, nhưng vấn đề là dân chúng không biết tại sao lại tụ tập rất đông. Không khí ở đây thực sự rất nặng nề, hoàng đế muốn giữ thể diện mình quân, nếu tổn hại đến dân chúng cũng như lan truyền chuyện này thì quả thật không hay, tốt nhất hẳn vẫn nên giữ thể trận, xem chúng định giở trò gì:

- Đại nhân, không phải người cầu kết với hẳn sao? Ta có thể không quan tâm đến ái nữ của ngươi...

- Xin tướng quân soi xét, quả thực hạ quan nhìn nhầm người, xin tướng quân cứu ái nữ của hạ quan...- Đại nhân này gặp đầu quả thật có chút thành khẩn.

Phó tướng ngẩng mặt nhìn sâu vào khuôn mặt ba phần giống hoàng đế của hẳn, trịch thượng quát:

- Phản tặc ngươi không còn đường lùi, anh em của ngươi cũng đã dồn vào chân tường, ngươi chạy không thoát đâu, buông vũ khí xuống đi.

- Ta biết ta không thoát, chỉ xin tướng quân hãy tha cho bạn bè của tại hạ, họ vô tội, cũng xin tướng quân đừng làm khó dân làng...tại hạ sẽ tự giao nộp mạng sống...

- Được ta hứa, ngươi buông vũ khí xuống...

- Đại nhân ngươi rút binh ở quán trọ đi...

Phó tướng giật mình, chẳng nhẽ tin đồn quán trọ có mật thất, chỗ đó lực lượng mỏng e rằng khó đối phó.

- Báo tướng quân, chỗ quán trọ có xô xát...một nhóm người đang muốn thoát vây...chúng sắp ra được rồi.

Phó tướng quay ra:

- Dương Chiêu ngươi thực sự xảo trá, người đâu, không cần để ý đến những tên vương tay chân, xông lên giết hẳn cho ta, còn lại chạy lên núi nói với Đô úy rút quân yểm trợ đường ra khỏi làng, bắt sống Minh tướng quân cho ta.

- Rõ...

Binh lính tiến sát đến chỗ cửa phủ huyện, dân chúng đồng loạt đứng lên ngăn trở:

- Tướng quân, Dương đại hiệp đã nhiều lúc giúp bá tánh, cũng đã xin hàng sao lại đuổi cùng giết tận, xin tướng quân tha mạng.

- Tướng quân, cả nhà của hạ quan không làm gì nên tội, xin tướng quân hãy niệm tình soi xét.

Dân quá nửa tập trung nơi này, phó tướng nhất thời không biết xử trí thế nào, bọn lính cũng lúng túng khi thấy dân áp sát. Hẳn nghĩ bao vây bọn chúng cũng không phải là cách tồi, liền ra lệnh rút thêm đội quân nữa ở trên núi về bao vây quanh phủ, chờ thời cơ thuận lợi ra tay, đặc biệt cần phải có thời gian vỗ về dân chúng ở đây.

Thấy phó tướng đang chần chừ, Dương Chiêu vẫn không thể tiến vào phủ cổ thủ, bởi lẽ khi vào đó dân cũng sẽ không ủng hộ kịp nữa, hẳn cứ đứng vậy, đợi, hẳn đợi bọn người kia thành công, hẳn sẽ chịu chết. Dù gì, trên đời này cũng thật chẳng còn người thân nào bên cạnh. Hẳn ôm sát tiểu thư vào lòng. Tiểu thư cũng cảm nhận được nỗi hoang mang đó, cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay hẳn.

10 lính tinh nhuệ của huyện quan đã áp sát núi, thấy lính ở đây đang rút dần, tên Đô úy cầm đầu cũng bắt đầu không còn chú ý nhiều đến bọn họ nữa, họ liền mở đường lên núi, đánh nhanh lẹ những tay lính lỏng

vắng nhưng không gây động tĩnh. Bọn chúng nhanh chóng gặp hai người Minh- Hàn, hai người nắm bắt tình hình nhờ một hơn nửa số lính này lên cấm địa đón mấy người bị thương đi, còn lại thì cùng nhau trở về phủ huyện tiếp ứng cho Dương Chiêu. Minh Hàn Tâm ước chừng, lúc này chắc thư hỏa tốc mà hãn đã gửi cũng đã đến nơi, mong rằng về phía Thái hậu và Tả thừa tướng sẽ có động tĩnh.

Phó tướng đứng quan sát, tên Dương Chiêu chắc đang chờ bọn người kia an toàn rồi đi, quán trọ bị bao vây đào xới cũng không thấy điều gì lạ, trên núi cũng im lặng khác thường. Hãn giật mình, bọn xảo trá muốn mình chia binh, sợ rằng tất cả đã muộn, có lẽ mấy người cũng đã đưa được xuống núi. Hãn âm thầm sai người phong tỏa ngôi làng, không cho dân cư ra vào, những người ở nhà thì được yêu cầu đóng chặt cửa lại, còn những người ở đây...Hãn nghĩ...liều một phen, nếu thành công hãn sẽ báo cáo là phản tặc giết hại dân, dùng dân uy hiếp quan binh, chuyện đã rồi, nếu phong tỏa tin tức, hoàng đế ở xa cũng chẳng xem xét được gì. Nghĩ là làm, hãn sai người chuẩn bị nỏ tên và binh lính sẵn sàng tàn sát toàn bộ chỗ này.

Không thể ngờ tên phó tướng ác độc như vậy, dân chúng lần lượt ngã xuống trước làn tên, Dương Chiêu và huyện quan cùng mấy người còn lại xông lên chiến đấu. Đã không còn sự lựa chọn nào cả, trận sống chết này không sớm thì muộn cũng diễn ra, chỉ tội những người dân vô tội. Minh Hàn Tâm và Hàn Đệ cũng đã nhập cuộc. Họ vừa đỡ tên cho dân vừa đưa tay ra chống đỡ, bị thương cũng không ít, nhưng tất cả đều chiến đấu ngoan cường. Phó tướng thấy những thành phần chủ chốt của phản tặc đã ở hết đây, cũng rút tất cả số binh lính đã chia tổng lực truy quét giết sạch bọn họ. Lính quá đông, lực lượng của Dương Chiêu thì quá mỏng, cầm cự sắp không nổi nữa. Tiểu thư cùng những bá mẫu vừa chạy qua làn tên, vừa dùng sức đưa người bị thương vào trong phủ, nhưng sức lực như muối bỏ biển. Đột nhiên từ phía xa, một đạo quân rất đông đảo đang tiến đến, phá vỡ vòng bảo vệ bên ngoài, xông thẳng đến chiến địa.

- Báo tướng quân, Tả tướng quân mang quân đến đang áp sát chúng ta.

- Hãn có thánh chỉ không?

- Dạ, chưa thấy gì...

- Giữ vững chỗ này, ta ra ngoài nghênh đón.

Phó tướng mang theo ít quân xông ra, chặn đường đội quân:

- Tả tướng quân xin dừng bước, ở đây mặt tướng đang chỉ huy chống phản tặc.

- Người chống phản tặc hay là giết hại dân chúng, ta được lệnh Thái hậu đến áp giải phản tặc về kinh, nhiệm vụ của các người ở đây đã hết.

- Bẩm Tả tướng quân, Hoàng Thượng có lệnh chỉ có thánh chỉ của hoàng thượng mới được rút quân.

- Người định chống đối với bản Tướng

- Xin Tướng quân lượng thứ, có thánh chỉ đến mặt tướng sẽ cho lui binh ngay.

- Người có biết tin tức phản tặc đầu hàng còn người thì xảo trá giết hại dân chúng lan truyền đến kinh thành rồi không?

- Điều này...phận sự của mặt tướng là bắt giữ phản tặc theo lệnh của hoàng thượng mong tướng quân thông cảm.

Thấy hãn ngoan cố, Tả tướng quân sai quân đánh thẳng vào không thèm nghe nghe hãn nói gì, tên Phó tướng thấy họ Tả khinh thường lệnh vua thì ra sức chống lại, nhưng hãn mang quá ít binh chẳng mấy chốc bị hạ bởi họ Tả. Hãn hét lên:

- Tả tướng quân, người làm phản rồi...

Tả tướng quân xông vào đem quân giải vây cho Dương Chiêu và Minh Hàn Tâm. Mấy người bọn họ quả thật rất thê thảm, thấy có quân đến giúp mà mặt mũi chẳng thể xán lạn được. Bọn họ đang đứng trên một đồng xác người, trên người cũng đầy rẫy vết thương, quần áo thì vậy đầy máu. Tả tướng quân vừa đánh vừa hô lớn:

- Thái hậu có chỉ dừng tay, không được làm tổn hại đến Dương Chiêu.

Tả tướng quân sai người chạy đến bên Dương Chiêu và Minh Hàn Tâm rồi sai người đỡ lấy họ đưa vào phủ. Quân lính bên ngoài hỗn loạn không biết nghe theo ai, thấy phó tướng bị bắt giữ không nói được điều gì đành quy thuận Tả tướng quân, dân làng cũng ùa ra lượm xác người thân. Cả làng đều phủ một màu tang thương ảm đạm.

Tại kinh thành,

Thái hậu cùng Minh phu nhân và cả nhà họ Minh đang quỳ trước thánh giá. Nơi biên thùy, Minh tướng quân cũng đã tháo áo giáp quỳ xuống không chịu đứng lên. Hoàng đế nhất thời đã có ý tuyệt tình, nhưng trước tình cảnh như vậy quả thật vượt xa ý của hắn. Trong dân đã có tin đồn rằng hoàng thượng trá hàng, bắt phần tặc giết hại dân chúng, hiện tại nơi đó đáng lẽ ra sẽ nhanh chóng trở lại bình yên thì đâu đâu cũng chết chóc. Tiếng minh quân của hắn bị tổn hại không ít. Bên Tả thừa tướng cũng đã động binh, hắn có thể lấy cớ này cho rằng Tả thừa tướng làm phản mà trừ họa, tuy nhiên, ngay lập tức giết quá nhiều người sẽ không tốt. Hắn suy nghĩ hồi lâu, rồi mời Tả thừa tướng và Thái hậu vào nói chuyện, hắn nói:

- Hai người biết hết sự thật, vậy trăm phải làm sao?
- Thái hậu và hạ thần không mong quyền lực gì cả, chỉ mong hoàng thượng hay tha cho Dương Chiêu.
- Dương Chiêu sống, chẳng phải các người có cơ làm phản, nói trăm không phải con của Thái hậu, binh các người nắm, chẳng phải muốn phế trăm sao?
- Xin Hoàng thượng xem xét, hiện tại đất nước thái bình, lòng dân tạm thời yên ổn, hạ thần sao có thể hồ đồ làm những chuyện như vậy.
- Chẳng phải giờ dân đang loạn hay sao? Tin đồn trăm không phải con của Thái hậu đã truyền ra ngoài, chẳng phải là các người nói sao?

Hoàng đế tức giận đến đỉnh điểm, ném hết mọi thứ trên bàn xuống. Tả thừa tướng mặt vẫn vô cùng lãnh đạm nhìn sang Thái hậu. Thái hậu mặt trầm ngâm, thật là chẳng có gì đáng sợ bằng, mẫu hậu quỳ xuống trước hoàng thượng. Bà biết nếu không tiết tất cả mọi đường thì không hi vọng sống. Bà nói Tả thừa tướng ra ngoài rồi nhìn trân trân vị hoàng nhi hơn hai mươi năm bà tưởng là con ruột của mình. Bà xiết chặt bàn tay, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt của hắn:

- Hoàng nhi sống với mẫu hậu đã lâu, hoàng nhi cũng nhìn thấy phụ hoàng của con đối xử với mẫu hậu như thế nào. Hắn biến chúng ta trở thành trò hề chém giết lẫn nhau. Chính nhi, con thử xem, bên cạnh con giờ còn có ai, bên cạnh mẫu hậu còn có ai.
- Mẫu hậu, con xem người như mẹ ruột, có con rồi còn chưa đủ hay sao? Sao phải ép buộc con đến mức này?
- Con chẳng phải cũng thấy mẫu hậu chưa đủ với con đó thôi. Mẫu hậu đã cho con quyền lực, mẫu hậu chỉ cần con của mẫu hậu được bình yên. Nhà họ Tả chúng ta đối với con thực sự không có hai lòng. Mẫu hậu sẽ trả lại thanh danh cho con, chỉ cần con tha cho Chiêu nhi.
- Mẫu hậu có thể làm thế nào? Chẳng phải bức con đến đường cùng rồi sao?
- Tả tướng quân đang ở nơi dẹp loạn, hãy ban tội cho nó tội danh của con, trá hàng giết hại dân chúng. Nhà họ Tả xin chịu phạt, giao nộp binh quyền. Mẫu hậu cùng con đến tế tổ khẳng định huyết thống chính thức. Sau đó, ta sẽ ra đi cùng với Chiêu nhi.
- Tả thừa tướng chịu như vậy sao?
- Chỉ cần con tha cho mỗi người một con đường sống, họ Tả nhà ta nhất định buông binh.
- Được, hãy làm thế đi.

Thái hậu lặng lẽ rời khỏi điện. Từng bước đi là từng bước đau, cả một đời không được phu quân yêu đương, con ruột lưu lạc, con nuôi thì trăm phương ngàn kế hãm hại nhà mình. Họ Tả cũng đã quá mệt mỏi rồi, Tả thừa tướng trước muốn dành ngôi báu cho cháu, nhưng phát hiện ra đứa cháu bị tráo, ngày ngày dồn nhà họ Tả vào bước đường cùng. Tất lẽ, không sớm thì muộn, họ Tả cũng không thể chịu nổi, nhân dịp này dứt khoát buông xuôi.

24. Chương 24

Đoàn tụ

Cục diện bỗng chốc thay đổi hoàn toàn, Tả thừa tướng cùng Tả tướng quân bị tước hết binh quyền trở thành dân thường. Thái hậu sau khi cùng hoàng thượng lên tông miếu vái tạ tổ tiên cũng đồng thời tự xuống tóc đi tu cầu phúc cho giang sơn Trần Quốc trường cửu. Minh gia có công trong việc ngăn cản Tả tướng quân gây họa được khôi phục lại như trước. Nhưng Minh tướng quân cùng toàn thể nhà họ Minh xin được cáo lão hồi hương. Giờ đây triều đình cũng chẳng còn mấy người cũ, hoàng đế ngồi trên cao nhắm mắt nắm chặt lấy ngai vàng, buông xuôi cho họ cũng là cách khiến hắn cảm thấy mình ngồi trên này xứng đáng hơn.

Ta sau một thời gian hôn mê đã tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy Minh Hàn Tâm đang ngồi bên cạnh, mừng rỡ khuôn xiết, ôm chầm lấy:

- Người không chết, may quá người không chết.

Mọi người hiếm khi thấy tiểu Thương Gia của họ bộc lộ cảm xúc mãnh liệt như vậy, tất cả đều im bật. Đến lúc, nàng buông hắn ra thì cũng nhìn thấy không khí bất bình thường nơi này. Nàng đẩy hắn xuống giường:

- Thật là vướng víu- Nàng quay ra điểm danh- Mọi người đều thật khỏe, mọi chuyển ổn cả chứ?

- Vãn ổn, chỉ chờ có muối tỉnh dậy thôi- Minh Hàn Tâm lóp ngóp bò dậy nói.

Ta phát hiện ra người lạ, người thiếp phụ xinh đẹp đứng bên cạnh Minh Hàn Tâm, hắn ngượng ngùng nói:

- Đây là Liễu Âm thê tử của ta

- Rất vui được gặp Minh phu nhân

- Tiểu Thương Gia cô nương, đã nghe nói từ lâu, hôm nay mới có dịp trò chuyện.

Ta lấy tay vươn mình một cái, ta đã hôn mê một thời gian dài quả thật có chút mệt mỏi, ta nói:

- Hàn huynh, huynh đưa muối đi dạo nhé, chân tay muối cứng đơ hết rồi.

- Được...

Ta không thể ở lâu chỗ này được nữa. Hắn cũng không cố ý giữ ta. Ta lẳng lặng nắm tay Hàn Đệ tiến ra hoa viên. Ta phát hiện ra đây là Chu phủ, nhà của ta. Không khí so với lúc đó quả thật cảm giác trong lòng khoan khoái dễ chịu hẳn. Hàn Đệ đi bên cạnh trầm mặc hẳn, hắn quay sang nắm tay ta mà nói:

- Muối gả cho ta nhé?

- Muối không gả cho huynh đâu, muối thực sự chỉ con huynh là bạn tốt mà thôi- Ta cười buồn nhưng nhắc như đinh đóng cột- Muối thực sự có nghiệp lớn phải làm, muối chỉ yêu tiền thôi. Sau này muối khỏe, muối sẽ hốt bạc của cả thiên hạ này.

- Minh Hàn Tâm thực sự đã lấy vợ, Minh phu nhân vì họ Minh đã chịu ủy khuất nơi kinh thành. Thực sự, muối và hắn không có phận đâu.

- Muối biết!

- Lúc muối hôn mê, ta chỉ nghe muối nhắc đến hắn, nhưng hắn chẳng ở bên cạnh muối được nữa, hay theo ta, ta sẽ chăm sóc muối.

Ta cười buồn, bỏ tay ra khỏi người hắn, lẳng lặng lê từng bước rồi dừng lại bên hồ. Chu Thương Ngân, cũng chạy lại, nhìn ta một lúc rồi nói:

- Muối xin lỗi!!!!

- Chuyện cũ, chẳng phải giờ đây, tỷ và muối là người thân duy nhất của nhau sao.

Ta ôm chặt lấy muối muối này của ta, nước mắt không biết từ đâu ứa ra, ta lau mãi nhưng nó không ngừng được. Chẳng mấy chốc ướt đầm cả bờ vai muối muối.

Ta nói với tất cả mọi người, nhà họ Chu làm ăn khó khăn, không thể nuôi nhiều người như vậy, xin phép mọi người ai về nhà nấy để chúng ta khôi phục lại sản nghiệp. Muội muội tốt nhìn ta vô cùng thân thiết:

- Hàn công tử đường xa vất vả, hay cho huynh ấy ở lại đi, được không tỷ?
- Nhưng nuôi hần tốn gạo lắm.
- Tên gian thương, nói cho người biết, ta đây đóng góp tiền nuôi miệng ăn nhá.
- Thế thì được.

Minh Hàn Tâm dẫn vợ của hần trở về phủ, Từ lúc tỉnh dậy, ta luôn tránh mặt hần, lúc hần đi ta cũng chẳng nhìn về hần lấy một lần. Ta không có can đảm nói một lời nào đó với hần. Hần cũng không đoái hoài tới ta. Ta thực sự nghĩ, vậy là chúng ta chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Dương huynh thì ở riết làng đó cùng với nương của huynh ấy chuẩn bị hôn sự. Thật là một chuyện đáng vui mừng, ta từ khi sống ở thế giới này cũng chưa từng chứng kiến một đám cưới.

Ta ban ngày tất bật với đám lụa vải, nghề gia truyền của họ Chu, ban tối còn phải hóng cách thức giao tế buôn bán và danh sách khách hàng dài dằng dặc nên chẳng có chút nào nghỉ ngơi. Ta cũng không phát hiện ra rằng, muội muội tốt của ta vẫn thủ đoạn như trước, bắt ta làm việc để cho muội ấy có thời gian bên cạnh Hàn Đệ. Nói là mẫu áo này phải để Hàn công tử mặc thì mọi người thấy mới mua, rồi giữ rịt hần bên cạnh, bắt hần mặc hết đồ này đến đồ kia, đến nỗi hần hét lên:

- Ta có đóng tiền ăn nha, ta không phải người ở nha.

Ta khẽ cười, gì chứ, đây đúng là muội muội của ta. Như vậy, chúng ta gặp nhau đỡ cảm thấy ngỡ ngàng và trở nên thoải mái hơn.

Đã rất nhiều tháng trôi qua, ta không còn nhớ cụ thể ta không gặp Minh Hàn Tâm bao lâu rồi nữa, nhưng mỗi khi đêm về nhìn lên bầu trời đầy sao, ta lại cảm thấy xao lòng. Ta cảm thấy cô độc. Ta đã từng nghĩ, đã đến lúc mình bỏ lại mọi thứ, sống cho riêng mình, cầm lấy số tiền kiếm được đi ngao du sơn thủy sau đó thì tìm một nơi đất khách quê người mà trú hơi thở cuối cùng. Ta những mong có thể tìm thấy nền đất khi xưa của họ Nguyễn, giống như một giấc chiêm bao được trở về cổ hương. Ta sẽ chôn dưới đó bức thư gửi lại cha ta, bảo ông đừng đau buồn và nói ta yêu gia đình đến mức nào. Sau hỉ sự của Dương huynh, ta sẽ đi như vậy.

Chẳng mấy chốc đã đến đầu xuân, ta cùng Hàn Đệ và muội muội, xiêm y chỉnh tề, đến phủ nhà họ Dương trước mấy ngày. Nói là huynh muội, nhưng với một phủ có thói quen chi tiêu rộng rãi như thế này, ta thực sự không thể bỏ phí cơ hội cung cấp vài vốc thượng hạng nhà ta đến để may xiêm y cho ngày cưới. Giá cả hơi đắt so với bên ngoài nhưng được cái là chất lượng vô cùng đảm bảo. Ta hãnh diện, cũng tiện có đám cưới này mà có thể tiếp thị được sản phẩm nhà họ Chu. Minh Hàn Tâm đường xá xa xôi cũng đến sớm trước đó. Nhìn hần, lòng ta quả thật rất dửng dưng, ta đã quyết ý làm gì thì mọi thứ xung quanh coi như là hạt cát. Ta tiến lại chào hỏi như bình thường:

- Minh huynh lâu lắm rồi không gặp, dạo này huynh vẫn khỏe chứ.
- Gia gia...huynh...

Ta nhất thời không biết nói gì, vừa lúc muội muội gọi ta, ta cũng vội vã cáo từ. Ta và muội muội đến chào hỏi nương của Dương huynh. Quả thật, qua bao nhiêu biến cố, bà vẫn đẹp một cách uy nghi sang trọng. Bà nhìn ta rồi nói:

- Hai người tuy rất giống nhau nhưng nhìn cô nương quả thật rất khác biệt.
- Đa tạ, bá mẫu đã khen ngợi, con nhìn bá mẫu đã thấy áo tốt phải do người mặc, bá mẫu mặc xiêm y do họ Chu con thiết kế thật sự rất đẹp, con chưa thấy ai mặc đẹp như bá mẫu.
- Cháu thật là dẻo mồm...hai cháu lại đây, Dương Chiêu có nhắc đến chuyện của hai cháu với bá mẫu. Bá mẫu thật sự rất mong có được hai người con gái xinh đẹp và giỏi giang như các cháu. Hay là...nếu các cháu không chê...các cháu có thể trở thành con nuôi của bá mẫu không?
- Bọn cháu thực sự có mong còn không được rồi...bá mẫu...

- Được rồi, được rồi, gọi là nương đi, từ nay hai con ở với nương, có người bầu bạn với nương, nhà ta chắc hẳn sẽ rất đông vui...

- Nương- hai chúng ta cùng đồng thanh gọi.

Ta lại có một vị nương nữa, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Ta sẽ trân trọng từng mối quan hệ, sẽ nâng niu tình cảm của mọi người dành cho ta. Để rồi, lúc ta ra đi, ta sẽ luôn cảm thấy có những cánh tay yêu thương bên cạnh ta.

Sau đêm vui của Dương huynh, Ta lặng lẽ ra ngoài hậu viện, ngẩng lên trời thấy đêm nay vắng những vì sao. Ta lặng lẽ trèo lên tường, ngồi dựa vào thành cổng, đu đưa chân lảo nhảm lại những bài hát đồng dao nghe được của bọn trẻ con trên phố. Đã nhiều năm như vậy, từ một đứa bé gái ăn xin ta đã từng bước trở nên giàu có. Minh Hàn Tâm nhảy lên ngồi bên cạnh ta. Hắn trầm tư rất nhiều rồi nói:

- Liễu Âm bỏ đi rồi.

- Nàng ấy bỏ đi thì người tìm đến ta...ta quả thật là hàng hạng hai sao?

- Không phải...không phải...

- Huynh xuống đi...

- Gia Gia, nàng ấy nói không thể chịu đựng được việc sống với người luôn mang hình bóng của người khác.

- Huynh tin sao? Thê tử của huynh bỏ đi thì bỏ đi được đâu.

- Ta có lỗi với nàng ấy...ta không thể là một phu quân tốt, ta không thể quên được nàng.

- Vậy sao trước đây còn dùng dằng không dứt khoát, huynh nghĩ rằng đem hai người đá qua đá lại thấy vui lắm sao?

- Ta nghĩ muội và Hàn Đệ là phu thê?

- Nghĩ cái đầu huynh- Ta thẳng chân đá hắn xuống đất. Hắn cũng không đỡ lại, ngã thẳng đầu xuống rồi ngất ngay tại chỗ. Ta sợ hãi nhảy xuống, đỡ hắn dậy, lắc lắc đầu hắn, dùng tay ra sức tát vào mặt hắn. Hắn vẫn không mở mắt. Ta liền đưa tay lên mũi hắn, hơi thở đứt đoạn. Ta thầm nghĩ, không phải chứ, hắn là người vô công thâm hại, ngã từ trên xuống không phải chết ngay chứ. Ta nghiêng chặt răng đập thẳng tay vào ngực của hắn, rồi từ từ ấn mạnh xuống chỗ lồng ngực. Nhưng hắn cũng không phản ứng gì cả. Ta liếc xung quanh thấy không có ai liền liếc mình chu mỏ ra hô hấp nhân tạo cho hắn. Ta vừa đưa mỏ đến hắn đã ấn đầu ta lại, ta cố gắng vùng ra nhưng chẳng được. Hắn đúng là tên lưu manh.

Mấy người trong nhà lấp ở phía sau cửa nhìn ra ngoài vừa nhìn vừa xuýt xoa:

- Được một nụ hôn, hắn phải đập mất hai lá phổi mất.

- Haizzz, đây là chưa kể má của hắn bị tát liên hồi nữa, ở xa như vậy còn nghe thấy tiếng chát chát...

- Thật là, lũ trẻ bây giờ phức tạp quá...

Trần Quốc, năm Quang Minh thứ 24.

Hai vị huynh đệ này đến đòi nợ ta quyết làm như không biết. Ta làm sao có thể nói hai vị phu nhân của các người giận dữ các người xông vào phủ nhà ta ăn vạ vài ngày được. Hai vị này ăn tiêu quả thật hào phóng, ở nhà ta, ta cũng chẳng mất gì, lại càng được trò chuyện nói xấu phu quân thâu đêm suốt sáng. Hai huynh đệ Dương- Hàn vác kiệu đến định rước về một lần, nhưng trong kiệu toàn là đồ giả, người giả. Bọn chúng giận dữ cũng đã được mấy ngày trời, còn định lên núi Đông Chu lập căn cứ địa đến khi nào nhị vị phu nhân không chịu nổi lên vác về. Nhưng ta thầm nghĩ, ngày xưa ta cũng thật chu đáo, đồ đặc mà bọn chúng bảo ta vận chuyển lên đó để ngày rằm hàng tháng mấy vị phu quân khăn gói quả mướp lên hàn huyền tâm sự toàn là đồ giả. Chúng ta biết chắc bọn hắn không thể ở lâu nên chỉ làm hàng mã cho bọn hắn nhìn thấy mà thôi. Đến hai thanh kiếm trứ danh của hai họ Dương- Hàn cũng bị ta vác về rèn thành phế phẩm. Mãi đến mấy năm sau, bọn hắn mới phát hiện ra mà đến đòi nợ.

Hạnh phúc phải trải qua một cuộc hành trình dài mới khiến người nắm giữ nó thấy có giá trị. Ta đã đảo qua một vòng nhân gian sinh tử và tìm được cuộc sống phù hợp với mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thuong-bat-phu>